

A. Rakšinis.

"Paslėpti Girdies Furtai".

Vienaslinis gyvenimo būdas

S.

1946-1947 m.

Pradėtas perrašinėti dailė.

Anglijoje. 22. 2. 1958 m.

Nr. 1

Pirmoji knyga.

A. Kadžionis.

" PASLĖPTI ŠIRDIES TURTAI " .

Vienuolinio gyvenimo dienoraštis.

1946-1947 met.

Pradėtas perrašinėti Londone

Anglijoje, 27. 7. 1952.

Širdis, kuri turi daug meilės, kuri artimą myli dėl Dievo, kuri myli tave, nežiūrint kas tu esi per viena, nes Dievo meilė verčia mylėti visus žmones, bet labiausiai tuos, kurie yra reikalingi ypatingos globos ir pagalbos, nes daugelio gyvenimas yra per kietas, o jo našta persunki ir jei niekas ne-siimtų jos palengvinti, ji daugeliui būtų nepakeliama ir sug-niuždintų žmogų po savo sunkumu ! ...

*). Atėjo šiandien tas patogus laikas tau, tu brangioji siela, kad tau tenka laimės pasidalinti su mano sielos pergyveni-mais, ir šiais paslėptais mano širdies turtais, kuriuos buvo su-teikęs gailestingasis Viešpats, nes Jo gailestingumas yra neišse-miamas.

Tu atrasi čia taip daug svarbos pačios savo gyvenimui, nes be-galinis Dievo gailestingumas parodo kai kurioms sieloms daug už-slėptų dalykų, kurias Jis pradeda rengti vienokiam ar kitokiam uždaviniui. Dabartyje mano siela yra ištroškusi Dievo ir kitų sielų meilės dėl Dievo ir jų pačių laimės-išganymo, kur toji mei-lė verčia mano širdį atverti tau, brangioji siela, kad tuomi galė-čiau tau pagelbėti ir įvesti tave į išganymo kelio tinkamas vėžes, kur tik tuo tikslu ir sumaniau atskleisti savo asmeninius širdies turtus, kurie buvo suteikti iš Aukščiausiojo, mano taip išvargu-siai ir nelaimingai sielai, kuri buvo ištroškusi mylėti ir gyven-ti meilėje.

Meilė nekuomet negali būti vienoje sieloje ir širdyje, nes tuo-met ji būtų gobši savimeilės vergė, bet meilė nesutinka su savimei-le. Todėl, jei randasi žmoguje tikroji meilė, toji aukštesniojo laipsnio meilė, kuri paeina iš Dievo, kur tik tuomet žmogus užsi-dega meilės liepsna kitoms sieloms -atverdamas joms savo paslapčių širdį, kad toji meilės ugnis padėtų lengviau kitoms sieloms ats-kleisti Dievo meilės ir Jojo gailestingumo paslėptuosius turtus ir kad tuomi jos pradėtų susidomėti ir ieiti pačios į save ir į Dievo Apvaizdos bei Jojo gailestingumo planą.

Brangioji siela! Skaityk ir mąstyk apie Dievo meilės pavasariį ir Jojo gailestingumą, kuris yra neišsemiamas kiekvienai sielai,

kuri laisvu noru trokšta tuo Jojo gailėstingumo ir malonės vandeniu nusiplauti-apsivalant nuo senojo nuodėmingojo žmogaus-apsivelkant nauju, pagimdytu per pašvenčiamosios malonės veikimą, Viešpačiu Jėzumi.

Tesuteikia tau, brangioji siela, daug laimės ir malonės tas, Kurio gailėstingumas yra neišsemiamas dėl visų sielų, o labiausiai dėl tavosios sielos laimės.

A u t o r i u s .

17. PIRMOJI DALIS.

SVARBIOJI PASTABA.

*)). Gavau įkvėpimą parašyti šiuos gyvenimo trupinius tik po keturių metų išgyventų vienuolyne, kad galėčiau nors truputėli pagelbėti trokštančioms sieloms išspręsti, taip sunkų, kiekvienos, gyvenimo uždavinį, nes čia ji ras daug medžiagos bei parodytąjį Dievo malonės veikimą, kuris yra skirtingas kiekvienam žmogui bet jis yra prieinamas, jei tik nori su Dievu bendradarbiauti.

Suprasdamas gerojo kelelio puse, trokštu pakreipti kiekvieną sielą, kad tau būtų lengviau daryti išvadas ir prisitaikimą užėjus kvailystės valandėlei ir pagundos viliojimams, kur to netrūksta neivienam ir nuo kurių išsisaugojimo kitokio nėra, kaip nuolanki malda ir kreipimasis prie Sutvėrėjo.

To viso ką aš čia rašysiu paneigti negaliu, nes tai randasi tiesa, kuri liko gal ir neįgyvendinta, bet jos užslėpti nenoriu, priešingai, ją noriu paskleisti kitiems žmonėms, kuriems bus naudinga gyvenimo eigai ir kitoms kliūtims nugalėti bei joms pasitaikius iš jų išsinarplioti.

1/. PIRMOJI DALIS.

Pirmieji mano žingsniai įėjus į vienuolinį gyvenimą, bandomasis laikotarpis, kuris buvo daug trumpesnis palyginus su kitais, nes daug mėnesių turėjau laukti šios dienos kariuomenėje, kur ten užteko man kančios ir pajuokos nuo pačių brolių-karių, kuriuos mylėjau, nes buvau jų kariškosios šeimos narys ir dalyvis per keletą metų. Bet Dievas neapleido manęs, suteikdamas reikalingos jėgos ir kantrybės, bei tų dvasinio pobūdžio įvykių, kurie dar labiau paskatino mane, ir galutinai pakreipė mano sielą, prie vienuolinio gyvenimo troškimo.

*)). Nes mano akys praregėjo, o širdis užsidegė meilės karščiu Višpačiui, nes Jam leidus supratau savo menkumą ir didį Jojo malonės gailėstingumą-grįžtančiai, nusizėminusiai ir suvargusiai sielai prie savo Sutvėrėjo-Dievo.

*)). Brangioji siela! Suprask ir įsisąmonink, kaip yra garbingas dvasinio gyvenimo kelias, koks yra jojo didis grožis ir turtingumas, kuris yra nuolatos laistomas dangiškosios Dievo malonės rasos

perlais, kur tas viskas paveikia sielą ir iššaukia iš jos akių gausių ašarų šaltinį, džiaugsmą, atodūsius ir pasiryžimus geriems veiksams, o taipogi didžią meilę ir artimo sieloms atkreipti prie Dievo joms skirtojo plano, tai yra, prie jų išganymo darbo prisidėjimo ir joms pagelbėjimo, priartėti prie pačios Dievo meilės.

Atrasi čia daug dalykų, kurie tavo gyvenimo pasitaikiusioms painiavoms bei kliūtims nugalėti bus labai naudingi ir labai jie pagelbės priartėti prie tavosios laimės šaltinio-Dievo.

+/. Kuomet tik būdavau paveiktas Dievo malonės aš suprasdavau dvasioje, kad žmogus nukrypęs prie pasaulio daiktų meilės jau tuo pačiu veiksmu jis yra atsitolinęs nuo Tavo mano mylimasis Jėzau! Tomis pakilimo valandomis žmogus daug daugiau supranta, kaip kad daug mokėsi mokslinčiai, tuomet žmogaus siela regi, dvasios akimis, koks turi būti dvasinis gyvenimas, kur tuomet šaukdavaus Viešpaties sakydamas: "Atleisk man, nes aš buvau suklydęs, buvau atsitolinęs nuo Tavo, buvau užmiršęs Tavo man parodytą meilę, Tu mano širdies Dieve!...

+/. Kuomet mano padėtis persimainydavo, nes Dievo malone paveikdavo mane, kur tuomet visiškai pasidarydavo man aišku, kad žmogus tol negali būti laimingas vienuolyne, iki jis visai nepasiduoda Dievo valios surėdimams per vyresniųjų valią, kur tie svarbūs supratimai dvasioje ir paskatino mane imtis to didelio ir atsakomingo darbo, bet aš tikiu, kad šis mano darbas turės uolų patarnavimą visoms sieloms, kurioms tiktai teks progos skaityti, nes noriu atverti savo širdį ir joms parodyti, kaip yra gailėstingas Viešpats toms sieloms, kurios prie Jo grįžta iš nuodėmių kelio.

Viešpatie, suteik mano šiai naujai gyvenimo minčiai ir pasiryžimams daug palaimos, meilės ir malonės vaisių, kurie padarytų naudingus mano darbus amžinajam gyvenimui, kurie tęstųsi po mano mirties tarnaudami kitų sielų išganymo darbui.

+/. Vienokios ar kitokios rūšies įkvėpimai paskatino mane kalbėtis su tavimi brangioji siela, kur su tavimi drauge nueisime į praeitį, grįšime prie dabarties ir vis kalbėsime apie Dievo meilės pavasarį ir Jo malonės darbus, kurie yra teikiami ir kurių

liūdytojas kalba su tavimi-atverdamos savo sielos ir širdies paslaptis.

+/. "Daugiau niekam aš negaliu paaukoti savo širdies laisvės ir savo gyvenimo, nes visa tai esu paaukaves savo Motinai Marijai ir Jos Sūnui Jėzui!...

Nors gali mano gyvenimas kaiteliotis įvairiausiais būdais ir luomo pasikeitimais, bet aš trokštu, kad Marija būtų mano gyvenimo globėja, mano užtarytoja ir mano viltis visuose mano gyvenimo momentuose, nes turiu viltį tik Marijoje, kad Ji manęs neapleis nors aš pulčiau labai žemai, nors mano gyvenime įvyktų daug nusi Kaltimų, nuo kurių teikis išsaugoti taip silpną ir klystantį žmogų.

*) PALAIMINTOJI DATA. Nes nuo šios 1946 metų rugsėjo mėn. 26-tos dienos, mano gyvenimas buvo pašvęstas Marijos garbei ir teisėtojo gyvenimo keliui, kuriuo beeidamas žmogus-atranda ramybę ir nusireminimą, kad ir sunkiausiuose gyvenimo momentuose.

Tuomet rašiau sakydamas: "Mano Motina, Marija, nuo šios dienos aš visiškai atsiduoodu Tavo globai! Priimki šią silpnutę mano auką ir vesk mane laimingai, šiuo naujuoju gyvenimo keliu iki mirties, o po jos prašau suteikti man vietą ten, dėl kurios mane Viešpats yra sutvėręs.

Marija! Aš pilnai pasitikiu Tavo dideliu gailestingumu, kad Tu Motina išklausysi šio mano nuoširdaus prašymo, nes čia atėjau permaldavimui Tave, Motina, ir Tavo mieliausiojo Sūnaus Jėzaus rūstybės, kurią buvau užsitraukęs ant savęs, nes buvau atsitolinęs nuo Tave, Motina, ir nuo paties Dievo man pažadėtojo dangaus.

Jau dabar galiu suprasti, kiek daug Tu, Motina, esi gero padariusi man ir kad per Tavo gailestingąją širdį aš esu čia šioje šventoje vietoje atėjęs. Todėl, su nužeminta širdimi, aš šaukiuos į Tave, Motina, kad daugiau neapleistum manęs, bet teiktumeis išmelsti iš savo Sūnaus Jėzaus mano protui šviesos, o atšalusiai širdžiai meilės ir to visko kas bus reikalinga šiam naujam gyvenimui. Nes dėl Dievo meilės ir savo kalčių atsisteisimo aš atėjau į šią šventą vietą-atsižadėdamas pats savęs ir pasaulio linksmybių, kurios yra labai klastingos, palikdamos žmogaus sieloje skaus-

mų, nusivilimų, ilgesio ir kitokios tūstumos pėdsakų žymes.

+) . Dabar tu brangioji siela, persiimk mano mintimis, džiaugsmais nerimu, viltimi, pasitikėjimu ir veržimosi prie tobulybės kartu su mano širdimi ir siela, nes šis laikas bus pilnas Dievo gailestingumo parodymas mano vrgšei ir apleistai sielai.

+/. Prisiminus savo kūdikystės nekaltas dienas, mintimis apsisitoju prie to laikotarpio, kuriame su sesute Monika, vienas kita lenktiniaudami, siūsdavome savo maldas Marijai, kur tos maldos žodžiai ėjo iš mūsų nekaltų širdelių, nes dar buvome vaikučiai ir auklėjami dievobaimingos motinėlės, kuri vyrą išleidusi į karą visą savo dėmesį atkreipė į mus, kur net prisiminimui vyro parinko man jo vardą. Kadangi mano kūdikystės amžius praėjo tik prie motinos, todėl ir mano meilė palinko link jos visu svarumu.

Aš prisimenu tą meilės ir nekaltybės pavasarį, kur aš Tavo Motina, Marija, garbei siūsdavau dar savo nekaltomis lūpomis, nuoširdžias maldas ir prašymus, šaukdamasis Tavo Motina globos ir užtarymo, kad Tu Motinėlė man padėtum šioje vargų žemėje ir pribumei mano mirties valandoje.

Bet kaip smarkus vėjas išsklaido susitelkusius debesius, panašiai buvo atsitikę ir mano gyvenimo kelyje, nes tas pasaulio audrų viesulingas gyvenimas buvo bepradėdąs išblaškyti mano kūdikystės pamiltus maldos žodžius, o jų vietoje buvo pradėjęs rodyti troškimus -kažkokių vyriškų karžygiškumų. Bet Tu, Motina, buvau man maloninga, nes neleidai man visiškai atsitolinti ir tomis kvailystės valandėlėmis.

Tiesa, kad buvau toli nuklydęs į nuodėmių takus, bet vis vien Tavo vardas man buvo saldus ir viliojantis, nes visokiausiuose pavojuose vien tik prie Tavęs šaukdavausi-prašydamas man pagalbėti, kur ištikrųjų daug kartų mane išgelbėjo Tavo nematoma bet gailestinga ir motiniška ranka, o meilingasis Tavo žvilgsnis ilgai persekiojo mano vėjavaikišką širdį, kur galu gale neišlaikiau bet pasidaviau visiškai Tavo, Marija, globali.

Debar jau matau, dvasios akimis, kad Tavo Motiniškosios širdies meilė meldė Dievo gailestingumo, už mane nusidėjėlių, kur aš likau vėl sugražintas prie tos savo kūdikiškos maldos žodžių, dar

karščiau prašydamas pasigailėjimo ir atleidimo už mano vėjavaikiškumo pasėkas. Tu išklausiai, Motina, mano nusidėjusio žmogaus skausmingo skundo ir aimanavimų toje vietoje kur mane tikojo mirtis ir gal amžinoji mirtis?... Tu mane ištraukiai iš pačios mirties nagų parodydama naujo gyvenimo kelelį, kuriuo beeinant būtų galima lengviau pasiekti savosios paskirties vietą ir išganyti nemirštančiąją sielą, kuri yra sutverta Dievo meilei ir amžinosios laimės karalystei Dievo regėjime.

*) DIDELIO DŽIAUGSMO ŽODŽIAI MOTINAI MARIJAI

O Nekalčiausioji gėlių-gėlė, Tu gražiausioji dangaus mėlinių žvaigždė, Tu gailestingumo Motina, našlaičių vaikų užtarėja ir teikėja paguodos suvargusioms sieloms, kurių nieks jau nenori prisiminti ir paguosti. Motina, išklausyk mūsų maldavimų bei mūsų padėkos žodžių, kurių nesome verti ištarti, nes suterštos mūsų lūpos jau negali surasti ju harmonijos bei švelnumo, kur to norėtų Tavo padėkai išreikšti.

O kiek daug turime Tau, Marija, dėkoti už Tavo taip gausius mums suteiktus ir teikiamus patarnavimus, šioje vargų ir ištremimo kelionėje, kur tas mus paguodžia vargstančius keleivius. Kiek daug kartų Tu, Motina, paguodei nusidėjėlius, nušluostei jų gailesčio ašaras suringdama tuos vaikus, kaip kad višta surenka (savo) viščiukus po savo sparnais. Taip Tu, Motina, surenki tuos vaikus po savo globa, kurie prie Tavęs šaukiasi, kurie Tavimi pasitiki ir net tuos, kurie nuo Tavo teikiamos jiems pagalbos nesitolina, bet su pasitikėjimu bėga prie Tavęs malonių dalintojos ir sutaikytojos su savo Sūnumi Jėzumi.

Reikšdamas nuoširdžia padėka už visas Tavo man suteiktas malones, noriu garbingai pasveikinti Tavo šventą vardą šiais Archangelo žodžiais: „Sveika Marija malonės pilnoji“ ...

+/. Brangioji siela, man visai nėra svarbu kas tu esi, gera ar bloga, linksma ar nuliūdusi, maža ar didelė, sena ar jauna, vyro ar moteries, kūdikio ar suaugusio, man vis tiek, nes aš trokštu tau parodyti Dievo meilę, kuri tave padarys labai laiminga, jei tu atydžiai ir su apsigalvojimu bendradarbiausi su

Dievo meilės darbais, laisva valia, protu, širdimi, siela ir visomis jėgomis, nes tu čia atrasi daug medžiagos užsidegti Dievo meilės ugnimi, kuri padaro visus dalykus lengvus ir malonius, nes Dievo meilės karštis vers tave pasiduoti Jojo Tėviškajai valiai.

Dar aš tau noriu priminti, kad tik Kristaus meilė verčia mane pradėti šį darbą, kuriam jau seniau buvau gavęs įkvėpimo, nes tobula Dievo meilė viską nugali ir viskam duoda jėgos, kur su didele širdies karščiu žmogus tai pergyvendamas atranda stiprybės ir tolimesniame laike, kuomet viskas pasikeičia ir pasidaro priešinga audra žmogaus prigimtyje ir valioje, bet protas pasilieka prie savo nusistatytojo plano vygdymo...

Mano pasirinkimas yra visuomet maldauti Dievo tobulos meilės, kaip pavyzdžiui. priimant šv. Komuniją, einant šv. išpažinties, klausant šv. Mišių, džiaugsme ir nepasisekimuose, varguose ir nelaimėse, ligoje ir sveikatoje, nedatekliuje ir pertekliuje, gerame upe ir blogame, neikuomet nepaliauti prašius, kad skaidrintu mano sielą Dievo meilės veiksmai. O savo laiškuose ir raštuose vis kalbėti apie tobula Dievo meile, nes ji nugali tą, kas žmogaus silpnybei yra nenugalima pakelti. Aš dabar jau suprantu kas mane atvedė į vienuolyną ir net padarytas mano klaidas jame ir kitur. Meilė, Dievo meilė, kuri uždegė mano sielą ir kuri nesuprasdama daug pamių dalykų, kaip tą tinkamai įnešus kitoms širdims, darė net klaidų, o gal net buvo įpuolusi ir į piktojo pinkles, bet dabar man pasidarė aišku, kaip reikia naudotis Dėvo meilės karščiu ir kaip jis yra perduodamas kitoms sieloms. Todėl nuo šio laiko mano gyvenimas bus dėl Dievo meilės, o mano visi raštai skleis Dievo meilės pavasarį, kur ir šis pradėtasis darbelis bus sunaudotas iš meilės, nes vien tik meilės verčiamas rašysiu ir vargsių visais liuoslaikiais per ilgus metus perrašinėdamas visus savo turimus raštus, pertaisydamas ir sutraukdamas vieną po kitos knygos po šiuo užvardinimu, kuris yra viršuje, ir patiekdamas daug medžiagos trokštančioms sieloms įsigyti Dievo meilės ir laimės, nes meilė padaro žmogų laimingą, kur Dievo meilė verčia mane tai daryti dėl tavęs ir visų kitų sielų laimės.

PRIĖMIMO APEIGOS I POSTULATA /BANDYMA/.

1946 metų spalio mėn. 10 dien.

"Kas myli tėvą ar motiną labiau nekaip mane, ~~tas~~ tas manęs nevertas; ir kas myli sūnų ar dukterį labiau nekaip mane, tas manęs nevertas.

Kas neima savo kryžiaus iš manęs neseka, tas manęs nevertas. Kas laimi savo gyvybę, praras ją, ir kas dėl manęs prapuldytų savo gyvybę, at-
ras ją /Mat. 10. 37, 39/.

@

*). Išivaizduok tu, brangioji, siela kad tu matai mane klūpan-
ti prieš Švč. Mergelės Altorių, su kitais dviem novicijais, degan-
ti Dievo meile, pasiaukojimu ir kreipimasi prie Dievo Motinos-pra-
šant Jos paramos, uztarimo ir globoš. Nes aš menkas tvarinys troš-
kau, kad būčiau Marijos žinioje, kur mano lūpos tarė tuomet šiuos
prašymo žodžius: "Marija, neapleisk manęs vargšo ir nusidėjėlio
žmogaus, bet teikis man padėti, man pagelbėti ir priimti mano ato-
dusius bei atkreiptą mano viltį prie Tavo, Marija, nes per Tavo
užtarimą, tikiu, kad pajėgsiu įvygdyti Tavo Sūnaus Jėzaus šv. va-
lią, kur ~~gal~~ turėsiu progos tai suprasti per Tave, Tu mano geroji
Užtarytoja ir pastiprintoja sunkiose mano gyvenimo valandose.

O tavęs mano angele sarge, prašau mane saugoti, valdyti, ginti
nuo pikto ir mirties valandoje nuvesti mane į laimingumo puotą,
kurioje nieko netruksta tiems vaikams, kurie yra jau atsiekę savo
svarbiausią tikslą-savosios sielos išganymą.

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

@/. Savo širdies meilę išreiškęs Marijai, klausiau šiu vyres-
niojo žodžių, kuriuos jis mums sakė ir kurių, tavęs siela, kvie-
čiu pasiklausyti, nes noriu atkartoti visa jojo kalbos tekstą, ku-
ris čia yra paduodamas žodis į žodį.

BRANGŪS BROLIAI, "Palygintas su Dievu žmogus yra kaip lašas
prieš jūrą, kaip atomas prieš visatą. Kaip Dievas yra didis, taip

didelė yra ir Jo meilė, bet jums Jis parodė ypatinga savo susidomėjimą: jis šaukia jus arčiau prie savęs, arčiau prie savo dieviškosios širdies į tą šeimą, kurios aukščiausioji Vadove yra Jo paties Motina. Džiaukitės broliai, kad Viešpats jus išrinko ir pašaukė iš tūkstančių kitų sielų, kurios lieka pavojingame pasaulyje.

Atsiminkite, kad kelias į dangų yra status, jis veda į aukštą kalną. Į jį lipti pradėkite labai rimtai, palaipsniui, nešokdami iškart per daug aukštai, bet planingai kaupdami jėgas, kad nepalstumėte ir kad jūsų pirmoji meilė neatšaltų.

Per Marija prie Jėzaus; pasiveskite šitos Motinos vadovaujami pilnai: Ji ves jus pas savo dieviškąjį Sūnų per šios vienuolinės šeimos Vadovus. Klausykite jų kaip paties Dievo nuosirdžiai ir su dėkinga širdimi. Stenkitės pažinti šią Kongregaciją ir pamilti ir giliai susižavėti jos vedama mintimi: visas jėgas aukoti Kristui ir Baznyčiai.

Išgirdęs vidinį Dievo balsą, atėjai, broli ALEKSANDRAI, pas mus. Mes priimame šiandien tave į POSTULATĄ bandymui: stenkis pažinti šią Marijos šeimą ir pamilti ją kaip naujosios TĖVIŠKĖS NAMUS.

O jūs, kurie esote priimami į Novicijatą, išipareigojate prieš patį Dievą išeiti mūsų Kongregacijos dvasinio gyvenimo mokyklą. Sukaupkite čia visas jėgas pažinti save pačius ir Konstitucijas ir padėti tvirtą /pamatą/ pagrindą visam gyvenimui. Pirmutiniai žingsnisi yra sunkiausi. Bet juo aukščiau mes kopiname į tobulybės kalną, juo žemiškosios pasaulio atmosferos slėgimas mažėja, ir mūsų žingsnisi tampa vis lengvesni, o Kristaus jungas saldesnis.

Viešpats tesuteikia jums savo ugnies, o Nekalčiausioji Mergelė Marija tebuna jums toji žvaigždė, kuri veda tris Rytų šalies Išminčius Karalius į Betlėjų. Amen.

22. X. 1946. Dabar tau brangioji siela patariu įsigilinti ir įeiti vaizduotėje su manimi pas mūsų vienuolijos Generolą J. E. Vyskupą P. P. Būčį, MIC, kur Jam atsiklaupęs bučiuoju žiedą, karštai kalbėdamasis savo pašaukimo reikalais, savo užsimojimais ir

mintijimais bei visa kas liečia mano širdies jausmus dėl šio naujo kelio. Po apsilankimo ir pasikalbėjimo jaučiau permaina savoje sieloje, o taip pat ir po vakarinių malnų, per tylos ir susikaupimo laiką, pradėjo mano siela kilti iš kasdieniškumo ir kūniškumo aplinkumos į aukštybes-prašydama Viešpaties reikiamųjų malonių ir pagalbos, turėdamas vilties, kad sugrąžins man Viešpats visa tai, ką aš jaučiau ateidamas čia, nes tas širdies karštis kurio verčiamas atėjau į vienuolinį gyvenimą buvo kažkoks stiprinantis paskatinimas vis eiti pirmyn, nes buvo jaučiama manyje gyvybė ir dvasinis stiprumas, kuri palaikė Aukščiausiojo ranka, suteikdama mano silpnai prigimčiai atgamtinio stiprumo, kurio niekas galutinai neistengė sugniuždinti nei palaužti manęs nuo užsibrėžto tikslo galutinio įvygdinimo, nes Dievo meilės karštis vertė mane tam aukštai, nes tuo metu mačiau kad tas man yra būtinais reikalinga, kur nuo to atsisakius nežinau kaip būtų ištikrųjų pakrypęs mano gyvenimo kelias.

Viešpatie, Tu teikis visuomet pasigailėti savo menko tvarinio žmogaus ir pakelti jo širdį į aukštesniąją sritį, nes tą apturėjus bus lengviau prisiartinti prie tavosios meilės karščio kur tuomis galima būtų vis glaudžiau susijungti su Tavimi Jėzau ir įvygdyti Tavo Tėvo šv. valią.

*) .@#@ Nemanyk tu brangioji siela, kad mano pirmosios dienos vienuolyne virto antruoju dangumi! -Ne, Dievas davė malonės man į ją ateiti, didžiū džiaugsmų ir ašarų keliu, duoda malonės ir čia, kad sustiprėčiau Jojo meilėje ir patvarume, bet užtenka man ir neapsisėkimų bei priešingumų, o ir žymiai nusilpti sveikatoje, apie kurią aš noriu ši tą paminėti.

Jau kuris laikas, kaip žymiai ėmiau silpnėti ir mano sveikatos stovis labai pasikeitė palyginus jį su pasauliniu gyvenimu, kuriame buvau sveikas ir tvirtas vyras. Iki šiai dienai vis vaikščiojau bet šiandien po pietų turėjau eiti truputį pailsėti, nes jaučiau didelį silpnumą, kur mano akims viskas atrodė kad yra sapnas. Akių šviesa kartais būdavo tokia silpna, jog man atrodydavo kad aš lig per dūmus matau, o temperatūra būdavo daug žemesnė už normalia, kur tas reiškė jog buvau žymiai nusilpęs fiziškai.

"Ateikite pas mane visi, kurie vargstate ir esate apsunkinti, ir aš jus atgaivinsiu. Imkite sau mano jungą ir mokykitės iš manęs, nes aš romus ir nuolankios širdies; taip jus rasite savo sieloms atilsio. Nes mano jungas saldus ir mano našta lengva./Mat. 28-30/.

VISŲ ŠVENTĖ. Prašau tavęs, siela, paklaudyti šių mano žodžių ir nusiskundimų, nes pažvelgęs į praeitį ir sulyginus ją su dabartimi -pasidaro skaudu ir labai gaila to laiko, taip nevaisingai praleistos gyvenimo jaunystės ir tų dienų, kurios praėjo be jokių rimtesniųjų darbų.

Praeitis jau nesugrįž, o ateitis yra Dievo rankose, bet šios valandos, kuriomis man Viešpats leidžia naudotis yra skirtos mano pažangai ir tobulėjimui. Nereikia man daugiau žvalgytis į praeitį taipogi per daug nesisieloti kas laukia ateityje, bet kiekvienoje dienoje ir šiame dabarties laike, kuriuo naudojuos, -dėti visas pastangas šventėjimui ir priartėjimui prie Dievo meilės ir Jojo gailėstingumo malonės.

O kaipgi brangus yra geras darbas sunaudotasis laikas, kur ir vienos dienos laikas gali atnešti išganymą ne tik man bet daugeliui sielų. Apie tai besvarstydamas, prisimenu praeitį, kur ją palyginus su dabartimi, man atrodo, kad tai buvo tuštuma ir klaidos, vargai ir ašaros, kurių sumažinti dar tada nepajėgiau, nes nesupratau tikrojo gyvenimo prasmės -gyvenimo paaukoto Dievui. Tada dar man buvo tamsu, nes aš lig nežinojau, kad žmogaus siela yra sutverta Dievo, kur ji turi Jam amžinai priklausyti, nes Jis ją sutvėrė amžinajai laimei ir savo paties garbei, kur ji ir turi būti Jam amžinai, nes nuo Jo atsitolindama ir įpuldama į pasaulio triukšmą -jį jau atšala ir miršta Dievui -įpuldama į didelį vargą ir į piktojo vergijos pinkles.

Dabar man jau yra aiškus tas dalykas, jog veltui žmogus ieškai laimės ir ramybės kur kitur o ne Dievuje, nes tos laimės, ramybės ir atilsio gali suteikti tik vienas Dievas, ir taip tobulame laipsnyje, apie kurį netobulas žmogus neturi jokio supratimo. Nes tiktai vienas Dievas yra mūsų aukščiausiojo laipsnio gėris ir nesibaigiančios laimės šaltinis, kur tik Jame žmogaus siela gali visiškai pasotinti savo širdies troškimus, ilgėsi ir įgauti pilną sielos ramybę. Kaip žmogus pradedi pajėgti išsilaisvinti iš savo

kūniškumo varstų, iš savo blogųjų įpročių -ydu, iš savo klaidų, o savo sielos ir proto galiomis ieškai vien tiesos ir Dievo, nes tiesa padeda galutinam priartėjimui prie tikrojo Dievo pažinimo, kur tik tuomet Viespats nusilenkia arčiau prie jos -atjausdamas tos sielos ilgėsį, -pradėdamas ją vesti tuo tikruoju į laimę vedančiu keliu, kuris yra Dievo meilės vaisius. Bet tos laimės kitaip nepasieksi, kaip tik laisvai ir visiškai atsiduodamas Dievo valios surėdimams. To laisvo Dievui atsidavimo kliūtys randasi pačiame žmoguje, tai yra negalėjimas savęs atsisžadėti bei ^{stoka} pasitikėjimo Dievo Apvaizdos suredimais.

Tik pati pradžia, siekiančiajam tobulybės, atrodo gal kiek sunkoka, nes reiks jam atsisakyti visų nuodėmingųjų kelių, kurie yra pagrindinė ir didžioji kliūtis žengti prie Dievo meilės ir savo paties laimės, -siekiant to vienintelio tikslo Dievo. Bet kai jau tas kliūtis, tuos erškečius apvalo, tuomet pasilieka kelias laisvas. Tokia padėtis yra su siela, kuri negali visai nurimti iki nebus apvalyti žmogaus blogi troškimai ir nuodėmingieji įpročiai, kurie sielai artinantis prie Dievo užstoja kelią kliūtimis, lig tie mirtieji erškėčiai per kuriuos labai yra sunku prasiskinti kelią, nes jie visuomet drasko ir žeidžia žmogaus kūną.

Kuomet siela bendradarbiaudama su Dievo teikiamosios malonės pagalba, išsilaisvina iš visų savo ydų, tuomet ji visu savo sveriu palinksta prie ramybės ir meilės kelio, bet prie to prieiti kitų priemonių ir kito kelio nėra, kaip tik per pasiaukojimą ir *** Dievo meilės troškima. Kuomet jau siela paskęsta tuose ilgėjimuose, ieškodama Dievo meilės, tuomet ji tikrai atranda ramybę ir džiaugsmą, kur tą apturėjus noriai pasiveda save Dievo Apvaizdai, o pavedus savo gyvenimą Dievo Apvaizdos suredimams, -ji lieka rami ir laiminga, nes Viespats jai suteikia to džiaugsmo, kurio negalima surasti pasaulio triukšme nes jo pasaulis neturi ir jo nepažįsta. Tokiomis valandomis žmogaus siela nieko daugiau netroškta, nes Dievo malonės apgaubta -pasililgsta vien Jo paties ir troškta kaip greičiau susivienyti su savo Sutverėju-Dievu.

@). Ši diena yra tiek brangi, nes joje galima pelnyti visuotini atlaidai, kurie yra daug prakilnesni už visos žemės nikstančius turtus.

PADEKOS ŽODŽIAI MEILĖS DAVĖJUI.

Viešpatie, suteikėi man tą laimę -atvesdamas mane į šią vietelę, kuri yra atskirta nuo pasaulio audrų ir jojo klastingąjo triukšmo. Jausdamas giliai ir širdingai padėka -atsiduodu Tavo šv. valiai ir pasivedu Tau, Viešpatie, taip, kad aš suprantamai ir kantri-ai atlikčiau savo gyvenimo uždavinį, kuri padėsi, Viešpatie, man išspręsti, nes savo jėgomis aš nepasitikiu kadangi be Tavo esu daugiau kaip niekas, bet nuolankiai prašau Tavo suteikti man jėgų ir ištvermės pažinti ir išpildyti Tavo šv. valią ir tuo pačiu pasiekti savo tikslą, nes tik Tavyje, Viešpatie, yra mano gyvenimo viltis.

O Tavo, Marija, prašau būti mano Motina ir užtarėja pas Viešpatį dabar ir mano mirties valandoje. Amen.

J.E. PETRO-PRANCIŠKAUS BŪČIO, M.I.C. PASTABOS.

Tai yra man rašytos asmeniškiosios pastabos, kurių dalį aš čia noriu patiekti ir kitiems žmonėms, nes jos yra naudingos ieškan-tiems tiesos ir Dievo,
IŠTRAUKOS IŠ JO RAŠTO:

*** SENO VIENUOLIO PASTABOS APIE JAUNO VIENUOLIO RAŠTĄ.

Perskaitytes surašytus į šį sąsiuvinį iš grynios širdies ištėkė-jusius geruosius jausmus su neklastingomis mintimis, pridedu prie jų savo pastabas, nes manau, kad jos brangiajam Al. Kadžioniui pa-dės pasiekti jo pageidaujama tikslą lengviau ir greičiau.

Žmogui, stojančiam į vienuolyną negana žinoti dvasinius bei kū-ninius patogumus ar malonumus randamus tame pašaukime, bet ypatin-gai svarbu įsitikinti, kad vienuolyno uždavinys yra pirmiausiai išmokyti žmogų, kad jis pažintų pats savo sielos padėtį, būtent; kiek ir kokių jis turi gerų įpročių bei kiek ir kokių blogųjų, pae-kui vienuolis turi išigyti aiškaus, gyvo ir veiklaus noro sustip-rinti bei padauginti savyje geruosius įpročius, o panaikinti blo-guosius; pagalios vienuolio uždavinys yra trimis ižadais: skais-tybės, neturto ir klusnumo vykinti atitinkamasias tris V. Jėzaus patarmes ir, tuo vygdimu sekant Išganytojo pavyzdį, drauge su

Kristum gerinti ir tobulinti žmonių visuomenę.

SVARBIOSIOS PASTABOS.

Aprašytasis 37-51 puslapiuose balandžio nakties iš 5 į 6d. pergyvenimai buvo labai svarbus, gali sakyti lemiantis, nes nuo jo priklauso gyvenimo kryptis. Tokių širdies audrų pasitaiko neviesiems žmonėms, bet jų gauna patirti nemažas žmonių skaičius. Tos audros labai sujaudina žmogų, labai sustiprina jo norą visiškai atsiduoti Dievui, degte uždega karštą atgailos jausmą ir grynai išvalo sąžinę; bet tos audros nėra stebuklingos. Jos iškyla antgamatinei Dievo malonei stipriai veikiant į igimtus žmogaus jausmus ir labai ryškiai parodo bei sustiprina nuoširdų pašaukimą į kilną luomą. Tai brangi Dievo dovana pridėta prie pašaukimo malonės; už ją reikia labai padėkoti Sutvėrėjui ir saugotis, kad jos nepraradus. Tačiau reikia žinoti ir niekad neužmiršti, kad su ta brangiąja dovana nėra susijusi ištvermė. Gavusis tą dovaną asmuo pats turi išigyti ištvermės. Daugelis tos dovanos netenka dėl to, kad neišigyja ištvermės. Kartais pasidaro dar blogiau, nes neišigijusis ištvermės ir brangiosios pašaukimo malonės netekusis asmuo susilaukia taip pat smarkios jausmų audros, tiktai visai priešingos rūšies, būtent, audros sukeliančios jausmus atsimesti nuo kilnaus pašaukimo ir nuo tiesos, ir nuo Dievo. Tai-gi prityrus minėtiosios, kad ir nestebuklingos, bet labai brangios antgamtinės malonės, kuo smarkiausiai reikia išigyti ištvermės.

Dar yra keletas Tiesų, kurias reikia aiškiai žinoti ir nuolatai atsiminti, kad išvengus klaidų ir sugaišties besilimant eiti artyn prie Dievo tobulėjimo takais.

Dabar daugelis žmonių gimdami atsineša į šį pasaulį blogų potraukių, bet pirmieji du žmonės: Adomas ir Jieva, kuriuodu Dievas sutvėrė betarpiu, neturėjo ne mažiausio blogo ne potraukio ne palinkimo savo prigimtyje. Iš to matyt, kad visos blogosios šaknys atsirado žmogaus prigimtyje tik po to, kaip nuodėmė jas įdiegė.

Nuodėmė sugadino žmogaus prigimtį ir susilpnino ją. Iš nuodėmingų tėvų gimsta nuodėmingi vaikai. Juo daugiau nuodėmių juo daugiau sugedimo, juo kenksmingesnis silpnumas.

Dievas Savo įsakymais pamokina žmones gintis nuo nuodėmių ir vengti nelaimių, nelaimės veisiasi iš nuodėmių.

Bažnyčia skelbia žmonėms Dievo įsakymus ir pamokymus, paleng-

vina tų įsakymų ir pamukymų vygdymą, padeda mums eiti geryn.

Į nuodėmės žmogus istringa savomis jėgomis, bet neturi jėgų atsikelti iš nuodėmių, tačiau Dievas kiekvienam norinčiam atsikelti iš nuodėmių suteikia antgamtinės pagalbos. Tą pagelbą vadinasi *D i e v o m a l o n e*. Ji yra antgamtinė, nes ji nėra ne žmogaus įsigimime, ne šiaip gamtoje.

Dievas ne viena žmogų verste neverčia naudotis teikiamąja malone.

Laimingas tas žmogus, kuris jaučia savo silpnybę su palinkimu į nuodėmę, nes tas žmogus nesiliauja geidęs Dievo malonės ir naudojasi ja gaudamas.

Juo labiau žmogus jaučia savo menkumą, juo dažniau jis kreipiasi į Dievą, juo gausiau Dievas teikia tokiam žmogui kaskart brangesnių malonių.

Juo geriau žmogus naudojasi Dievo teikiamomis malonėmis, neužmiršdamas savo menkumo ir tų malonių brangumo, juo labiau malonės gausėja ir žmogaus silpnybė mažėja, bet jo dvasios stiprybė auga ir jis tobulėja.

Patariu Tau, Brangusis Broleli, šitas tiesas dažnai apsvarstyti, pagiriu Tavo norą tobulėti; džiaugiuosiu, kad žinai, juog tik tas vertas vadintis vienuoliu, kas nuoširdžiai trokšta tobulėti ir stropiai tą norą vygdo. Neužmirškite to ir nepakeiskite to noro. Dievas tepadeda Tau ir telaimina Tave!

+ Petras-Pranciškus Būčys, M.I.C.

Roma, via Corsica 1; 1946 metų lapkričio 28 d.

+++++

Gera, Broli, pradėjai! Rūpinkis nenusmukti žemyn, neapsileisti, bet kasdien šiek tiek pakilti atlyn prie Dievo. Tas žmogus geriausiai ir lengviausiai pakyla prie Dievo, kas išmoksta pažinti vises savo kaltes, apsileidimus ir šiaip trukumus. Išmokęs ir įpratęs pažinti savo silpnybes, nesiliauk naikinti jas, bet nuolat stengkis tobulėti. Kaip žmogus negali paliauti alsavęs, taip vienuolis turi nesiliauti troškęs tobulėti; tik reikia žinoti, juog tobulybė neįgyjama be Dievo pagalbos; tačiau Viešpats suteikia tos pagalbos gausiai kiekvienam norinčiam ir rūpestingai nau-

dojančiam gautasias iš dangaus malones. Dievas telaimina Tave,
Broleli!

+ Petras-Pranciškus Būcys, M.I.C. 1946 lapkričio 29 d.

@@

@@

/1946-ju metų pirmoji gruodžio/.

Paklausyk, tu brangioji siela, šių mano minčių, vis daugiau įsi-
stigilindama į šį mano naująjį eigos kelelį, kuriame randasi džiaugs-
mo ašarų bet taipogi netrūksta vargų ir sielos suspaudimų bei tam-
saus skausmo momentų.

*). Dabartis mane pastatė į tą padėtį, jog aš esu karys ir vie-
nuolis, kur šis laikas yra mano gyvenimo atnaujinimui ir sielos
naudai, o tolimesnis priklausys nuo Viešpaties, nuo Jojo valios su-
rėdimo.

Praėjusio mėn. 23-čią dieną buvau nuvažiavęs į savo domibili-
zacijos dalinį, kuris stovi Predappio miestelyje netoli Forlì,
kur tenai pasisekė galutinai susitvarkyti, nes iš to dalinio vado
išgavau leidimą stoti į Novicijatą, kadangi jis prižadėjo daugiau
nekliūdyti manęs. Tik dar kartą reiks aplankyti savo buvusį ka-
riuomenės dalinį kai jau bus atėjęs įsakymas galutinam atsiskaity-
mui su tarnyba, kurioje man daug teko visko patirti, daug pergy-
venti sielos ir kūno skausmų, o taipogi ir gausių dvasinių audrų,
Kurios mane pabudino iš tos nematomos apsnudimo ligos, kurioje dau-
gelis taip ramiai ilsisi, kurioje buvau ir aš, bet atsiskleidus
šio pasaulio apgaulingajai uždangai nuo mano akių, -aš įėjau į tą
kelį, kuriam anksčiau buvo užmėntos mano akys, kurio baidžiaus
laikiau kažkokį pažeminimą būti tuo, į ką dabartis mane pasta-
tė, parodydama kuo ištikrųjų yra vertas šis gyvenimas į kurį žmo-
gus laisvai įeina, patrauktas Dievo malonės ugnies, paklausyda-
mas savo sielos troškimų.

Čia yra didelė Viešpaties gailėstingumo malonė, parodyta nuodė-
mingai sielai, kurios pasigailėjęs nori patraukti arčiau savęs ir
savo meilės, kad ji pajęgtų surasti savo pačios laimę šiame ir atei-
nančiame gyvenime.

Šios užuolaidos atskleidimą, gali suprasti tik tie žmonės, ku-

rie esa šiame kelyje arba einantieji į šį kelelį, nes vien grynai galvojant, prigimtu protu, to suprasti neįmanoma, bet su šiuo praregėjimu ir atsakomingu yra kur kas didesnis, kur apie tai Viešpats sako: "Tas tarnas, kurs žinojo savo valdovo valią, bet neprisirengė ir nepadarė, kaip jis norėjo, bus labai plakomas; mažai gi bus plakamas tas, kurs nežinodamas padarė, kas verta plakti. Iš kiekvieno, kuriam daug duota, bus daug ir reikalaujama, ir kam daug pavesta, iš to daug ieškos". /Luk. 12. 47,48/.

Iš antros pusės žiūrint, kas to Dievo balso paklausęs palieka tėvus, namus, brolius, seseris, vaikus ar kitoki mylimą asmenį, bei visa kita, -atsiduodamas Dievo tarnybai, kur tokiame žmogui Viešpats prižada amžinąjį gyvenimą.

*/. Jei vienuolyne visuomet žmogus jaustum tąjį malonųjį jausmą, į kurį anksčiau buvo įpilta gaivinancio ir žavinčio, to visiško atsidavimo Dievui jausmo ir visus tuos saldumus, kuriais Viešpats atgaivino suvargusią žmogaus širdį, išspausdamas į ją savo išminties ir meilės dovanų, -tuomet vienuolinis gyvenimas nebūtų daugiau atsižadėjimo ir sukos mokykla, bet jis virstu lig antruoju dangumi, dėl kurio gyvenome tikėdamiesi į jį įeiti.

*/. Nevisuomet tas romumas, linksmumas ir gaivinantis saldusis jausmas vilgys žmogaus sielą atėjus į vienuolinį gyvenimą, nes Viešpats suteikia sielai tos taip reikalingos paguodos, kai ji dar būdama silpna ir pavojuose blaškoma pati nepajėgia iš to stovio atsikelti, nors ji turi gerą valią ir trokšto to gėrio ir dėdama daug pastangų mąsto apie Tavo, Viešpatie, kelią, kur Tu, Viešpatie, parodai jei daug gailestingumo, kur tas smarkiai paveikia nusidėjėlio širdį, kur po to jam yra daug lengviau atsikelti iš nuodėmingojo kelio, nes Tavo meilės karštis sutvirtina ir atgaivina žmogaus veltui nuėjusias pastangas, kur tas parodo, kad vienas žmogus be reikalingos Dievo pagelbos negali padaryti gero ir net suvaldyti savęs paties, bei savo pikto pageidimų, kurie žmogų žemina ir padaro nuodėmės vergu.

*/. Vienuolyne tuojaus susidaro daug kliūčių ir neaiškumų bei abejojimų, kur tuos minėtus dalykus patyręs, žmogus įpulsti į dvasios skurdą. Žmogus paklausęs savo sielos troškimų ir sąžinės balso, per kurį kalba pats Sutvėrėjas, ateina į šį tobulybės kelelį gražiausių jausmų ir minčių vedamas, ir kuriame tuojaus at-

randa daug priešingumų, nes čia irgi atranda pats save ir kitus tokius pat žmones, kurie esą nors vienuoliai, bet žmonės, o ne angelai, nes jie irgi turi tą pačią žmogiškąją prigimtį, kuri ir kovojant kartais pasireiškia netaip, kaip turėtų būti stebint iš šalies.

Tai pastebėjęs, žmogus tuojaus pradeda abejoti savo pašaukimu, manydamas, kad jam yra kitas kelias kur kitur, o ne čia kur jis įėjo ir t.t.

Kartais pasitaiko jog Viešpats daleidžia, bandomajam žmogui, patirti ir piktosios dvasios didelius guodimus bei puolimus, kur jam pasidaro toks vaizdas, kad jis tikrai mano, kad visi ji yra užmirę ir net pats Dievas ji yra apleidęs... -Toks bandymas nėra lengvas dalykas, bet jis yra labai naudingas dėl tos sielos, kuri tą bandymą ištvermingai pakelia. Viešpats taipogi atima tuos dvasinius džiaugsmus ir tą rasą, kurią vilgė savo malonumu jai dar tebebūnant pasaulyje, kur ji paliekama visų apleista ir išdžiūvusi lig toji be lietaus žemė.

Bet kaip tas galima išaiškinti! -Ar jau yra viskas prarasta, ar taip jau reiks amžinai kentėti sielos ir kūno skausmus? -Ne, nes tuomi gerasis Dievas nenori, bandomosios sielos, atitraukti nuo savęs, bet priešingai. -Jis nori ją ištirti, apvalyti nuo savimylės, kad ji būdama taip blaškoma, nebeturėtų pasitikėjimo pati savimi, nesikeltų į puikybę, bet pajautusi savo silpnumą, dar daugiau atsiduotų savo Viešpaties valiai, suprasdama, kad ji viena iš savęs nieko gero nepajėgia ir neturi, o ką anksčiau ji yra gero padariusi tai tas buvo ne iš jos nuopelnų, bet iš Dievo meilės ir Jojo didelio gailestingumo, kadangi Dievas trokšte trokšta visu mūsų išganymo, kur norėdamas atidaryti žmogui dangaus vartus, kuriuos jis pats buvo užsidaręs per nuodėmę, -Dievas meilės verčiamas iškentėjo neišpasakytus skausmus ir baisiai pažeminančia kryžiaus mirtį, kur tuomi norėjo Viešpats mums parodyti, kaip baisi yra nuodėmė, Jo Visagalio Tėvo akyvaizdoje, ir kaip yra reikalinga atgaila, kuri turi būti daroma žmonių už nuodėmių bausmių pasėkas.

BRANGIOJI SIELA!...

Visuose savo gyvenimo momentuose, visai pasiaukok Dievo valiai nors tau ir atrods, kad tu esi visų apleista ir užmiršta, o tuomet dar daugiau šaukis Viešpaties pagalbos, garbindama ir pasitikėdama Jojo Apvaizdos surėdimais.

Būk įsitikinus, jog Viešpats tave myli ir laiko tave savo globoje, bet iš savo meilės leidžia tau pergyventi tas sielos sausras, kad tu irgi būtum dalyvė Jojo kančios nuopelnuose. -Tikėk, kad po tų audrų Viešpats įpils į tavo širdį daug šilumos, meilės ir to gaivinančiojo jausmo, kur tą apturėjęs vėl tu būsi stipri, pilna energijos, pilnai patenkinta Dievo meilės pavasariu-laimėje, kurios pastiprinta eisi tvarkingai, greitai ir gražiai Viešpaties įsakymu keliu, kurio gale laukia laiminga mirtis, o po jos amžinasis pilnas džiaugsmo, laimės ir linksmybių gyvenimas, kuris bus suteiktas kiekvienam žmogui, paklaususiam savo sielos ir sąžinės balso įrodinėjimams bei nusilenkusiam savo Viešpaties valiai.

4. XII. 1946.

REKOLEKCIJOS.

Brangioji siela, ieik mintimis ir vaizduotes suvarais nusikriak į šį Dievo maloniu ir gailastingumo laiką, per šv. rekolekcijas, kurios sielai yra tikrasis poilsis ir maistas, kurio pasistiprinusi ji pradeda **ANTROJI DALIS**. ir veikliai. Gražu išgylinti į mano nuostabią ir šventąją ********* meilę, kuriuos ji patiria per pasvęstąjį laiką, per šv. rekolekcijas.

ĮŽANGA: 1). Per šį laiką, kuriame Viešpatis leidžia pašinti save ir dėlko gyvenimą **Šv. rekolekcijos** ir per jas prisirengimas į **No v i c i j a t a**, kur priėmimas į ją įvyko 7 gruodžio 1946 metais, Romoje, via Corsica 1. Marijonų Kolegijoje.

Gera! Žinau ir suprantu, kaip šventas ir reikalingas pasukoti Viešpaties šventąjį ir šventąjį vėgdamui, bet tas besaliginis ir visiškas išėjimas iš pasaulio, atrodė ilg sunkiausiai įvykdomas dalykas.

2). Argi es, Viešpatie, šventas ir šventas malonės be kurių gal esau jau **Colegio dei Mariami,**
Roma, Via Corsica 1.
Italia.

Viešpatie, gaiving mano tikėjimą ir mano viltį Tavyje, nes be Tavęs esu silpnas ir nieko gero negaliu padaryti!

*/. Neįsipažintai esu laimingas šiandien būdamas tuo kuo esu nes Tu, Viešpatie leidi man suprasti mano klaidingąjį kelią, iš kurio mane verginga nusidėjėlių pasaukiai atsisau save ir atsisau savosios meilės.

PIRMOJO MASTYMO VAISIAI.

s/. Dėkoju Tau gerasis Jėzau už visas man suteiktas malones, kuriomis pakolei mane silpną šaunu aukščiau nei pirmiauti mano stov kad parodei man neįsipažintos meilės malonumą, kuriuo mano siela jautėsi labai laimingai-pakildama prie Tavo, Jėganytojo, lig norėdama atsipalaiduoti visai nuo kuno ir kilti vis aukščiau į tą meilės trokštėndįjį Tavo, Jėzau, širdį.

Kartais abarom žmogui yra tokios brangios, kad norėtum išdri jone sotinti savo sielos alkį ir troškimą, nes tokioje silpnosios sielos vienoje turimomis galimomis vėgdamis aukščiau prie Dievo,

4. XII. 1946.

REKOLEKCIJOS.

Brangioji siela, ieik mintimis ir vaizduotės sparnais nuskrisk į šį Dievo malonių ir gailestingumo laiką, per šv. rekolekcijas, kurios sielai yra tikrasis poilsis ir maistas, kuriuo pasistiprinusi ji pradeda jaustis labai energingai ir veikliai. Prašau išiglinti į mano nuotaiką ir širdies nusiteikimus, kuriuos ji patirė per pašvęstąjį laiką, per šv. rekolekcijas.

I Ž A N G A : 1). Per šį laiką, kuriame Viešpats leido pažinti save ir dëlko gyvenimui bei ~~kam~~ turi būti paaukotas mano gyvenimas, daug ką supratau ir daug nuo ko esu jau atsisakęs, bet be Viešpaties paramos, esu taip silpnutis ir nepajėgiau nieko gero padaryti.

Gera žinau ir suprantu, kad mano likusioji gyvenimo dalis reikalinga paaukoti Viešpaties Dievo garbei ir Jo šv. valios vygdymui, bet tas besąlyginis ir visiškas pasiaukojimas, silpnam žmogui, atrodo lig sunkiausiai įvygdomas dëlkykas.

2). Argi aš, Viešpatie, galiu atmesti Tavo, man teikiamas malones be kurių gal senai jau bučiau žuvęs!...

Viešpatie, gaiving mano tikėjimą ir mano viltį Tavyje, nes be Tavęs esu silpnas ir nieko gero negaliu padaryti!...

*/. Neišpasakytai esu laimingas šiandien būdamas tuo kuo aš esu, nes Tu, Viešpatie leidai man suprasti mano klaidingąjį kelią, iš kurio mane vargingą nusidėjėli pašaukė arčiau savęs ir arčiau savosios meilės.

PIRMOJO MASTYMO VAISIAI.

*/. Dëkoju Tau gerasis Jėzau už visas man suteiktas malones, kuriomis pakėlei mane silpną žmogų aukščiau už pirmikštį mano stovį, kad parodei man neišpasakytos meilės malonumą, kurioje mano siela jautėsi labai laimingai-pakildama prie Tavęs, Išganytojau, lig norėdama atsipalaiduoti visai nuo kūno ir kilti vis aukščiau į tą meilės trokštančiąją Tavo, Jėzau, širdį.

Kartais ašaros žmogui yra tokios brangios, kad norėtum ilgai jose sotinti savo sielos alkį ir troškimą, nes tokiomis minutėmis siela visomis turimomis galiomis veržiasi aukščiau prie Dievo,

+). Viespatie, kuomet leidi mano sielai pakilti arčiau prie savės, tuomet ji jaučiasi labai laiminga, nes ji jau neikuomet nenorėtų, iš tos padėties, grįžti prie kasdieniškumo, kuris po to atrodo labai nuobodus ilgėsio ir kažkokio nepasitenkinimo laikas.

+). Viespatie, kuomet man leidi aukštai pakilti prie savės, kur tuo laiku, mano nuodėmingos akys, noriai lieja ašaras už viso gyvenimo praeitį ir už tas nuodėmes, kuriomis rūstinau Tave mano Dieve, mano Tėve, mano laime, mano viltis ir mano amžinasis tikslas, dėl kurio aš turiu gyventi ir mirti, verkti, džiaugtis ir amžinai dėkoti už taip brangias man suteiktas dovanas, kurių nesu vertas ir kurias apturėjęs nepajėgiu tinkamai sunaudoti bei atiduoti priederanciai pagarba, Tau mano gerasis Tėve, nes Tu pasigailėjai nuo Taves atsitolinusio nusidėjelio sūnaus.

Kur tai prisiminęs turiu verkti vien dėl pareiškimo savo meilės geriausiam Ganytojui, kurio dėka yra sugrąžintas Jo atsitolinęs tarnas.

+). Padaryk, Viespatie, mane atgailojanti ir Tavo gailestingumu pasitikinti tarną! Duok man jėgos išbūti tobulybėje ir Tavo sekimo kelyje i kuri mane, Viespatie, esi pašaukęs!...

+). Padaryk, kad mano ausys visuomet klausytų Tavo balso ir ikvėpimų, o mano lupos garbintu Tavo šventa varda!...

+). Suteik, Viespatie, man jėgų laimingai ištesėti ir atlikti tą, ko trokšta Tavo šventoji valia iš manes vargingojo tvarinio.

+). Sustiprink, Viespatie, mano tikėjimą ir suteik man gero-tobulo vienuolio dvasią, vidinį džiaugsmą ir visa tai, ko manyje trūksta, kad tinkamiausugebėčiau atlikti savo naujojo pašaukimo pareigas, būdamas Tavo, Viespatie, tarnyboje. Amen.

ANTROSIOS DIENOS MINTYS IR MASTYMAI.

Dėko aš apleidau pasaulį ir atėjau į vienuolyną? -Šį svarbų klausimą noriu trumpai ir aiškiai atsakyti. Dėlto aš apleidau pasaulį ir atėjau į vienuolinį gyvenimą, kad paklausiau savo sielos, nusprendamas, kad per ją kalba pats Dievas, kviesdamas prie savės tas sielas, kurias nori išgelbėti ir padaryti jas laimingomis amžinai.

+. Ateidamas į vienuolyną degiau didžiausiu pasišventimu šiam gyvenimui ir ateities uždaviniams, kuriems smarkiai buvau užsimojęs. Šis trumpas laikas vienuoliniame gyvenime mano širdies troškimų neužgesimo, bet juos paslėpė nuo išorinio tų dalykų vygdymo. Pačioje mano valioje ir širdyje, laiks nuo laiko, man Viešpats leidžia to užsimotojo ~~nusistatymo~~ ugnį pajauti ir tuomi dar labiau užsidegti Kristaus meile ir jos berybėje ieškoti tų turtų, kuriuos kartą atradęs nebegali žmogus jų pamiršti ir išbraukti iš savo atminties.

Esu dėkingas už tai Visagaliui ir nusizėminęs gailiuosiu, kad už mano piktus darbus, -Viešpats man apmoka atlaidumu ir meile, kurios tiek daug yra patirusi manoji širdis, to Jojo gailestingumo malonių, kur to gėdisi manoji širdis ir dažnai iš mano akių iškrinta gailesčio ašaros dėl tos priežasties, kad buvau aklas ir nedėkingas tvarinys, kad tiek daug kartų tolinaus nuo Išganytojo man tiesiamos rankos, Jojo globos ir Jojo meilės, kurią tik dabar suprantu kiek man Viešpats leido suprasti.

+. Pasigailėk manęs, Viešpatie, manęs nusidėjėlio tvarinio, ir neteiska manes sulig savo teisingumu, bet teikis parodyti savo tėviškosios meilės ir toliau, kurią man davei pažinti!... Vesk mane lygi paskutinės mano gyvenimo minutės, savo Apvaizdos keliu, mane silpną žmogų, nes be Tavęs, Viešpatie, likčiau panašus į sūnų vėjavaikį, kurio esu buvęs ligi tol, kada Tu, Viešpatie, vėl sugrąžinai į tą skaičių dėl kurio turėjai daug kentėti ir mirti baisiausia kryžiaus mirtimi, kad mums atidarytumei dangaus vartus ir parodytumei į jį kelią, kurio ~~dar~~ dar ir šiandien nevisiems yra suprantamas ir daugeliui yra labai sunkus, kaip kad anksčiau atrodė ir mano nusidėjusioms akims. Bet dabartyje aš pasitikiu begaliniu Tavo gailestingumu, kur savo gyvenimo dienas pavedu jam, kurį patirė manoji, suvargusioji, širdis ir be kurio palikčiau greitai vėl toks -koks anksčiau esu buvęs!

+. Viešpatie! Teikis išklaudyti savo tvarinio nužeminto šaukimo, neleisdamas daugiau jam atsitolinti nuo savosios meilės, kuri prikelia iš nenaudingo gyvenimo ir kuriam esi parodęs labai daug, nevisiems patiriamu, savo Apvaizdos dalykų bei surėdimų, kurie ~~umiai~~ umiai atitraukia žmogų nuo žemiškųjų daiktų, nes jojo sielai suteiki laisvės ir jėgos veržtis aukščiau į tas dausas, kuriose pabuvęs

ji nenoromis grįžta į seną savo padėtį, nes jai čia pasidaro liūdna ir sunku būti be to džiaugsmo, kurį leidai jai patirti savoje meilėje.

+.). Tebūnie Tau, Viešpatie, garbė, o ištariusioms sieloms šventai Tavo vardą, tebūnie džiaugsmas ir viltis, tokia viltis, kurioje su pasitikėjimu atrastų tą, -ko pasaulis duoti negali!

Dėkodamas Tau, Viešpatie, už visas man suteiktasias malones, noriu sukalbėti Tavo garbei 1. Tėve mūsų... Švč. Jėzaus širdis būk mano meilė!...

Saldžiausioji Marijos širdis būk mano džiaugsmas!...

Gruodžio šeštoji.

Antrasis krikštas, tai yra, visuotinoji
išpažintis.

+.). Ši diena, mano gyvenimui, yra gan brangi ir ji neišdils iš mano atminties, nes joje per visą dieną rengiaus antrajam krikštui, -visuotinai viso gyvenimo išpažinčiai, kur tas dalykas nėra lengvas, bet priešingai, -jis yra gan sunkus ir baimingas.

Pasiduodamas neišpasakytam Dievo gailestingumui ir padėdamas Jame savo viltį, -ją atlikau kaip supratau ir galėjau.

+.). Pasitikėdamas Tavo, Viešpatie, begaliniu gailestingumu, tikiu kad mane nuploviai savo brangiausiuoju krauju ir vėl sugrąžinai savo sūnaus vardą.

Dėkodamas Tau, Viešpatie, už šias taip dideles dovanas, už atleidimą mano nuodėmių, už gražinimą prarasto dangaus, kurio tikriausiai nebebuvau vertas, prašau Tavęs, Viešpatie, uždegti mano atšalusią širdį savosios meilės ugnimi, kad aš tinkamiausiai galėčiau suprasti tavosios širdies mielaširdingumą, kur Tavo neišpasakyta meilė, už blogą, mane malonėmis apipilė. Suteik man, Viešpatie, tyrą dvasią ir skaisčią širdį, kad būčiau tinkamesnis atsilyginti už tuos įžeidimus, kuriuos yra patirusi Tavo meilingiausioji širdis, -kuri trokšta tik gero, -kuri kvieste-kviečia nusidėjėlių žmogų prie savęs, užmirsdama jo baisiausius paniekimus tavo, o dieviškoji širdie!...

Pasigailėk manęs, Viešpatie, duodamas man jėgų atsilyginti už savo nuodėmės Tavo meilei! Pasigailėk ir sustiprink mano silpną prigimtį, kad aš visiškai galėčiau iš jos išsivaduoti ir gyventi vien tik Tavo garbei, kad Tavęs, Viešpatie, teieskočiau, su Tavi-
mi gulčiau ir kelčiau ir visas savo gyvenimo dienas tinkamai su-
naudočiau, Tavo didesnei garbei, o savo sielos išganymo darbui.

Padėk man, Viešpatie, nes be Tavęs aš nieko negaliu, o su Tavi-
mi viską, nes Tu esi mano stiprybė, viltis ir išganymas!...

1946 gruodžio 7-ji dien.

ISTOJIMAS I NOVICIJATA.

"Nes kas tik daro valią
mano Tėvo, esančio danguje,
tas mano brolis, ir sesuo ir motina".
/Mat. 12. 50/.

A P E I G O S :

Giarmiamasis Tėve, Nuolankiai prašau mane priimti į Nekaltai
Pradėtąsios Švenčiausios Panos Marijos Vardo "Brolių Marijonų"
Vienuolijos Naujokiją, idant geriau galėčiau tarnauti Dievui.

Pasiuokojimo aktas.

Viešpatie Jėzau Kristau, kurisai amžinąją meilę mane numylėjai
ir išsirinkai iš pasaulio, nenorėdamas, kad aš tam pasauliui tar-
naučiau ir dar istatei mane į savo tarnų skaičių, idant eidamas
iš dorybės į dorybę Tave Pati turėčiau pernelig didžiu savo atpil-
du, šiandien išpažistu prieš dangų ir žemę, kad Tu esi mano šir-
dies Dievas ir mano dalis -Dievas per amžius.

Todėl atmetu dabar visą pasaulio puikybę, tuščius niekus ir
kvailybę, ir veliju būti Tavo namuose, o ne nusidėjėlių bustuose.

Stodamas naujoku į Brolių Marijonų Vienuoliją prižadu Visaga-
liui Dievui, Nekaltai Pradėtai Švenčiausiajai Panai Marijai, vi-
siems Šventiesiems ir Vyresniesiems, kiek išmanydamas laikytis iš-
tātų ir instrukcijų, lavintis neturtu, skaistybės ir klusnumo do-
dorybėmis ir pasiūduoti bandymams, kuriuos man ras reikalingais

mano Vyresnieji.

Manant taip pasiryžęs galėčiau ištęseti, apsirenku Švenčiausiąją Jėzaus širdį mano priegloba ir Nekaltai Pradėtąją Švenčiausiąją Paną Mariją, mano Motina ir Valdytoja, šventuosius Vienuolijos Globėjus mano vadovais į dangų, Šventąją katalikų Baznyčią, mano mokytoja ir šią vienuoliją mano dvasine šeimyna.

O Jūs Gierbiemieji Tėvai ir Broliai -Vienuoliai, prašau, kad man nevertam malonėtųmėte padėti savo patarimais ir maldomis, idant vertai būčiau prileistas apžadų daryti.

Viešpatie Jėzau Kristau, priglausk mane prie savo Saldžiausios Širdies ir neleisk man atsitraukti nuo Tavo. Teesie Tavo Širdis man gyvenant paguoda, mirstant pagalba, per amžius-atpildas.

O Tu, Nekaltai Pradėtoji Pana Marija, mano Mieliausioji Motina, kuri visų paniekintą nusidėjėlių su motiniška meile glaudi prie savęs, palaikai ir toli nepaleidi, kol nesutaikini su savo Sūnum, Auksčiausiuoju Teisėju, -priimk mano maldas ir suteik, kad "Brolių Marijonų" Vienuolijoje naujokaudamas, Tavo globoje gyvendamas ir Tavo užtarymo galybe stiprinimas, išpildyčiau tai, ką esu pasižadėjęs, ir patekčiau į skaičių tų, kuriems Tavo Sūnus tars: "Eikite šen mano Tėvo palaimintieji, veldėkite karalystę, kuri jums yra nuo pasaulio pradžios".

(Apeigos 26-27 pr.) /Šis visas perrašymas yra paimtas iš senų Marijonų aplinkraščio/.

Pažvelgus į metų laikotarpį, bei ką gero atnešė jis mano sielai

Praėjusiais metais, šioje dienoje, buvau pasirengęs visai pakeisti savo gyvenimo trukumus bei atsikratyti visų ydų, kurios kliūdo žmogui eiti prie gero.

Nekalto Prasidėjimo šventeje rengiaus atlikti šv. išpažintį ir pasivesti "Marijos Globai", prašydamas Jos, kad Ji mane vestų laimingu keliu ir apsaugotų mane nuo tų nuodėmių, kurios sužeidžia Jos ir Jos Sūnaus Jėzaus Švč, Širdis. Nekalčiausios Marijos dėka, per vienerių metų laikotarpį mano gyvenimas pakrypo prie gero ir aukšto tikslo, prie kurio galutinai prieisiu ant tiek, kiek man bus leista praeiti nuo Visagalio.

O Nekaltai Pradėtoji, Mergelė Marija, aš šaukiuosiu Tavo globos ir užtarimo, kad teiktumeis mane laimingai vesti tuo keliu, kuris yra vedantis į šventumą, į kurią mane esi atvedusi, mane nevertą vejavaikių sūnų, nes Tu panaudojai man savo didelę malonę ir gailestingumą.

BRANGUS PRISIMINIMAI.

Brangioji siela, skaityk mano mintis, kur^{tai} buvo pilnos dienos darbas ir persunktas pergyvenimais bei Dievo meilės parodytais prisiminimais, kur šioje dienoje, mano mintys skrenda į tas malonias vietas, kuriose prisiminiau dėl ko žmogus gyvena pasaulyje ir koks turi būti jo gyvenimas, kad jis galėtų pasiekti savo tikslą -Dievą.

Daug yra tų vietų, Italijos žemėje, kuriose paliko mano pirmieji į savo sąžinę pažvelgimo vaisiai, ir tų, kurios šiandien man atrodo taip meilios, kuriose norėčiau nuvykęs melstis ir prisiminti tą jausmą, kurį buvau turėjęs tomis pirmomis dienomis, kur tuomet dar nepajėgiau to suprasti, ką šiandien pajėgiu, kur šiandien man tas yra gan brangu ir aiškiai suprantama.

Nuo fronto iki vienuolyno yra daug man parodyto Dievo gailestingumo ir tos meilės, kuri kartais buvo tokia maloni, kad kvieskite kvietė prie savęs, mane nusidėjėlių, kad grįžčiau prie Jojo meilės.

Tokie yra Apvaizdos vaisiai, kuriuos šiandien aiškiau suprantu, net ir visa tai kas man teko išgyventi, kur taip aiškiai tas atsispindi mano sielos gelmeje, kaip kad saulutės spinduliai malonios jūros paviršiuje.

Prisimenu tą išpažintį, kuri buvo mano gyvenimo pamatu, bet ir prieš ją ir po jos teko atlikti kitų išpažinčių, kurios buvo gan brangios ir malonios, -viliojančios ir pilnos pasitikėjimo begalinio Dievo gailestingumu.

Buvo troškimų, kurie buvo taip brangūs -antgamtiškai suteikti dėl mano sielos ramybės, kuri buvo pilnai ir sąmoningai pradėjusi bodėtis tuo bereikšmingu gyvenimu, kur ji norėjo skirtis kuo greičiausiai iš tų vietų, kuriose kasdien baisios nuodėmės buvo aiškiai pildomos kitų asmenų, kur tame buvyje turėjau gyventi ir negalėjau iš ten pasišalinti, nes kariškoji tarnyba to neleido daryti.

O mano siela, atmenu, kaip tu veržte veržiais į ~~atmenau~~ vienumą atrasdama daug romumo, daug paguodos iš melsvojo dangaus fono ir tų žydriųjų Italijos pavasario vakarų, kurie man buvo tokie brangūs, kaip kūdikiui motinos meilė, -daugiau, nes aš jaučiau daug, labai daug paguodos Tavo, Viešpaty^{je}, sutvortoje gamtoje ir plataus dangaus beribėje. Kur tuomet mano širdį traukė kitoks gyvenimas, kur to nutylėti negaliu, bet tuomet dar nesupratau kur ir kaip ateityje reiks gyventi, tik labai troškau vienumos ir ramybės.

Daug sykių norėjau palikti tą triukšmą, karių būryje, kuriame man buvo lemta gyventi kelius metus ir daug patirti blogio, kur ~~o~~ tas jau buvo man pergaug, nes atrodė didelė kančia ir kryžius, kur to pakelti nebepajėgiau, kur nuo to norėjau bėgti ir pasislėpti!...

Kitiems kariams ramiai ilsintis ir miegant, dažnai aš ilgai negalėdavau miegoti, mąstydamas, kad prakalbėtų dabar mano sieloje angelas sargas ir lieptu man eiti iš čia sakydamas: "Palik viską ir sek mane!" -Kaip aš laukiau panašaus ženklo, manydamas, kad būčiau labai laimingas, kad galėčiau tą išgirsti, bet to sulaukti negalėjau. Mano mintys vis tebeieškojo kitos išeities, kaip ir kokiu būdu atrasti kitas gyvenimas, kurio taip troškau ir kurio buvo išsiilgusi mano vargšė širdis su visais proto ir sielos troškimais, kur taip vienoje gražioje dienoje išgirdau savo sielos gilumoje, Dievo balsą, kad aš ieškočiau to naujojo kelelio savo pasikeitusioms mintims įgyvendinti, nes tas kelelis yra vedantis, kaip tik į tylų ir ramų vienuolinį gyvenimą.

Bet šitoji mintis, toji šventoji mintis, iš pat pradžių buvo dėl manęs didelė auka ir nežinojimo paslaptis, kurią man Viešpats atskleidė ir kurios iš kitur negalėjau tinkamai suprasti, nes tam buvo daug neišaiškinamų priežasčių, dėl kurių buvau pagautas didelės vidinės audros, nežinodamas nuo ko pradėti, kur eiti ir kaip eiti?... -Nes daug ko gailėjau palikti ir daug ko bijojau! Bet galutinai šiandien esu jau toje vietoje, apie kurią anksčiau negalvojau, kurios baidžiaus net su panieka, o vis gi šiandien esu čia, savo laisva valia, atėjęs.

Dėkingas esu Tau Švenčiausioji Mergelė Marija, nes tik Tavo užtarimu esu šiandien tas kas esu, o Tu, Marija, žinai kuo buvau ir

kuo aš būčiau buvęs, jei Tu Meilingoji Motina, būtum manęs neįs-
gelbėjusi ir leidusi toliau man eiti per tą kraują ir ugnimi už-
degtą pasaulį, per kurįėjau, bet Tavo gailestingumas mane išvada-
vo.

O Marija, gailestingumo Motina! Suteik man tos laimės, kad aš
amžinai galėčiau garbinti Tavo ir Tavo Sūnaus Jėzaus Širdį, kur
dabartyje tai vygdau!...

*/. Lai būna garbinamas ir šlovinamas Tavo, Marija, Nekaltas
Prasidėjimas ir Tavo šventas vardas, tegul būna, šventai ištariu-
siems Tavo vardą, viltis likti šventiems, eiti dorybės keliais ir
užsitarnauti tą laimę, kurią turi visi šventieji danguje ir tie,
kurie dar tebegyvena ant šios žemės, bet gyvena Tavo meilėje ir
Tavo globoje, nes Tavo vardo garbinimas yra žmogaus išgelbėjimas.

Mano džiaugsmas ir mano viltis yra Tavo, Marija, prieglobstyje
ir Tavo meilės šešėlyje, kuriuo Tu apgaubi nusidėjėlius žmones ir
išmeldi pas savo Sūnų Jėzų jiems uztarimą, -sugrąžindama juos prie
tiesos ir išganymo kelio, nuo kurio juos buvo atplėšęs nuodėmin-
gas gyvenimas ir pasaulio tuštingumo garbinimas.

O Saldžiausioji Marijos Širdie, buk mano paguoda, viltis ir iš-
ganymo uostas!...

Artinantis šiai svarbiajai valandai, kurioje turėsiu eiti prie
Dievo Altoriaus, mano širdis kartoja šiuos žodžius, kurie eina iš
sielos gelmių sakydama: "Aš stodamas prieš Dievo Altorių -turėsiu
atiduoti savo laisvus pasižadėjimus Dievui, kad atsisakau pasaulio
ir jo visų tuštybių ir kad tik Tau vienam tarnausiu, Tau aukosiuos
Tave garbinsiu, su Tavimi gyvensiu ir mirsiu, kur po jos vėl iš-
naujo susijungsiu su Tavimi mano Dieve!...

Kokia tai brangi toji valanda, kurioje žmogus laisvai atsiduos
tik vieno Dievo tarnybai, atsižadėdamas viso kito, kad tuomi leng-
viau galėtų atsiekti savosios sielos paskirtį ir Dievo meilę -am-
žinoje laimėje.

PATS ATSIDAVIMO AKTAS, KURĮ MANOJI ŠIRDIS ČIA IŠREIŠKIA.

Mano Dieve, mano gerasis Tėve, kuris sugrąžinai mane prie savęs
ir savąja meile uždegei mano širdį Tavo garbei!...

Artinantis šiai brangiajai valandai, kurioje aš prieš Tavo Šv. Veidą, prieš Altorių ir Tavo tarną- kunigą, girdint visiems kunigams ir broliams; tarsiu savo laisvės ir savo paties atsidavimo žodžius, Tau Dieve, prieš Kūrį aš esu menkutė šios žemės dulkelė, nes iš žemės esu ir į tą žemės dulkę vėl pavirsiu, nes iš Tavęs, Viešpatie, gavau pradžią ir gyvybę, kur pas Tave turėsiu ir vėl sugrižti.

Todėl, jausdamas didelę laimę ir suprasdamas, kad Tu, Viešpatie, nori mano širdies ir mano laisvės, kuri Tau teisingai ir priklauso. -Atiduosiu Tau, Viešpatie, viską ką tik esu gavęs iš Tavęs, nes pats iš savęs aš nieko gero neturiu, o ką gero turiu, tai Tu, Viešpatie, esi man suteikęs. Bet kas yra bloga tai tą aš pats padariau, nusigreždamas nuo Tavo šv. isakymų pildymo.

Nors aš esu Tau, Tėve, jau pasiaukavęs ir savo širdį pavedęs tik Tau vienam, bet dabar tą viešai išreikšiu ir su didelę meile norėčiau tą tinkamai įvygdyti. Bet būdamas silpnas ir nuodėmingas žmogus, puolu prie Tavo gailestingosios Motinos kojų, prašydamas, Jos globos, kuri mane pridengtų nuo pasaulio plėšriųjų vilkų, nuo jo viliojimų ir nuo viso pikto.

Motina! Apsaugok mane nuo atšalimo dvasios ir nuo visokio netobulumo, bet teikis vesti mane tiesiu keliu prie paties svarbiausiojo ir aukščiausiojo tikslo prie išganymo sielos ir jos visiško susijungimo su Dievu. Amen.

Valandai praėjus. Toji valanda, kurioje turėjau paskelbti prieš Dievo Altorių ir Jo tarną- kunigą, savo laisvą pasižadėjimą, kad aš noriu tarnauti Dievui ir mirti pasauliui jau praėjo.

Padėk man, Tu, o Nekaltai Pradėtoji Mergelė Marija, tame kelyje, augti dorybėse, jį pamilti, aiškiai ir tikrai suprasti savo naujasias pareigas bei jų tinkamą atlikimą, nes jau nuo dabar esu įsipareigojęs joms.

Teikis man silpnam padėti, tu mano angele sarge ir jūs šventieji nes aš šaukiuosiu jūsų maldų, maldaudamasis savomis.

Švenčiausioji Jėzaus Širdie! Aš Tępkštu Tavo meilės ir Tavo globos, kadangi pasitikiu dideliu Tavo gailestingumu, šioje naujoje mano gyvenimo kelionėje, kuri manau, kad tęsis lygi mirtieskur po jos tikiuosiu išvysti Tavo gailestingumo vaisius.

"O Nekaltai Pradėtoji Mergelė Marija, teikis priimti savo grįžtantį sūnų ir parodyti jam savo motinišką širdį ir savo džiaugsmą nusidėjėliui".

NEKALTO PRASIDĖJIMO ŠVENTĖ.

Ši diena yra brangi ne tik man, bet ir vienuolynui, nes jis yra vadinamas "ŠVENČIAUSIOS MERGELĖS NEKALTO PRASIDĖJIMO KONGREGACIJA".

Šiandien sulaukiau dauglinkėjimų iš kunigų ir brolių tarpo, šiam naujam gyvenimui į kurį esu atėjęs per pagelbą Nekaltai Pradėtosios Mergelės Marijos, kur man dabar nelieka nieko kito, kaip nuolatos būti dėkingam Tau, Marija, už Tavo malones, kurios man nevertam atiteko iš Tavo didelės mielaširdystės. Kur šiandien jau aiškiai tikiu tą, kad kas šaukiasi Tavo, Motina, pagelbos ir kas Tavęs visai neužmiršta, kur Tu, Motina, to žmogaus neapleisi nors jis būtų ir žemiausiai puolęs ir ižeidęs Tave, Motina, bet vis tiek Tu neduosi tokiam žmogui pražūti, bet persekiosi jį savo motinišku meilės žvilgsniu, kurs neišsilaikys nuodėmių kelyje, bet kelsis ir puls prie Tavo kojų, maldaudamasis Tavo uztarimo, kad Tu jam padėtum susitaikyti su Tavo Sūnumi Jėzumi.

O Tu, Motina, juo labiau, toje valandoje, parodysi jam savo meilę ir jį priglausei prie savo širdies, -užmirši jo blogus kelius -išgydysi jo sužeistą širdį, atnaujindama jam viltį į naujo gyvenimo ribas, kur jo gyvenimas bus paaukotas Tavo, Motina, garbei, Tavo meilei ir tavo džiaugsmui, nes Tu džiaugiesi sulaukusi žuvusios sielos, kurią sugrąžini savo Sūnui Jėzui, kur dėl jos buvo išlėjęs nekaltąjį kraują už nusidėjėlių žmonių sielas, kur ir ji buvo tame skaičiuje ir visos kitos, kurios yra ir bus, nes taip didelė buvo toji meilė, kad ji apimė amžių beribes iki egzistuos pasaulyje žmonija.

Suprask tad siela!***

Kokia tu turi būti dėkinga Marijai, ir kokia tu esi laiminga, jeigu tu esi toje laimingoje padėtyje susitaikiusi su savo Viešpačiu Jėzumi ir Jojo Motina Marija!...

O Nekaltai Pradėtoji, melskis už-mus nusidėjėlius žmones ir teikis išklaudyti jų šauksmo, kurie tik šaukiasi Tavo pagalbos. Neapleisk jų sunkioje bandymo valandoje, bet teikis juos atvesti prie tiesos ir išganymo kelio. Parodyk jiems savo Motiniškąją širdį ir josios meilės ugnį, kuri ir kietčiausio nusidėjėlio širdį gali paversti į jautrią širdį, kuri pasidarys laiminga per amžių amžius. Amen.

PAAIŠKINIMAS:

Gruodžio aštuntoje, po vakarinių maldų, dar tebesant koplyčioje užsiliepsnojo mano širdis Marijos meilei ir Jos parodytos meilės ugnimi degdama ji pasidarė labai laiminga.

Tai jėgai pasiduodant atsiradau savo kambarėlyje ir sėdau prie stalo rašyti, kur tuo metu apsiautė mane parodytos Marijos meilės liepsna, nes pradėjo mano siela kilti iš savo kūniškumo, pasipylė kilantis meilės kvapas ir ašaros, o žodžio ištarti, atrodė, kad negalėjau. Tuo laiku, per džiaugsmo ašaras, mano dvasiai buvo patiekti šie žodžiai, kuriuos išreiškiau kaip stebuklingu būdu, nes mano protui tuo laiku nebuvo galima galvoti, kadangi aš visas skendau laimės jūroje ir negalėjau nei lūpų užčiaupti.

Žodžiai, kurių man nevalia pakeisti, nes jie buvo rašyti mano ranka, bet tik ne mano paties protavimu, nes aš tuo metu vilgiau skruostus didelio džiaugsmo ašaromis ir rašiau būdamas ne savo kasdieniniame stovyje /padėtyje/ ir ne šio pasaulio laimėje, bet degdamas meilės ir laimės man parodytoje liepsnoje ir negalėdamas keisti savo padėties, nes prie to mane vedė nematoma jėga, o kai rašiau tai man tie žodžiai buvo duoti iš mano širdies meilės ir iš to laimingojo padėjimo, kuriame bebūdamas negalėjau ištarti žodžio, bet jie ėjo pro mano atvirą burną akiai ir man nesuprantamai.

Tu žodžių nuorašas:

O Nekalčiausioji ir Saldžiausioji Širdis Marijos, paslėpk mane savo širdies pavėsyje, kad ji persisunktu Tavo, o Marija, sielos ir Tavo Švenčiausios Širdies tyrumu, kad liktu nekalta ir panaši į kūdikio siela!

Mano viltis Tavo, Marija, prieglobstyje, Tavo meilėje, Tavo

gailestingume, Tavo nekaltybės grožyje. Visai ir visiškai atsiduo-
du Tau, Motina, Tavo šventai tarnybai ir Tavo Sūnaus Jėzaus valiai

Gink, Motina, dabar ir mirties valandoje, visokius pavojus, ir
suteik man tų malonių ir šviesos, dėl to viso, kas man reikalinga
atsilyginimui ir atsidėkojimui už tą laimę, kurioje aš esu, kur to
nesu vertas, tik Tavo, Motina, mielaširdingumas man tą davė.

Motina, Marija, būk mano viltis ir džiaugsmas, dabar, ateityje
ir mano mirties valandoje!

Gink mane, silpna, Tavo garbei ir Tavo gailestingumui pasiauko-
jusi sūnų, tą sūnų, kuris yra piktu už gerą Tau, Motina atsimokė-
jęs, bet šioje valandoje Tu, Motina, esi man brangiausia, nes ži-
nau, kad tik per Tavo širdies meile likau sugražintas į tikrojo
gyvenimo kelią, kuriame prašau, Marija, mane užlaikyti tokiuo ty-
ru ir nužemintos širdies, kokiuo galėčiau stoti mirties valandoje
prieš teisingąjį Tavo Sūnų ir išgirsti ne prakeikimo žodį, bet mei-
lės ir išganymo.

Kiekviena minute lai plaka mano širdis Tavo, Motina, padėkai ir
Tavo garbei!

Motina, Tu esi mano brangiausioji ir gražiausioji, kvepiančioji
nekaltumo gėlė, kuri mane ramini, mane guodi, mane ^{linksminti} ~~laimini~~, o jei
dėl Tavo parodytos meilės krinta mano gailesčio ašaros, -Tu, Moti-
na, jas paversi perlais ir deimantais.

Garbė, šlovė, meilė, viltis, išganymas ir viskas esi Tu, Moti-
tina, man ir kitoms sieloms, kurios pasitiki Tavo gailestingumu
ir jo, nužeminta ir sutrinta širdimi, prašo Tavo gailestingumo
nesibaigiančio šaltinio.

Marija, atmink mane visada ir laikyk prie savo širdies, nes
Tu, Motina, mano širdį sutrinei ir perdirbai į jautrią širdį, ypač
šioje valandoje, kuri jau kvepuoja Tavo, Motina, parodyta meilės
ugnimi, užsidegusia Tavo, Motina, meilei ir padėkai, Tavo grožiui,
Tavo saldumui.

Motina, Marija, Tu esi mano tikroji Motina, o aš jau esu Tavo
nekaltas kūdikis! -Neišleisk manęs iš savo gailestingumo akių, nes
aš be Tavo globos, esu silpnas ir galiu paklysti! -Motina, verčiau
suteik man mirtį negu nuodėmę, nes aš būčiau šimtą kartų laimin-
gesnis numiręs, nekaip nuo Tavo, Motina, meilės atsitolinęs!...

Mano širdis lai plaka su Tavo, Motina, širdimi ir tuo aš būsiu laimingas ir apsaugotas nuo pavojų, kurių yra visur ir visuomet. Marija, lai mano širdis ir mano sielos dvasia pasidaro tyros lig šaltinio vanduo, nes aš negaliu būti tuo, kuo buvau anksčiau.

Motina, primink man visuomet savo meilę ir savo gailestingumą, kad aš galėčiau siekti tobulumo, ^{kurio tikslas} kurio pasiekęs galėčiau jausti laimę ir patį savo tikslą-Dievą, be kurio mano siela nenurims pakoliai nesusivienys su savo Sutvėrėju, su mano meilės ir dėkingumo Viešpačiu, kuris yra mano tikslas, mano sielos atilsis ir mano amžinasis ramybės ir grožio Dievas, mano atpildas ir mano amžinoji laimė, kuri pripildys mano siela tokio džiaugsmo, kurio jau dabar duoda mano sielai patirti ir jai pažinti tą laimę, kuri yra visur, pažinusiai sielai, Kristaus meilės kelią ir Jo išganymo vaisius, kuriais duoda, gailestingasis Dievas, naudotis suvargusioms ir grįžtančioms sieloms prie Jo gailestingumo ir atgailos kelio.

*). Viešpatie, šie Tavo Dvasios ir meilės, įkvėpti žodžiai, kuriuos užrašiau dvasios pagavime, lai būna testamentas kiekvienai sielai, kuri skaitys šiuos žodžius, kad juose rastų, Tavo meilės atspindį ir Tavo Švenčiausios Panos Marijos gailestingumo ir užtarimo viltį nusidėjėliui, kuris pasitikėdamas Tavo Motinos Marijos užtarimu, atrastu savo, suvargusiai, sielai paguodos ir džiaugsmo, kurio suteikia Marija, prašančiai sielai, -ją suramin-dama, jai duodama atgailos dvasies ir pasitikėjimo viltį, tai sielai, kuri atsiduoda Marijos globai ir Jos garbei.

Toji siela nežus, kuri pamils Mariją ir dažnai melsis Jos užtarimo, nors gyvenime ir nuklystų, bet Marija tos sielos neapleis, bet sugrąžins į tikrojo gyvenimo vėžes į laimingą krikščionišką žmogaus kelią, kuriame ji atras džiaugsmą, ramybę ir savo sielos išganymą.

/Vidujinio džiaugsmo maldos žodžiai, kurie buvo parašyti per ašaras ir dvasios pakilime, kur tuo laiku sunku kalbėti/.

(gruodžio 8-ji 1946 metu).

Brangioji siela, aš tau patariu, daug sykių, grįžti vėl prie šio straipsnelio skaitymo su didele pagarba ir atydomu, nes čia yra antgamtinio gyvenimo grožio atsispindėjimo žodžiai, kuriuos davė man Viešpats dėl tavęs ir daugeliui kitų sielų.

Sis mano, dvasinis džiaugsmas ir jo pergyvenimas buvo dvasioje nes kūnas tokio džiaugsmo nesupranta, nes tik tuomet aš supratau, kuomet mano dvasiai buvo leista tai suprasti, kokioje laimėje yra siela, kuomet ji pasiryžta eiti Dievo isakymu ir Jo šventosios valios vygdymo keliu.

Aš mačiau savoje dvasioje, kokioje laimėje yra mano siela, kur tą suteikė Marijos meilė ir Jos gailestingumas, nes Ją nuo pat savo kūdikystės pamilau ir garbinau Jos šventa varda. Tiesa, kad mano meilė, toje valandoje, buvo beribe Marijai ir Jos gailestingajai širdžiai.

Šaukimams Marijos užtarimo ir Jos globos. Pinkime Jos garbei vainiką iš nevystančiųjų gėlių, kiekvienoje valandoje grožėkimams Jos ~~gerbėmams~~ dorybėmis, Jos gyvenimo nekaltumu. Pamilkime Ją, kaip tikrąją savo motiną, laikykimės Jos visuomet, kaip vargę ir nuliūdime taip pat laimėje ir džiaugsme, Jos malonų ir garbingą vardą gerbkime visur ir visados, nes Ją mylintieji vaikai susilaukia, nuo Jos, daug malonių, sunkiose gyvenimo valandose, kadangi tų vaikų Marija neapleidžia, bet savo motiniškuoju meilės žvilgsniu juos išveda juos iš visokių painiavų ir paklydimų bei sutaikina juos su savo Sūnumi Jėzumi, kur tuomet jų gyvenimas įgauna naujos vertės ir pasidaro pilnai prasmingas bei nešantis gausių vaisių.

O Švenčiausioji Mergelė Marija, būk mano gyvenimo džiaugsmas, mano meilė ir mano paguoda dvasioje, nes be Tavo mano gyvenimas tuojaus krypta į sunkelius ir į nuodėmės takus, kur be Tavo pagalbos būtų beveik neįmanoma iš jų išsinarplioti ir ieiti į teišėtojo gyvenimo ribas ir naujojo gyvenimo viltį, kur tik Tavimi remdamasis apie tai svajoju ir turiu pilnos pagrįstos vilties visa tai atsiekti ir būti tarp tų vaikų skaičiaus, kuriems yra Dievo gailestingumas ir laimingasis gyvenimas per amžių amžius.

15. XII. 46. Sekmadienis.

Kaip po tylaus oro ir gražios giedros, kartais gan staigiai iškilsta audra, taip pat ir žmoguje pasitaiko visokių atmainų ir audrų pergyventi, nes kartais, kokia tai vidinė jėga, žmogaus ramią nuotaiką ir jo širdies ramybę netikėtai sudrumsčia ir žmogų lig apsvaigina, kur jis pasidaro neramus ir jaučias lig nesavame stovyje beesas. Toks panašus nusiteikimas sudrumsčia žmogaus širdies gelmes, padarydamos iš jo, kuriam laikui, lig dvasios ligonį.

Tas viskas kaip tik ir parodo žmogaus silpnumą ir menkumą, kad jis vien savimi remdamasis toli nueiti negali, nes jis tuojaus paklysta minioje, lig kūdikis pametęs savo motiną.

Suprask, brangi siela, kad tu viena palikta netoli tenueitum dorybės takais, tad tau reikia melstis ir dirbti, kad tu būtum pastiprinta iš aukštybių. Dirbk ir melskis! Ši pagrindinė žmogaus gyvenimo taisyklė, kurios nesilaikydami įpuola į pagundą ir į bereikalingus dvasios ir kūno sunkumus, kurių išvengimui kito kelio nėra, kaip darbas ir malda. Dirbk ir melskis kad neipultum į pagundą, o jei ji tave puola - šaukis Dievo Motinos pagalbos, kad Marija teiktusi tave apsaugoti nuo nelaimės, kad tave sustiprintu toje neaiškumo valandoje ir pridotu reikiamos stiprybės ištverti gerame, suprantant savo nepastovumą.

Nesu tuo, kuo turėčiau būti, nes man tas kliūdo jau kelinta diena ir drumsčia mano širdies ramybę. Tiesa, kad aš jau pradėdau pažinti tą žmogaus menkumą, kad jis iš savęs nieko negali gero padaryti, jei jis nepasirems Dievu, nes jis yra gan silpnas ir nepastovus Jo rankų padaras. Gan gerai suprantu, kad be Dievo teikiamų malonių, žmogui būtų gan sunku gyventi, nes vargai ir nepasisekimai kartais žmogų taip pribloškia prie žemės, kad jis vargiai bepajėgtų atsikelti į lygsvaros kelią. Turint šiek tiek tikėjimo ir vilties Dievuje, nelieka nieko kito, kaip tik šauktis Jojo pagalbos ir su pilnu pasitikėjimu atsiduoti Jojo Tėviškajai valiai, kantriai kenčiant visokius nepasisekimus ir mėginimus, kuriuos Viešpats daleidžia žmogui patirti, ar tai norėdamas apvalyti žmogaus sielą nuo perdidelio

pasitikėjimo savo jėgomis ir puikybės, ar tai nuo ko kito, kur mūsų protui ir jausmams tas neatrodo bloga, bet pas Dievą yra viskas kitaip, nes kas žmonėms atrodo gera gali būti Dievui papiktinimas.

Gruodžio 18.

Tu ūkanota rudens diena, primink man mano mirtį, kuri anksčiau ar vėliau aplankys ir kurios išvengti nepajegia nei vienas žmogus. Laiminga būtumei tu mano siela, kad tu įpras-tumei tankiai prisiminti savo mirtį ir po jos amžinybę, kuri yra dėl tavęs paskibta vienoje ar kitoje pusėje.

Jei sąmoningai ir dažnai galvočiau apie savo mirtį, tai tuo pačiu jai gerai prisiruoščiau ir savo likusiaš gyvenimo dienas sunaudočiau kuotinkamiausiai.

Viešpatie, suteik man tų malonių, kurios mane verstu dažnai pamąstyti ne apie šios žemės praeinančius ir greitai nikstančius dalykus, bet apie tuos, kurie tveria amžinai -apie amžinąjį gyvenimą ir Tavo, Viešpatie, karalystę.

Suteik man, Viešpatie, tos linksmos gyvenimo nuotaikos, kad galvodamas apie mirtį -linksmi galėčiau jos laukti, eidamas šiuo gyvenimo keliu į kurią Tu, Viešpatie, esi mane pašaukęs, nes Tavo šventą valią vygdydamas žmogus esąs laimingas ir užtikrintas savo tikslo atsiekimu -amžinybėje.

Gruodžio 23.

/Novicijato Magistro, man prašant, paduotas apie tikėjimą lavinimosi planas/.

TIKĖJIMAS

yra Dieviškojį pažinimo galia /=malonė/, gimdanti mumyse dieviškąją tiesą, arba Kristų, per Kurį tampame Dievo sūnumis.

1-JI SAVAITĖ: Dažnai prisiminsiu tikėjimo esmę, kad ji persunktu mane: Mąstydamas apie Kristų ir priimdamas Jo apreikštasias tiesas apie Dievą, koks Jis yra pačiam savyje, o ne sutvertuose daiktuose, aš jungiuosiu su Kristumi į vieną mistinį /=neregimą, bet tikrai Kūną ir tampa tarsi vienas asmuo su Juo: tarsi antrasis Kristus. Mano valia tampa Kristaus valia /=Šv. Dvasia/; aš galiu veikti ir kentėti Kristaus vardu. Mano širdis jungiasi su Kristaus širdim, ir mano nuotaika tampa Kristaus nuotaika, Kuris ir didžiausiame skausme buvo pilnas neapsakomo džiaugsmo, kylančio iš nuolatinio Dievo regėjimo.

Aš= Dievo sūnus Kristuje ir šv. Dvasioje: Per Kristu Šv. Dvasioje
į Tėvą.

2-JI SAVAITĖ: Savo protą derinsiu su dieviškąja Tiesa= Kristumi:
su džiaugsmu ieškosiu progų ir dėkinga mintimi mąstysiu apie Kristu
ir Jo apreikstąsias tiesas šv. Rašte ir Bažnyčios patvirtintose kny-
gose, Konstitucijose, Instrukcijose, bei pamokymuose.

3-JI SAVAITĖ: Savo valia derinsiu su dieviškąja valia= su Kris-
taus Valia (=Šv. Dvasia), kuri reiškiasi Dievo ir Jo isteigtos Baž-
nyčios įsakymuose, Konstitucijose, Instrukcijose ir Baznycios pat-
virtintų vyresniųjų nurodymų.

4-JI SAVAITĖ: Savo veiksmus derinsiu su Kristaus veiksmiais. Visa
darysiu ir kentėsiu Kristaus vardu. "Visa ką darote žodžiu aš darbu,
visa darykite Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, dėkodami Dievui Te-
vui per Jį" /Kol. 4. 17/. Mūsų darbai ir kančios tampa Kristaus dar-
bais ir kančiomis, nes tikėjimas sujungia mus su Kristumi į vieną
Kristaus mistinį kūną= tarsi į vieną asmenį: mes veikiam ir kenčiam
Kristaus vardu, o Kristus mūsų vardu.

5-JI SAVAITĖ: Savo nuotaika derinsiu su Kristaus nuotaika:
Kaip Kristus kentėdamas džiaugėsi Dievo regėjimu, taip ir mes kan-
čiose ir nuliūdimuose turime džiaugtis tikėjimo šviesoje, nes kas
kenčia su Kristumi (= Kristaus vardu), tas tikrai su Kristumi ir
džiaugsis.

Kas miršta su Kristumi, tas su Kristumi ir prisikels. Kančia yra
mano džiaugsmo ir į dangų paskyrimo neklystamas ženklas. Todėl džiaug-
džiaugsimes nuliūdime: liūsta kančioje tik mūsų žmogiškoji prigimtis
o džiaugiasi mumyse dieviškoji gyvybė: "Tarsi nuliūde, o tačiau vi-
suomet džiaugdamesi". /2 Kor. 6. 10/.

6-JI SAVAITĖ: Skleisiu dieviškąjį pažinimą (= tikėjimą) ir kitue-
se: savo žodžiu pasikalbėjimuose, pavyzdžiu (=elgėsiu suderinti
su dieviškąja Kristaus valia) ir nuotaika: džiaugsmu skausme.

(viso buvo duota šioms šešioms savaitėms, kur tą ir už-
baigsiu, o toliau seks vėl mano paties dienoraščio iš-
traukos).

(J. S. Kum. Brazilia 1910.)

24. XII. 1946.

KŪČIŲ PRALEIDIMAS, arba JŲ MINČIŲ UŽRAŠAI.

Nors visko atrodo, kad užtenka, bet mano nuotaika yra visai prislėgta ir esu susikrimtęs. Žiūrint tikėjimo akimis, reiktų, kad džiaugsmo ašaros kristų iš mano akių, bet yra visai priešingai.

Tebūnie pagarbintas Viešpaties vardas ir Jo šv. valia! Teįvyksta taip, kaip nori Viešpats, kad Jo šventas vardas būtų pagarbintas. Viešpatie, dėl Tavo vardo garbės, nebijau kentėjimu, tik nepalik manęs vieno juose, nes be Tavo globos aš nieko negaliu ir ~~būčiau~~ būčiau daug silpnesnis už patį kūdikį.

Sustiprink, Dieve, mano silpną tikėjimą ir suteik man tos nekalto meilės žiupsnelį, kurios davei patirti piemenėliams, girdint dangaus angelų ~~chorui~~ chorui giedant: Garbė Dievui aukštybėse ir ramybės geros valios žmonėms žemėje! Mano gyvenimas ir mirtis yra Tavo, ~~Vys~~ Viešpatie, rankose; ką nori tą daryk su manimi, tik neleisk man pražūti amžinai!

O kaip yra sunku mano sielai kentėti, kuomet paslėpi savo buvimą manoje sieloje, kur tuomet aš randuosiu sunkiai sužeistas, kadangi be Tavęs nėra laimės mano sielai!... Viešpatie, teikis atsišvelgti į savo tvarinio silpnumą, suramindamas jo širdį, kuri be Tavęs yra sunkiai sužeista kentėjimuose ir ilgesyje.

Pirmosios Kalėdų šventės vienuolyne, būnant vienuoliu.

Prisiminus šios dienos svarbumą, taip pat prisimenu visas kitas praleistasias šv. Kalėdų šventes dar bebūnaht pasaulyje.

Ta skirtumą besvarstant įeinu mintimis ir į tai, kad yra gan geras, garbingas ir gražus dalykas, Dievui leidus, sukurti šeimyninį gyvenimą ir užlaikyti jame tai, ko reikalauja tos sukurtos šeimos pareigos ir pati laimė.

Tai visa gerai suprasdamas ir jausdamas tą įdiegtąjį įstatymą, žmogaus prigimtyje, kurį pats Viešpats Dievas įdiegė dėl žmonių gimnės ~~palaikymo~~ palaikymo, kad ji galėtų daugintis šventos moterystės eigoje, kuri yra surišta vieno asmens su kitu, priešingosios lyties asmeniu, yra Kristaus isteigtas Sakramentas, kur vyro ir moters kūnas tampa vienas kūnas. Tikrai geras ir garbingas yra tas luomas, kas pajégia jame tinkamai išpildyti prisiimtasias savo pareigas ir katalikiškai išauklėti savo vaikučius, pagal isteigtosios katalikų Bažnyčios

mokslą, kuria yra isteigęs Jėzus Kristus, bet už šį luomą yra dar kilnesnis, kuris veda į tobulybę. Yra žmonių, kurie tai supratę tą aukstesnę Kristaus mintį, nuo šeimyninio gyvenimo yra atsisakę, dėl Kristaus meilės, nes jiems Viešpats suteikė išmanymo tai suprasti. Tas tobulybės siekimo luomas yra lig Bažnyčios žiedas, nes įeidamas žmogus į tą luomą, paaukoja save pati Dievui, o Bažnyčia prižada jam, Dievo vardą, amžinąjį gyvenimą. Suprantama, kad Dievui yra labai maloni toji auka, kuria žmogus pats save paaukoja Jojo garbei ir Jojo šventai tarnybai.

Šv. Kalėdas švenčiant, prisiminiau kuo esu buvęs anksčiau ir kuo esu dabar ir koks turiu būti šiame luome į kurį atėjau, Viešpaties, gausių malonių iškveptas. Tiesa, kad iš pat pradžių yra labai sunku žmogui atsisakyti prigimtųjų įstatymo ir leidžiamo šeimyninio gyvenimo džiaugsmo, bet prieš Dievo valią žmogus nesiginčys ir jai ne-
a-
li priešintis, o su džiaugsmu reikia ją priimti ir vygdyti.

Toji pašaukimo malonė nevisiems yra duodama ir ją gavusieji ne visi vienodai ją supranta, o net ir tam pačiam žmogui prieš tai iki nebuvo leista to suprasti, jis visai yra tam aklas ir lig nebilyt.

TROKŠTANČIOSIOS SIELOS ŠAUKSMAS IR DĖKOJIMAS, UŽ MALONĘ VAI- SIUS, VIEŠPAČIUI DIEVUI.

Po Tavo šešelių, Viešpatie, būtų gan laimingas gyvenimas žmonėms, nes jie jaustų, jau čia žemėje, tos laimės pradžia, kurios visi tu-rime siekti, bet Tavo, Viešpatie, keliai, mums nusidėjėliams, yra nesuprantami ir sunkūs.

Dėkingas esu Tau, Viešpatie, už Tavo malonę ir visas kitas do-vanas, kurias man leidai patirti, duodamas galios suprasti, kam žmogus yra leistas gyventi žemėje ir koks yra jo aukščiausias tiks-las. Lai buna garbinamas ir šlovinimas Tavo šventas įsikūnijimas ir Tavo šventas užgimimas, kuris atnešė didelį džiaugsmą pasauliui, tai yra, geros valios žmonėms.

Tas šventas Tavo, kūdikėli, užgimimas tesuteikia džiaugsmo visu žmonių širdyse, kurie Tave myli ir garbina Tavo šventą vardą, to švento ir nekalto džiaugsmo, kurio pasaulis nesupranta ir jo neturi.

Aš tikiu, kad malonės stovyje esančiame žmoguje ir per jo tvirtą tikėjimą gimsti Tu Jėzau jo širdyje. Užgimk, o Jėzau, manoje širdy-je su savo šventu ir palaimintu džiaugsmu, pripildydamas mano atša-

lusios širdies tuštuma, nuramindamas jos troškimą susivienyti su Tavimi, Jėzau, nes mano siela taip to trokšta ir esą labai laiminga, kuomet ji jaučia Tavo dieviškosios galios vaisius savyje. Tuomet ji kyla į dausas, norėdama visai atsipalaiduoti iš savo kūno vergijos pančių, kuriais jis laiko prirakinęs prie savo kūniškumo karcerio. Bet kuomet Tavo, Viešpatie, šešėlis neužgaubia mano suvargusios sielos, tuomet ji blaškosi, alksta ir kenčia nežinomos baimės ir nuiliūdimo priežastį, -tirinėdama savo sąžinės kelius ir ieškodama, kur ir kada Tave, Viešpatie, yra pažeidusi.

Tebūnie visuomet garbinamas Tavo šventas vardas ir teesie Tavo šventa valia. Daryk ką nori ir kaip nori tik nelaide man nuo Tavo parodytosios meilės atsitolinti, nes tik Tavo gailestingumo berybėje galiu išsigelbėti ir vėl atlikti Tavo nekaltu kūdikiu. Žinau ir suprantu, kad to nesu vertas bet pasitikėdamasis Tavo Tėviškuoju gerumu vis dėlto drįstu prašyti Tave, kad neapleistum mano suvargusios sielos aimanavimų ir jos nuolatinio ilgėjimosi Tautosios meilės ir Tavo gailestingumo!...

Teikis, Viešpatie, ją sustiprinti ir nuplauti savo brangiausiuoju krauju, kuri išliejai už nusidėjėlius, kad jiems padėtum prisikelti iš nuodėmių ir prisirengti į amžinosios laimės ir to nesibaigiančio džiaugsmo buveinę, kuri nuo amžių sukurta sieloms, kurios yra Tavo malonės vaisiais pasinaudojusios, kurios yra pasitikėjusios Tavo begaliniu gailestingumu -dariusios atgailą ir tapusios šventos.

Saldžiausioji Jėzaus Širdie, buk man gailestinga, dabar ir mano mirties valandoje. Amen.

ANTROJI ŠV. KALĖDU DIENA. Ši diena man primena metines ~~XXK~~ sukaktuves, kur prieš metus laiko buvau jau tvirtai nusprendęs stoti į vienuolyną. Tai yra gausi Viešpaties malonė, kurią esu gavęs Nėkalnų Pradėtosios Mergelės Marijos Užtarimu, nes Jos šventėje atlikau šv. išpažinti, turėdamas noro ir geros valios atsikratyti nuo viso to, kas yra nuodėmė, pradėdamas iš naujo gyventi kitoki gyvenimą, ~~KOE~~ nors tuomet dar nesupratau, kur man bus lemta gyventi ir kokiame lūme.

Su kūdikėlio Jėzaus gimimo šventėmis, manoje sieloje, gimė naujo gyvenimo mintis, kuri jau pasiekiau realiai ir kuriame jau leidžiu šias šventes apie kurias ir kalbu visokiausiais prisiminimais.

Nes kasdien vis noriu žengti į priekį, iš dorybės į dorybę, kadangi senąjį žmogų palikau pasaulyje, o čia turiu gimdyti naująjį su-lyg tyros sąžinės balso, nes čia reikalinga tapti kūdikiu ir tokiu pasilikti iki mirčiai, nes tik tokiu, į juos panašius, yra dangaus karalystė.

pereitais metais, šioje dienoje, buvau parašęs vienam kunigui laiška, kad rimtai esu apsisprendęs istoti į vienuolyną, o Dievui leidus, šiomet jau esu "NOVICIJATE".

Vienerių metų laikotarpis davė daug naudos namo sielai, kuri bu-vo taip karštai užsidegusi šiam gyvenimui, kur dabar negaliu at-jausti to skonio ir malonumų, kuriuos buvau jautes tuomet dar pas- saulyje bebūnant. Dievo malonė viską paverčė į gera, kuomet žmogus jos paklausai, -atsiduodamas Dievo valiai ir Jo surėdimų veikimo darbams. Viešpatie, neleisk man užgesinti to stipraus dvasinio il- gėsio, kurį turėjau, kurį buvau uždegęs manoje širdyje. Neapleisk, Viešpatie, savo pasižeminusiojo tarno, bet teikis išklausyti jo ~~XX~~ prašymo ir suteikti jam tų malonių, kurios yra būtinai reikalingos artesniajam bendradarbiavimui su Tavimi, mano gerasis Tėve!...

Nenurims manoji siela be Tave, Viešpatie, nes jai esi parodęs savo meilės ir šilumos vaisius, kurie pasiliks jos sielos gelmėje. Neleisk jai ieškoti visokių malonumų pasaulyje, nes ji gali nuklys- ti į šunkelius ir visokius kitus kelius, kurie atneš jai daug sun- kumų ir nevilties, nes tik Tavyje tegalima surasti nesibaigiančio- sios laimės ir meilės atilsį ir visišką pilnutėlį ramumą, kur be Tave to negali duoti pasaulio turtai nei jojo garbė, kadangi jo pasaulis neturi ir neturėdamas jis yra nepajėgus suteikti to, ko negalima duoti.

Viešpatie, prašau Tave, kad šiais metais, mano širdies namo, kur tuom esi padėjęs man pamatai, tas naujas dvasinio gyvenimo kelias, kur tai prisimindamas ir pasitikėdamas širdeliai Tavo gailėstingumu, prašau, kad šis naujasis metai būtų surūpintas Dievo garbei ir mano sielos išganyrai. Kad ant to pamato būtų gražiai statomas dvasinio gyvenimo rūmai, kurias galėtu gyventi, vien tik, kas yra dvasia. Viešpatie, prašau Tave, kad šiais metais, mano išaukštintame širdies kiele yra reikalingas mano sielos išganyrai ir Tavo dvasinio gyvenimo išvagyrai, nes norėčiau tapti Tavo nekaltu kūdikiu, kur gyvena tik- siau šioje dvasioje vietoje gyventi ir garbinti Tavo dvasią.

NAUJIEJI, 1947-JI METAI.

Viešpatie, Tavo dideliu gailestingumui reiškiantis, likau sugražintas iš ištremimo, prie Tavęs, ir vėl tapau Tavo sūnumi, nes pasitikėdamas Tavo dideliu gailestingumu ir tomis malonėmis, kuriomis esi ~~mano~~ /nuvarginta/ siela gausiai apdovanojęs.

Viespatie, nesu pajėgus suprasti ir išreikšti Tavo neišmatuojamos meilės suvargusiai ir grįžtančiai sielai, kuri buvo nutolusi nuo tiesos ir nuo Tavo meilės kelio! Tik vieną dalyką aiškiai suprantu, kad grįžtančiajam nusidėjėliui, esi neapsakomai gailestingas, nes savo meilės žvilgsniu perveri jo nuodėmingos sielos stovį, kur po to ji jau visiškai pasitikėdama Tavo gailestingumu, dūšaudama puola ~~XX~~ prie Tavo kojų, -išliedama savo skausmą ir nuodėmės neapykantą, -prašydama dovanojimo ir išgelbėjimo iš tos padėties, kurioje ji jaučiasi tarp bedugnės kranto bestovinti.

Tavo, Jėzau, neišmatuojama meilės ir malonių širdis, daug nusidėjėlių gražino prie to tikslo, dėl kurio jie yra sutverti, dėl kurio jie yra pašaukti iš nebūties į gyvenimą, kad amžinai gyventu.

Viešpatie, Tavo šventiems norams ir Tavo šventai valiai pasireiškiant, -man leidai daug ką suprasti, dau ką pergyventi ir pakreipti gyvenimą ton pusėn, kurioje galima lengviau išganyti sielą ir išpildyti Tavo šventą valią. Per Tavą, Jėzau, taip brangią man suteiktą malonę, kuri padarė mane tuomi, -kuo aš esu šiandien, man reiškiasi Tavo nesuprantamas Apvaizdos kelias.

Viešpatie, praėjusiais metais daug davei man dvasios peno, kur tuomi esi padėjęs man pamatą tam naujam dvasinio gyvenimo keliui, ~~KH~~ kur tai prisimindamas ir pasitikėdamas dideliu Tavo gailestingumu, prašau, kad šie naujieji metai būtų sunaudoti Dievo garbei ir mano sielos išganymui. Kad ant to pamato būtų gražiai statomas dvasinio gyvenimo rūmas, kuriame galetu gyventi, vien tik, kas yra šventa. Viešpatie, prašau Tavęs, kad šiais metais, mane išmokintumei ant tiek kiek yra reikalinga mano sielos išganymui ir Tavo šventos valios įvygdymui, nes norėčiau tapti Tavo nekaltu kūdikiu, kad geriau tikčiau šioje šventoje vietoje gyventi ir garbinti Tavo šv. vardą.

Jėzau gimusis iš Mergelės Marijos, suteik mano sielai tų dorybių, kad aš prilygčiau prie kūdikių sielų ir jų nekaltumo grožiu garbinau Tavo, Jėzau, Švenčiausiąją Širdį, Tavo Motiną, Nekaltai Pradėtąją Mergelę Mariją, kuri savo užtarymu daug sielų gražino iš piktojo vergijos, kurias įteikia Tau, Jėzau, nes jos yra atpiektos Tavo šventu krauju.

L") */ Sausio 12-jį Sekmadienis. Kaip nevisuomet esti giedra ir permatomas Horizontas, taip panašiai galima pasakyti ir su dvasinio gyvenimo miglomis, kur lygiai panašiu budu įvyksta, nes nevisuomet yra aiškus dvasinio gyvenimo kelias. Nors jo svarbiausios tiesos pasilieka žinomos, bet ir jos pasidaro lig kitokios, nes kartais kažkokia migla uždengia žmogui akis, kad to aiškiai negalėtų matyti nei suprasti.

Aš negaliu pasakyti ir aiškiai išaiškinti nuo ko tas paeina, bet tik pareiškiu, kad tomis valandomis siela ieško Dievo valios ir ji yra labai išvargusi, -pati negalėdama suprastinu ko pradėti ir ką veikti. Aš (bet) tiek galiu pasakyti jog tomis valandomis yra geriau nieko neieškoti ir nesiblaškyti, bet su pilnu ir visišku pasitikėjimu atsiduoti Dievo valiai ir Švč. Mergelės globai, prisipažįstant, kad žmogus esąs per daug silpnas ir be Dievo pagalbos negalįs nieko gero padaryti. Reikalinga, su nužeminta širdimi, atsiduoti Dievo valios surėdimams, laukiant kol Viešpats vėl parodys savo meilės žiūpsnelį, nuo kurio žmogus greitai vėl atgauni prarastąją energiją, igauni drąsos ir pasijunti jau esąs ne tas parblokštas tvarinys, kuris nepajėgė nieko gero padaryti, bet pasijunti nauju žmogumi gimusiu darbui ir nugalėjimui kliūčių, einant savo pasirinktojo ar paskirtojo kelio normaliu viduriu ir t.t.

Gal tos skausmų ir ūkanų valandos, kada nors, pavirs į džiaugsmų valandas, bet kai jas reikia, silpnam žmogui, pergyventi tai jos sudaro daug vargo ir skausmų, nuo kurių kenčia žmogaus siela ir kūnas, nes širdis, žmogaus gyvybės palaikymo centras, tą išnešioja po visą kūną ir taip vyksta toji kova, kuri yra, kova su viltimi dėl geresnio buvio ir ateinančiosios vilties siekimų.

Bet nieko amžino nei pastovaus nėra šioje žemėje, nes panašiai pasikeičia visos gyvenimo sunkenybės, kaip kad iš po ūkanoto horizonto veido iškyla giedras ir permatomas oras, kur visa gamta atrodo lig prisikėlusį iš sunkaus miego, kur taip pat panašiai įvyksta ir su dvasinio gyvenimo audringomis valandomis, nes jos irgi praeina, kur po jų randasi žmogaus sieloje jauki giedra, o pasireiškusi Dievo meilės ugnis išdegina visus tamsumų ir neaiškumo pėdsakus, kur tas buvo pridengęs sielai akis, kad jos negalėjo matyti brangiausiojo siekiamojo turto-Dievo.

MANOJI SIELA!
***** Buk tu lygiai atsidavusi savo geriausiam Tėvui-Dieviui, nežiūrint jokių permainų nei audrų, kurios nori išplėsti brangiausiąjį tavo turta-Dieva. Viešpatie, neapleisk mano vargšės sielos iki ji nenueis pas Tave mano Dieve!

Lai mano siela niekuomet neatsiskiria nuo Tavo Jėzau, o mano širdis tepriklausa amžinai Tau, Jėzau, kur kiekvienas jos tvaksėjimas tebūnie naudingas išganymo darbui ir Dievo valios įvygdymui, nes aš savo širdies laisvės jau neturiu ir negaliu kam kitam paaukoti, nes ji yra atiduota Tau, Jėzau, nes tik Tavyje atradau viltį dėl savo sielos išganymo. *(iš praėjusių pasiryžimų minčių)*

Sausio 26. Šiandien suėjo tik keturi mėnesiai, kaip aš esu atvažiavęs iš pasaulio triukšmaujančiosios aplinkumos į vienuolinį gyvenimą. Kaip mano vidujinis širdies balsas pareiškia, manau, kad esu daug gero jau atsiekęs, bet dar daug reikia lygi visiškojo išsitobulinimo ir glaudaus susijungimo su Jėzumi Kristumi.

Daug yra pažengta prie tiesos pažinimo, prie Kristaus meilės, bet dar daug yra to išorinio žmogaus savybių, kurios galutinai neduoda atsipalaiduoti nuo to senojo žmogaus ir išeiti į naująjį, kuris yra atgimdytas per malonę ir kuris turėtų būti panašus į Jėzų Kristų. Turiu viltį, kad Jėzus ir Marija man suteiks tą laimę dėl savo garbės ir dėl manosios sielos išganymo, nes to trokštu ir tą buvau pažinęs, tuomet, kuomet man Viešpaties meilės atspindys, nusidėjėliui žmogui, kai jis paklausęs Viešpaties Dvasios, ir savo vidiniu nusistatymu, atsiduoda didžiam gailestėsiui ir maldauja Dievo pasigailėjimo.

Nes tik tuomet Dievas ispaudžia žmogui į širdį, savo išminties ir grožio dovanų, kurias patyręs, žmogus supranta daugiau apie Dievo buvimą, kaip kad šalti teologijos mokslų išvedžiojimai. Moke-
las, tiesa, yra reikalingas, kad per jo pagelbą galima būtų išsi-
aiškinti tikėjimo tiesas taip, kaip jos yra priimtos aiškinti, bet
kuomet pats Dievas pasireiškia žmogui, savo neapsakomu malonumu
ir turtingumu, tai tokiam žmogui mokslas daugiau išaiškinti nepa-
dės, nes jo įsitikinimas yra jau pagrįstas aukštesniąja galia.

Toks Dievo malonės atspindys yra labai brangus, nes žmogus pa-
ragavęs Jo meilės, panorės visko išsižadėti, kad tik galėtų arčiau
prisiartinti prie savo Sutvėrėjo-Dievo.

Viešpatie, prašau Tavęs tik vieno dalyko, kad visuomet sugebė-
čiau suprasti Tavo šv. valią ir kad turėčiau jėgų ir galimybės
jai įvygdyti, kur to viso man pilnai užteks atsiekti mano gyvenimi-
mo tikslui, prisiartinti arčiau prie Tavo meilingosios širdies
karščio ir nuskaidrinti savo sielą Tautosios meilės ugnyje. Vieš-
patie, teikis padėti man, silpnam žmogui, atsipalaiduoti nuo se-
nojo žmogaus likučių, ~~o~~ pasivilkti naujuoju žmogumi, kur Tu, Vieš-
patie, taip to trokšti, kad visi nusidėjėliai, pirm savo mirties,
būtų susitaikę su savo Sutvėrėju-Dievu, negu jie mirtų amžina mir-
timi būdami nuodėmėje.

Sausio 31.

* Pasikalbėjimas su Marija.....

Mano širdis prik-
lauso Tau brangiausiaj, Motina, nes aš ją paaukavau toje valan-
doje, kurioje jaučiau reikalo pareikšti Tavo motinąskajai meilei
padėka! -Todėl, prašau dabar Tavęs, Motina, kad Tu mane gelbė-
tum nuo viso pikto ir nuo visokių piktojo man statomų žabangų,
kūr teikis laikyti mane savo globoje, kad aš pajėgčiau, su gra-
žiausiu elgesiu, ištesėti šį šventą pasižadėjimą iki mirties, o
po jos nueiti pas Tavo Sūnų Jėzų ir atsiimti savo užmokesnį, ku-
ris bus prirengtas, per Tavo, Marija, užtarimą ir Tavo didžiausią
gailestingumą, suvargusiai, mano sielai.

O Marija be nuodėmės pradėtoji, melskis už mus nusidėjėlius
dabar ir mūsų mirties valandoje. Amen.

Nea tik tuomet Dievas įpaukštis žmogui į širdį, savo šeiminius
ir brolio dovanų, knisės patvyras, žmogus suprantas šeimyną apie
Dievo davinį, kaip kad šalti teofosijos mokslas išvedžiojimas. Moks-
las, tiesa, yra reikalingas, kad per jo pagalbą galima būtų išai-
škinti tikėjimo tiesas taip, kaip jos priimtos aiškinti, bet
kuomet patys Dievas pasireiškia žmogui, savo nepaprastu malonumu
ir turtinimu, tai tokiu žmogui mokslas daugiau išaiškinti ne-
gės, nes jo įsitikinimas yra jau pagrįstas aukštesniais keliais.
Toks Dievo malonės stipindys yra labai brangus, nes žmogus pa-
tyręs jo malonę, pramonės viako išaiškinti, kad tik kitiems erdian
prieštarinti prie savo šventėjų-Dievo.
Viešpatie, prašau Tavo širdies dalyko, kad visuomet augdė-
čiau augtumei Tavo širdies. Valia ir kad turėtum širdį ir galimybę
tai įvykdyti, kur to vieto man plimti neteikiu mano gyven-
mo tikslui, prieštarauti erdian prie Tavo malonės širdies
kartėio ir nuskaityti savo nišų Tavo malonės kelyje. Vieš-
patie, teikia padėti man, silpnam žmogui, atskleidžiantis man sa-
noto žmogaus tikrąją, išvilioti naująją žmogaus, kur širdis, Vieš-
patie, taip to trokšti, kad vias nusidėdinti, širdis savo nišų
dėviu anaišikę su savo šventėjų-Dievu, nam širdis anaišikę
timi būdami nuodėmėje.

Pastaba:

1. (Priešoma tik kuomet kuomet pat
žmogus s teigian; ir iško viso
to, kas patinka Dievui)
Tas reiktų pridėti prie straipsnelio
užbaigos / Žmogui s teigian ti /
O širdis be nuodėmės pradedo, kelsis už mūs nusidėjimus
dabar ir mūsų mirties valandą. Amen.

Vasario 25. Jau prėjo daug laiko, kaip mano ranka nebepažymi savo minčių, šio naujojo gyvenimo eigos kelio santrauką, bet šian dien sumaniau ši tą parašyti, prisiminus kelionės nuotikius, kurie buvo važiuojant iš kariuomenės į Romą, į vienuolinį gyvenimą, kuriame dabartyje leidžiu laimingesnių dienų laiką, nes šis gyvenimas yra paaukotas Dievo garbei ir sielos išganymui.

Šiandien sueina penki mėnesiai, kaip esu apleidęs karių gyvenimą, su kitu tos pačios minties draugu, kuris važiavo kartū su manimi. Nors Viešpats (jau) daug buvo suteikęs man bandymų, bet ir šitoje kelionėje man leido vėl patirti, labai pažeminanti, bandymą, nes buvau paskaitytas už vagį ir turėjau kentėti tą gėdą nors tas truke neperilgiausiai. Iš tos negarbės man padėjo išsinarplioti tas antrasis mano draugas, kad ne jis tai nežinia kaip tas būtų pasibaigę, nes aplinkybės buvo susidarę labai įtartinos, kadangi aš užėjau prie pavogtojo daikto ir stebėjau kas tą galėjo padaryti, kur tuo likau paskaitytas už patį vagį.

Dievas bando žmogų įvairiais būdais, kaip Jam patinka ir kada patinka, bet žmogui reikia daug kantrybės tam bandymui atkelti ir jį išlaikyti, nes dažnai buna, kad žmogus negalėdamas to atkelti -suklumpa po sunkia gyvenimo našta ir nepajėgia tuojaus atsikelti iš po jos sunkumo.

Šis praleistasis laikas vienuolyne, veda arčiau prie pačio pagrindinio tikslo ir pažinimo vienuolinio gyvenimo kelio į kuri man buvo lemta ateiti, nes taip jam buvo surėdyta Dievo Apvaizdos, kad pasiaukočiau, iš meilės, Dievui ir savo pomirtinei laimei, kuri bus suteikta ištikimiesiems Dievo vaikams.

Iš jausminio pažinimo ir padaugintų tų dvasinių minčių ir didelių džiaugsmų, dabartis mane veda prie tvirto pamato, kuri tik vienintelis Dievas gali padėti bei jį sutvirtinti. /žmogui stengiantis/ *Žmogus tik tuomet kuomet pato žmogus stengiasi ir iš jo visą to, kas patinka Dievui.*

Šiuo metu, jau einu prie to, kad protui valdant vaizduotę ir jausmus, galiu suprasti jog visiškai tikras ir tinkamas atsidavimas Viešpačiui patiks tik tuomet, kuomet besąlyginai žmogus bus Jam atsidavęs visose savo gyvenimo valandose, kaip džiaugsmo taip liūdėsio, kur taip pat skausmų ir nepsisėkimų momentais, nes viskas paeina tik Dievui leidus, o be Jo žinios nėra nieko.

Jeį tas valandas žmogus mokės priimti kaip Dievo valią, su malonumu, tai jis daug nuopelnų apturės dėl amžinojo gyvenimo, kuris laukia žmogų po šios vargingosios žemiškosios kelionės užbaigimo. Dievas visuomet nori gero žmogui ir skirdamas jam bandymo laikotarpį, kur tuo pačiu jam rengia aukštesnę garbę, bet deja, žmogus nesuprasdamas to bandymo tikslo, nenori priimti jo laisvai, laikydamas tą kaip Dievo bausmę, murmedamas prieš Jo valią ir keikdamas savo vargingą padėtį. O taip lengvapėdiškai pasielgęs, žmogus pasidaro sau didžiausią skriaudą, įpuldamas į neviltį ir į nuodėmę.

*/. Viešpatie, teikis suteikti man savo malonių, kad pažinęs Tavo didelį gailėstingumą bučiau vertas juo tinkamai pasinaudoti savo ir kitų sielų išganymo darbui!. Teikis suteikti man Viešpatie to tvirto tikėjimo įgyvendinimą, kuriuo vadovaudamasis, pajėgiau visur tinkamai darbuotis, vaikščiodamas Tavo Akyvaizdoje ir pildydamas Tavo šv. valią.

Kovo 4. MALDA Į ŠV. KAZIMIERA. O didis šventasis, Marijos tamne ir šio pasaulio gerybių atsižadėtojau, Šv. Kazimierai, mūsų tautos globėjau. Melsk už mus pas gerąjį Dievą, kad ir mums Viešpats suteiktų malonės ir išminties, kuriomis remdamiesi, pajėgūs būtume atsižadėti patys savęs ir visų pasaulio tuštybių, o atsiduoti, su tyra širdimi, Motinai Marijai ir per Ją -Jėzui mūsų Viešpačiui su Kuriuo gyveni ir džiaugies dėl savo atsižadėtosios pasaulio garbės ir turtų, kurių vietoje suradai amžinosios laimės nevystantį vainiką.

Šv. Kazimierai, melskis už mus silpnus žmones, kad ir mes pajegtumėm sustiprėti. Išmelsk mums malonės, kad šioje žemės kelionėje nepalužtumėme ir kad šis mūsų gyvenimas būtų naudingas dėl amžinojo, kuriame Tu gyveni ir karaliauji, per savo užsitarnautą prievartą, be kurios yra sunku pasiekti amžinosios tėvynės šalį.

Mes maldaujame Tave, su viltimi, kad mūsų prašymus išklausysi ir juos perduosi savo ir mūsų Viešpačiui, su Kuriuo pasilieki laimingas per amžių amžius. Amen.

Viešpatie, Tu esi didis ir galingas Dievas, gyvybės ir mirties Viešpats bei palaikytojas žmonijos giminės. Per Tavo didį išmintingumą, teisingai yra paskirstyta žmogui laimės ar vargų trupinėliai, džiaugsmo ar nuliūdimo valandos ir visi kiti megiminiai.

Todėl, Viešpatie, tegul buna viskas Tavo didesniajai garbei, o mano vargsės sielos išganymui. Viešpatie, tebūnie vertinami lygiomis mano visi darbai ir maldos, kaip džiaugsme taip ir audros laikotarpyje, kur tas dažnai vargina ir kankina mano vargsę sielą.

Viešpatie, buk pašlovintas visuomet ir teikis visuomet gelbėti mano sielą nuo visokių pavojų, kuriuos taip dažnai jaučiu užėjus audroms, kurios taip sunkiai vargina ir kankina mano silpną žmogiškąją prigimtį.

A T S I D Ū S Ė J I M A I

Viešpatie, gaiving mano tikėjimą ir mano viltį Tavyje, nes be Tavęs esu silpnas ir negaliu padaryti nieko gero!...

Viešpatie, padaryk, kad mano ausys visuomet klausytų Tavo balso ir įkvėpimų, o mano lūpos garbintų Tavo šventą vardą!...

Dieve mano, apšviesk mano protą, šv. Dvasios dovanomis, ir pakelk mano širdį prie dangiškųjų dalykų malonios kontempliacijos!...

Viešpatie, noriu Tau gyventi, Tau aukotis, Tau tarnauti ir likti nuolatinė Tavo auka iki mirties valandos, kurią priimsiu iš Tavo rankų!...

Jėzaus ir Marijos Širdys, paslėpkite mane, kad aš galėčiau ten atrasti kūdikiškosios meilės atspindį, džiaugsmą ir amžinąjį gyvenimą. Amen.

O M A R I J A

O marija, gelbėk mane nuo pavojų prieš visokią susitepimą, nes aš esu savo širdį ir save patį pavedęs Tau, Nekalčiausioji

Mergele, kaip tikrajai savo Motinai, kurią tikiuosiu turėti ne laikinai bet per amžius.

Priimk, Marija, mano laisvę ir ją saugok, kaip savo kūdikio, nes aš trokštu tokiuo tapti ir tokiuo pasilikti per amžius.

ŽMOGAUS GYVENIMAS IR LAUKO GĖLĖ.

Išviršinis žmogaus gyvenimas yra labai panašus lauko gėlei, kuri auga, žaliuoja, žydi, o po to laiko suvysta ir lieka atmes-ta iš savo vietos bei iš puošnumo tarpo, kur daug panašumo yra ir žmogaus gyvenime, šiame laikiname pasaulyje. Žmogus gimsta, auga, bresta, o jo žydėjimo laikas jaunystės dienos, kur visa tai atgyvenęs pasensta ir per mirtį lieka atimtas iš tos vietos, kurią jau kiti užima, kiti nauji žmonės, sekantieji, kur taip ir kaiteliosis gyvenimas iki laikų pabaigos, kuris viena sykį bus galutinai pilnas ir turės baigtis visai žmonijai, nes po jo bus naujas gyvenimas, naujas dangus ir nauja žemė pakeista Tvėrėjo mintimi ir surėdimu, kaip kad turi įvykti.

Per Tave, Marija, eina daug malonių, kur aš noriu būti prašantis elgėta, kad teiktumeis mane vargšą sušelpti, nes ištikru-jų aš nieko savo ir neturiu. Kas man tenka turėti, tai tą viską esu gavęs iš Dievo, bet atrodo, kad man mažda to ir aš norėčiau turėti daug daugiau, tų dvasinių savybių, nuo kurių galutinai pa-eina žmogaus tobulumo išsivystimas. Todėl, aš maldauju Tavęs, ~~mo~~ Motina, kad manęs neapleistum bet prašančio pasigailėtum, o kai būsiu visai neturtingas, kad teiktumeis mane sušelpti, nes Tu ~~si~~ duosni visiems, kurie prie Tavęs puolame.

Kovo 19. Šv. Juozapo Šventė.

Mano gyvenimo kova yra ~~neį~~ nelygi, nes kartais esti lengva, o kartais taip sunki, kad nega-liu surasti tikrosios atramos ir pagrindinio pamato, nežinodamas nei nuo ko pradėti nei kur eiti, nes turiu neišsprendžiamų min-čių ir kylanti klausimą, nei nežinau kas man jų tinkamai galėtų išspresti. Negaliu dabar galutinai apsispresti prie ko man rei-kia apsistoti ir kur ištikrujų reiktu pašvesti savo gyvenimą.

Pastaba:

is kovo 19 51 pusl nr 57p.

Fai'gra muskudimas, kad

turijau labai daug priešingų min-
čių savo parinktąjam keliui:
tačiau rusišieji muskudimai.

Kadangi man yra susidare daug abejonių ir sunkumų, siekiant to vienintelio tikslo į kuri esu pašauktas, bet turėdamas daug abejonių, nežinau kur turėčiau apsistoti ant visados. Todėl, prašau Tave šią dieną. šv. Juozapai, kad man teiktumeis išmėlėti iš Viešpaties tą taip brangią ištvėrmės malonę ir to galutiną apsisprendimą, kur nuo to priklausys mano tolimesnis gyvenimas, prie kurio turiu tvirtai ir nepajudinamai apsistoti ant visados, padedant tam gyvenimui gan tvirtą pamatą, kurio nepajėgtų jokios šelstančios bangos išgriauti.

Šaukiuosiu Tave, šv. Juozapai, kad man silpnam padėtum taip mylėti Viešpatį Dievą, kaip kad Ji mylėjai, būdamas žemeje Jo globėju. Išmėlšk man iš to Gerojo Jėzaus malonės, kad aš irgi galėčiau pamilti Jėzų, pasidarydamas nuolankiu ir paklusniu Dievo valios vygdytoju iki savo mirties valandos.

Taip pat Tave mano Motina, Marija, kuo nuolankiausiai prašau, visiškai pasivesdamas ir pasitikėdamas Tavo gailestingumui ir Tavo Sūnaus valiai. Pasitikiu ir turiu vilties, kad galėsiu, kada nors, aiškiau suprasti pavojinguosius klausimus ir neaiškumus, kurie dažnai sudrumsčia mano geros valios nusiteikimą ir mano širdies ramybę, kur nuo jos priklauso mano dabarties laimė, romumas ir ateitis, kurią aš esu pavedęs Tau, Motina, ir savo širdį esu atidavęs Tau Brangiausiajai ir Gailestingiausiajai. Jėzau, Marija, Juozapai šventas Jums pavežu savo širdį, sielą ir kūną. Amen.

~~XXXXXXXX~~). Kovo 21.

Dvasinis praregėjimas ir sielos pakilimas
arčiau prie Dievo meilės.

VIENTELIS KELIAS.

Gera ir rimtai išsąmonijus dėlko yra žmogus leistas gyventi žemėje ir koks jo yra aukščiausias tikslas, -prieėjau prie tokios išvados: "Jog žmogus yra leistas Dievo garbei ir savo paties laimės užsitarnavimui, kur jam yra būtinai reikalinga, gilintis į Dievo planus, ieškoti Jo valios ir gyventi sulig Jo įsakymais ir pagal šv. mūsų Motinos Bažnyčios nurodytojo mokslo supratimo.

Bet man yra aišku, kad be aukos ir kančios supratimo, bei

laisvo atsidavimo Dievui, veltui ieškotų žmogus Dievo valios išpildymo, nes tą pavyzdį yra parodęs pats Viešpats, mums vargo žmonėms, kad mes galėtumėme tuomi pasinaudoti ir sekti Jojo pavyzdžiu. Viešpats dėl žmogaus išganymo tapo žmogumi, gimdamas didžiausiame neturte ir tokiaime pasiaukavime, kad mes tam mažai turime išminties suprasti. Po to seka visas Jo paslėptas gyvenimas ir tik treji metai viešaus, kur po to seka tragiška kryžiaus istorija, kančia ir mirtis ant kryžiaus, kur tą vygdė Dievo Sūnus, pats būdamas Dievu, bet iš meilės pasiaukavusiu ir tapusi žmogumi, Kuris lig kirminas tapo sutrintas ir paniekintas tų žmonių, kuriems rengė atpirkimo darbą, nes taip buvo pramatyta Švč. Trejybės, kur tą kentėdamas, Jėzus, kuotobuliausiai įvygdė savo dangiškojo Tėvo valią.

Man registi, kad kas nori uoliai ir ištikimai tarnauti Dievui ir išganyti savo siela, tas turi rimtai svarstyti, kaip jam yra reikalinga tvarkyti gyvenimas, kad lengviau būtų pakelti sielos galias prie Dievo meilės ir išpildyti Jo šv. valią. Kiek daug atnešė brangiausių dovanų, tas Dievo Sūnaus pasiaukojimo darbas, kurio vaisius ir man teko patirti, savoje dvasioje, nes man Viešpats yra parodęs savosios meilės trupinėlius, kurie mane priverte apsigalvoti ir pakreipti gyvenimą link Dievo, kuriam aš aukoju visą savo laisvę ir visą savo gyvenimą, per Švč. Marijos rankas, trokšdamas tapti panašiu Tavo, Jėzau, sekėju iki mirties valandos, kad po jos mano gyvenimas atrastų savo vertę, kad jis nebūtų tuščias muilo burbulas ar vertas pasmerkimo, bet kad jis atsvertų mano praeities dienas ir kad jis būtų pilnas persunktas Dievo meilės veiksmis ir Jo idėjomis, kur tik meilės darbai pasidarę svarūs ir turi pilnąją vertę pas Viešpatį.

Jėzau, teikis pasigailėti manęs nusidėjėlio žmogaus, suteikdamas man tų malonių, kurias apturėjęs galėčiau likti visiškai Tavo kančios, tinkama auka, kad savo gyvenimo paskirtį surasčiau aukos dvasioje ir kančioje, padėdamas dalyvauti išganymo darbe, drauge kentėdamas ir tuomi atlyginėdamas dangaus Tėvui už savo praeities nuodėmes ir už paklydusius žmones, kuriems noriu, per didelį Tavo gailėstingumą -būti jų sugrąžintuoju į tikrąjį kelią -prie Tavo Jėzau.

Viešpatie, teikis suteikti man tą malonę, nevertam Tavo tarnui kuria mažai kas tesupranta ir nuo jos bėga baidydamiesi, nes joje

mato vien kančios baisybę, bet negali matyti iš to paeinančių vaisių, kurie yra brangiausieji Kristaus išlietojo kraujo vaisiai. Nors daug ko trokšta mano siela, bet tik tiek teikis jai suteikti kiek yra būtinai reikalinga įvygdyti Tavo, o Tėve, šv. valiai, kad galėčiau pasilikti ištikimu iki mirčiai-ištvermėje ir Tavo parodytoje meilėje, nors man dėktų ir didžiausieji vargai išskentėti, dėl Tavo vardo garbės, Tu, o mano širdies Dieve ir mano dailis. Amen.

KOVO 26.

PASIAUKOJIMO AKTAS, ~~SU~~ VISISKU ATSIDAVIMU,
DIEVO VALIAI.

Tavo, Viešpatie, malonės pažadintas, bei galėdamas aiškiau permatyti, bei suprasti išlietuojų turtų brangumą dėl mano sielos, kuriuos esu apturėjęs iš Tavo, Jėzaus, gailestingosios širdies, tikėdamas, jog jie man buvo parodyti per Tavo Švč. ir Sopulingiausios Motinos Marijos užtarimą.

Tai atsimindamas ir norėdamas išreikšti tinkamą padėką, nuolankai nusizėminęs, pavedu save Tavo meilės išreiškimui, nes aukoju Tau, Viešpatie, savo širdį ir kūną per Tavo Sopulingosios Motinos rankas ir per Tavo Sūnaus Jėzaus Švč. Širdį, visiškai atsiduodamas Tavo, Tėve, valiai, nes noriu tapti tokia auka, kuri būtų naudinga pratęsti atpičkimo darbą, už savo ir savo tėvų, brolių, seserų, giminių, pažįstamų, savosios Kongregacijos, savo buvusių karių ir kiek tik galima daugiau, už visų žmonių nuodėmes ir jų sugražinimui prie Tavo Sūnaus Jėzaus, Kuris už mus visus kentėjo, trokšdamas visiems dangaus laimės per amžių amžius. ~~XXXX~~

Žinau, Viešpatie, kad aš tos aukos nesu vertas, bet pasitikėdamas Tavo didžia meile, jos trokštu, jei ji būtų naudinga mano ir visų kitų sieloms išganyti-einant tuo kančios keliu, bet jei aš būčiau tam per silpnas, tuomet, Viešpatie, vesk mane tokiuo keliu kuris būtų man naudingiausias, trumpiausias, aiškiausias ir lengviausias pasiekti šventumo, sielos išganyką ir atsilyginimą už praeities nuodėmes, kiek tiktai yra galima, kad tuomi pajėgčiau įvygdyti Tavo šventą valią iki mirties valandos.

Viešpatie, Tu gali suteikti man tos malonės, kad po mirties galėčiau Tave regėti, garbinti ir džiaugtis tais neišpasakytais dangaus turtais, kuriuos įgyja laimingojo žmogaus siela, po šios

žemiškosios kelionės, nuvykus pas Tave mano Dieve!... Nors daug ko nori manoji širdis, pažinusi Tavo neapsakomą brangumą, bet teikis jai, Viešpatie, duoti tik tiek, kiek yra naudinga ir kiek ji pajėgs atkelti – eidama šiuo pasirinktu keliu, kuris be Tavo pagalbos yra neįmanomas pereiti.

Viešpatie, teikis priimti mano geros valios troškimus, vesdamas mane per šį audringąjį pasaulį į amžinosios tėvynės šalį, į kurią, tik Tavo malonei atsidavusiems ir jaja nuolatos stiprinančius, tegalima eiti, tiesiu be iškrypimų keliu, kuris nuves prie Tavęs nesibaigiančiojo gėrio ir laimės šaltinio, kurį jau čia žemėje pajaučiame, kada Tu, Viešpatie, atskleidi uždangos šešelius, duodamas žmogaus sielai pajausti tos laimės, kurios žmogus paragavęs, veržte-veržiasi prie Tavęs, Viešpatie, nes Tu esi didis ir neapsakomas, kur mes prieš Tave esame lig smėlio dulkelės.

Dieve, teikis sutrinti mano širdį ir mano kūną, kad būtų verti nusilenkti Tavo neišpasakytai didybei. Viešpatie, aš noriu su Tavimi čia kentėti, kad būčiau vertas su Tavimi ir džiaugtis, Tavo nesibaigiančios laimės karalystėje. Taip, Viešpatie, teesie visur ir visuomet Tavo šventa valia, kur pagal jaja vesk mane į amžinąją laimę. Amen.

PUSEI METU PRAĖJUS VIENUOLYNĖ.

Tas praėjęs laikas, kurį praleidžiau vienuolyne, siekdamas ir mokindamasis dvasinio gyvenimo, daug yra man davęs naudos ir įnešęs ateičiai gražių minčių bei vilčių, noro pasišventimui ir pasiaukojimui už kitus ir už savo paties praeitį, kuri buvo ne taip praleista, kaip kad reikėjo ištikrųjų ją praleisti. Žmogus turi eiti tobulėjimo keliu rinkdamas vaisius dėl amžinojo pomirtinio gyvenimo, dėl kurio žmogus yra sutvertas ir leistas į šį pasaulį, kad per šį bandymo laiką galėtų užsitarnauti amžinosios laimės gėrį-Dieva rūgėti ir Jį garbinti per amžių amžius.

DĖKOJIMAS

Meilė neikuomet nežino ribų nei kančios kelio, kur per meilę daug kas yra nuveikiama ir padaroma didelių dalykų, kurių padaryti neistengtų nei patys stiprieji žmonės. Bet pažinusi meilės gėrį-patį Dievą, kartais silpname kūne, esančioji žmogaus siela, padaro tokių aukų, kurios ištikrųjų labai stebina žmoniją.

Todėl ir man belieka išreikšti atitinkama padėką, už tą meilės ir gėrio parodyta šaltinį, iš kurio be palavos teka malonių versmės, kur kiekvienas norintis gali tuo pasinaudoti veltui ir atgaivinti savo sielos gyvybę, prikeldamas ją gyvenimui ir Dievo garbei.

O Motina, Marija, į Tavo ir Tavo Sūnaus Jėzaus rankas atiduodu pats save su visais mano pasiryžimais ir aukomis, atsidėkodamas už šį laiką, kurį duodate man sunaudoti dėl amžinojo gyvenimo, kuriam niekuomet nėra pervėlu pasirošti ir pradėti rimtai į jį žiūrėti einant tuo keliu, kuris labiau atitinka žmogaus sielos troškimus ir Dievo valios pažinimą. *(rašiau žmogaus pasaukimą)*

Jėzaus ir Marijos vardas, lai priduoja man ištvermės ir paguodos, eiti į tą aukstesniąją tobulybės kelio dalelę, kurią pažinusi siela jau pati veržiasi ir trokšta pakilti aukščiau kasdieninio buvio. Lai Tavo, Marija, vardas buna saldus ir meilus, nes per Tavo pagelbą aš esu tuomi kas esu.

Marija, neapleisk manęs nei vienos akimirkos, nes aš noriu, kad mano širdies plakimas būtų vienas su Tavo, Motina, širdimi, o mano kentėjimai su Tavo Sūnaus Jėzaus sujungti ir mano vargšė širdis tarp Tavo ir Tavo Sūnaus Jėzaus širdžių būtų paslėpta, kur tik tuomet aš būsiu laimingas ir apsaugotas nuo šio pasaulio pavojų, nes tuomet jau be baimės galėsiu pasiekti savo amžinosios tėvynės žemę ir pati užmokesni-Viešpatie Dievą.

~~Kovo 28.~~ Kovo 28. Viešpatie, žinau kad esu menkutė šios žemės dulkelė, kur į ją tikrai pavirsiu, kada Tu, Viešpatie, panorėsi kuomet Tu sumintysi, kad mano šis gyvenimo siūlas nutruktų ir mano kūnas vėl pavirstu į dulkeles.

Tai suprasdamas, trokštu, kad mano dvasia vis eitų stipryn, o kūnas silpnyn, kad galutinai dvasios jėgos viršytų mano silpną žmogišką prigimtį ir ant jos užviešpateutų, nes davei malonės man praregėti, praskleisdamas mano akių uždangą, kur po to praskleidimo -pažinau Tave mano Dieve!...

Pažint pažinau Tave, Viešpatie, bet vėl baigia apnikti mano sielą, šioji žemės kelionė, jos vargai ir kasdieniškas, kuris tęsis iki tol, kol mano gyvenimo žvakė užges ir mano siela susijungs su Tavimi mano Dieve.

Viešpatie, padėjau Tavyje savo viltį ir tikiuosi, kad nebūsiu sugėdintas, nes ir dabartyje jau jaučiu savyje kažką, tai yra jėgą, kuri mane palaiko, mane stiprina ir priduoja man ramybės, bei pasiryžimų dideliems dalykams, kuriuos manau apturėti, kiek jie man bus naudingi.

Tėve, teesie Tavo valia, o ne mano, teikis uždegti mano širdį meilės karščiu, įdant ji būtų visiškai paklusni Tavo šventos valios vygdymui, užsidegusi Tavo meilei ir kad nuo tos meilės jos nepajėgtų niekas atplėšti, nei vargai nei pavojai. Priešingai, prašau Tave, Viešpatie, kad man leistumei tapti Tavosios meilės, degančiąja auka, ir kad aš sudegčiau Tavajai garbei, kaip vaškinė žvakė ir kad su tuo, mano paskutinė minutė būtų prisipildžiusi Tavosios meilės troškimais, kaip greičiau išsilaisvinti iš baigiančiojo irti kūno ir patekti į Tavo meilės ir neišpasakytojo gailestingumo prieglobstį, dėl kurio, Viešpa/tie, leidi žmogų į pasaulį, kad jis perejęs per jį, ir jį nugalėjęs, nuvyktų pas Tave ir susivienytų Tavo meilėje.

Mano gyvenimo viltis Tavyje, Viešpatie, nes aš be Tave niekas buvau, niekas esu ir visiškai į nieką pavirsčiau, jeigu nepalaikytumei manęs savo gyvybe ir neteiktumei iš jos mano gyvenimui stiprybės ir jėgų. Amen.

Kovo 29. Marija, neapleisk Tu manęs, vesdama Savo Sūnaus Jėzaus keliais, kuriais Jis vaikščiojo nuo užgimimo iki mirties, darėdamas gero, darbo ir pavyzdžių bei pamokinių. Teikis prirengti man vietą pas Savo Sūnų, kad šios kelionės vakare galėčiau nuvykti į amžinąjį atilsį, kurio taip išalkusiai trokšta mano širdis.

Marija, Tavo malonės prašau, kad teiktumeis atitraukti mano širdį nuo šio pasaulio meilės ir pavojingų viliojimų, nuo savi-meilės ir nuo sutvertųjų tvarinių meilės bei perdidelio prisirysimo prie jų. Teikis išmelsti man, Motina, tos meilės jėgas, kad aš nieko daugiau netroksčiau, kaip Tavo globos ir Dievo meilės, nes per Tavo, Marija, malonės vaisius, jamčiuosi šiandien laimingą Dievo vaikelį eidamas Jo nurodytuoju meilės keleliu, kuris neklaidingai mane nuves į amžinosios laimės šalį.

Kovo 30. Žmogaus siela gyvendama pašvenčiamosios Dievo malonės stovyje yra labai laiminga, nes ji tampa teisi Dievo akyse, šventėja, pasidaro artima Dievui, nes Dievas ją pasavina į savo vaikų skaičių. "Ar nežinote, kad jūs esate Dievo Bažnyčia ir Dievo dvasia gyvena jumyse? /1 Kor. 3, 16/."

"Jei kas mane myli, tas laikys mano žodžius ir mano Tėvas jį mylės; mes pas jį atėsime ir pasidarysime pas jį buveine /Jon. 14-23/."

"Tiesiausiai krikščionis priešingumuose, kadangi jis, jei teisingas yra, tai tiriamas, jei nusidėjėlis - taisomas." - šv. ~~Augustinas~~ Augustinas.

Viespats taip sako: "Jei tu atnešauji savo dovana prie altoriaus ir tenai atsimeni, kad tavo brolis turi ką prieš tave, palik savo dovaną tenai ties altoriumi, eik pirma susiderinti su savo broliu, o paskui atėjęs atnešausi savo dovana" /Mat. 5-~~23~~ 23, 24/.

Nei maldos, nei pasninkai, nei Mišios, nei Komunijos, nei labdaringi darbai nepatiks Dievui tol, kol tu nešiosies savo sąžinėje skriaudą, arba skausmą, padaryta artimui ir neatsiprašyta. Kito kelio nėra į išganymą, kaip meilės, nusižeminimo ir savęs atsižadėjimo, nes reikia tapti panašiems į kūdikius, kurie trokšta dangaus laimės.

O apie pareigą ir tą meilės ir pagarbos pagarbą gimdytojams; kalba šv. Ambrozijus, sakydamas: "Atmink, jog viskuo esi kaltas gimdytojams. Atmink, kiek daug rūpesčio turėjai tavo motina, kiek ašarų ir nuliūdimų iškentejo, kiek naktų be miego praleido, tavim besirūpindama ir tave beaklėdama; kaip dažnai turėjo dėl tavęs mesti valgius, kokią baimę turėjo, kai tu buvai pavojuje.

Suskaityk savo tėvo prakaito lašus, kuriuos išliejo, kol tau maistą ir drabužį uždirbo; suskaityk jo žingsnius, jo darbus ir rūpesčius, kuriuos pakėlė, kiek reikalų išsižadėjo, kad tau ko netiktų. Jeigu tavo gimdytojai tau tiek gero parodė, kaip gi tu galėtum būti jiems nedėkingas?"

"Sūnau, sako šv. Raštas, šelpk savo tėvą senatvėje, per jo gyvenimą neužgaulk jam širdies ir, jei susirgs, kantriai kęsk ir neniekink, būdamas tvirtas; nes pasigailėjimas parodytas Tėvui, nebus užmirštas. /Sir, III, 14/".

"Laikyk pagarboje savo motiną per visas jos gyvenimo dienas, nes turi atminti, kaip dideli pavojų kentėjo dėl tavęs" /Atk., XXVII, 16/.

"Neklyskite, sako šv. Raštas, nei paleistuviai... nei svetmoteriai, nei begėdžiai... nepaveldės dangaus karalystės" /1 Kor. VI, 9/.

5. IV. 47.

DIDYSIS ŠEŠTADIENIS.

Vakarykštė, o ir ši diena, yra labai brangios, nes jose yra minima mūsų Išganytojaus mirtis ir laidotuvės. Bet man jos primena kažką ir asmeniškai, kur tas man yra brangus dalykas, nes mano galutinam gyvenimo pakreipimui buvo suteiktas pasigailėjimas, iš didžios Dievo meilės, kursai padarė mane laimingesniu, kur aš dabar esu tuomi, kuo man Viešpats leido būti.

O kaip aš esu dėkingas Dievui už suteikta man taip brangią malonę, kuriai padedant, leido ir padėjo man Viešpats galutinai išsąmoninti ant tiek, jog supratęs sielos vertės brangumą, pajėgiau atsižadėti savęs ir pasaulio, kur turėjau jėgos ateiti čia iš pasaulio triukšmaujančios aplinkumos, į šią ramią ir tylią vietelę, kurioje siela norėdama atrasti atilsio, gali nekliūdamai prie jo eiti, nes čia šimtą kartų yra lengvesnės sąlygos, visiškai atsiduoti Dievo valiai ir jos galutinam išpildymui, kaip kad pasauliniame luome, kuriame svarbiausiąji žmogaus gyvenimo klausimą užima pragyvenimo reikalai, kur apėe pasiaukojimą ir ką kitą sunku pamanyti ir tikrumeje tai įgyvendinti.

~~7BT~~. Balandžio 7.

ANTROJI ŠV. VELYKŲ DIENA.

Lyg mėnulio šešėlis, kuris gėsta pasirodžius saulutės spinduliams, gėsta ir žmonių gyvenimo dienos, kur nauji žmonės stoja į jų vietas. Tos žmogaus gyvenimo dienos, kurios buvo jam suteiktos bus reikalaujamos griežtos apyskaitos, kurios pareikalaus Aukščiausis, dangaus ir žemės Viešpats.

Todėl, kaip yra pravartu apsistoti ir apsigalvoti, kaip geriau praleidus gyvenimą, kad tos visos taip greitai pranykstančios dienos būtų naudingos dėl amžinojo gyvenimo, nes mes tik tam esome leisti ir tik tam vienam tikslui, kad pamylėję Dievą ir artimą, bei naudingai sunaudoję laiką žemėje -pasiektume laimingą amžinybę Dievo regėjime.

Būdamos silpnas ir nepastovus žmogus, aš šaukiuosiu per Švč. Mergelės Marijos užtarimą, Tavo, Jėzau, dieviškosios širdies, kad Tavo, Jėzau, širdis pasigailėtų manęs menko tvarinio ir kad suteiktų man jėgos, ištvermės ir supratimo, kaip geriau praleisti taip greitai slenkančias gyvenimo dienas, kad jos tikrai būtų naudingos amžinajam gyvenimui, dėl kurio mes esome leisti čia žemėje gyventi ir vargti, einant per visokiausių pavojų kelius, kur tas bandymas tikrai yra reikalingas užsipelnyti dangaus laimei.

Švenčiausioji Jėzaus Širdie, padėk man visa tai įgyvendinti ir taip sunaudoti laiką, kad jis būtų rastas ne tuscias, bet pilnas gerų darbų vaisių, kurie tikrai būtų brangesni už visoki lobį. Be Tavęs, Viešpatie, aš nieko negaliu, bet aš pasitikiu Tavo gailėstingumu, manydamas, kad tuo nebūsiu apviltas.

+++++

Balandžio 13. Buvau šiandien nuvykęs į šv. Petro Baziliką, kurioje buvo paskelbimas vieno profesoriaus palaimintuoju. Tikrai yra labai brangus dalykas būti tokiose palaiminimuose, nes žmogaus siela įgauna naujos jėgos ir energijos siekti tobulesnio gyvenimo ir šventumo. Begalo yra svarbu šauktis Viešpaties pagalbos ir viso to ko mums trūksta, nes esome silpni žmonės ir vien savomis jėgomis nepajėgiame padaryti gero, nes greitai nuleidžiame savo rankas, netekdami vilties ir noro prie aukštesniųjų dalykų, nes kūnas ir pasaulis traukia žmogų žemyn link nuodėmės viliojimų.

Padėk man Viešpatie, kad šioje kovoje laimėčiau nugalėtojo vardą ir po mirties gaučiau, įėjimui teisę, į Tavo, Viešpatie, buveinę,

Švenčiausios Jėzaus ir Marijos Širdys, priglaukite tarp savo meilingųjų širdžių, mano vargšę, išalkusią meilės ir šilumos, širdį!...

15 Balandžio. Tur but patiko mano malda Viešpačiui, nes jaučiau didelį širdies romumą iki pusiaudienio, kur kažkoks nenusakomas jausmas buvo mano kūno sąnariuose ~~XXXXXX~~, kitaip sakant, jaučiau dvelkiantį melonumą ir deganti jausmą savo širdyje ir kartais net visame kūne.

Aš trokštu, Viešpatie, tapti tokia auka, kuri savo visišku atsidavimu Dievo valiai, galėtų degti antgamtiskąja meilės liepsna ir tuomi, kad likčiau kaip įrankis, per kurį būtų galima gelbėti

1/ *Fai yra tieši žodžiai, kuriuos aš pat
esu turėjęs laimėti patiti, knomet man
kai lūdo Viešpats.*

Įtartinis.

9/ *Fai, pasaulis yra rojumi tiems, kurie
savo pasmerki amžinajai mirtčiai,
nes jei savo pasmerki pragarmi. Tuo-
met viskas gali rinkti iš pasaulio
iki turi jėgą, bet tas laikas
dėdangmas būnantis amžinajai - laimėjimui.*

daugiau sielų ir per Mariją jas gražinti Viešpačiui Jėzui.

Marija, padėk man šiuose gražiuose pasiryžimuose, palikti ištikimu Tavo tarnu ir per Tave, Motina, daryti gerą tiems, kurie yra reikalingi, daugiau už mane, paramus ir malonių, nuo kurių eina kasdien geryn ir pirmyn, nes žmonių sielų atilsis yra tik Dievuje, kurios siekdamos tobulybės ir tos aukščiausios laimės, kuri yra Dievo garbė ir Jo meilė, o joje žmogaus sielos amžinoji laimės dalis, dalis per amžius Dievo regėjime ir begaliniam džiaugsme. Amen.

1. Šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresėlės žodžiai: "Ak! Tatai jaučiau gerai: laimė gludi ne aplink mus esančiuose daiktuose, bet giliai širdyje. Galima jos turėti lygiai taip pat tamsaus kalėjimo gelmėje, kaip ir karaliaus rūmuose".

O brangusis Dievo kūdiki, brangioji Kūdikėlio Jėzaus gėlelė, melskis už mus, kurie esome reikalingi tavo užtarimo prie Jėzaus kojų.

Suramink mūsų suvargusias širdis, kurios ieško laimės it ištroškęs vandens lašelio, kurios trokšta Dievui tarnauti, ilgėdamosios Jėzaus meilės ir malonių, kur per tavo užtarimą galėtumėm apturėti, nes mūsų valia yra per silpną ir žemė naikina tuos auktesnius troškimus, nuo kurių dažnai palinkstame prie žemiškų troškimų ir jos meilės viliojamų objektų.

"Jūs verksite, o pasaulis džiaugsis". /Jon. 16. 5. 20/.

2. Pasaulis yra rojumi tiems, kurie save pasmerkė amžinai pražūčiai.

Pakelk akis į dangų ir rasi paguodos, tavo nuliūdimas virs džiaugsmu, -džiaugsmu tobulu, kurio niekas negalės tau atimti. "Jūsų nuliūdimas virs džiaugsmu, ir jūsų džiaugsmo niekas jums neatims".

Balandžio 24. "Svajoji apie šviesią ir gražią tėvynę, svajoji regėti tų stebuklų Kurėją, tikies išeisianti kuomet iš tamsos, kur kenti ir vysti, eik toliau pasirinktuoju keliu, džiaukis mirtimi: ji tau neduos to, ko trokšti, bet dar tamsesne nebuities naktį!..." /Iš Šv. Teresės Kūdikėlio Jėzaus žodžių, kurie buvo išreikšti sausros metu/.

(Tai yra gundytojo žodžiai ir ne tik)

Ak, koks neapsakomas romumas viešpatauja sieloje, sugėbančioj pakilti aukščiau už prigimtus jausmus. Nėra džiaugsmo lygaus su ta laime, kurią patiria tikras neturtėlis dvasia.

Bet, jei meilė yra ileidusi į širdį giliai šaknis, tai visuomet ji bus matyti išoriai ir atsakymą gali padarytū toki malonų, kad prašančiajam pati daiktą atstoja. /Šv. Kūd. J. Teresės žodž/

Vedant kitus dvasiniame gyvenime, ir norint jų sielose iškiepyti Dievo meilės ugnį: "Veikiai pajuntame, kad visiškai reikia užmiršti savo palinkimus, savo pažiūras ir vesti sielas ne tuo keliu, kuriuo mes patys einome, bet tiktai tuo, kuri Dievas kiekvienai jų paskyrė /Šv. Teresė Kūd. Jėzaus/.

*/. Patiko Jėzui parodyti man kelią, kuris eina į pati dieviskosios meilės karštį; tas kelias -pasitikėjimas kūdikio, kuris be baimės užmiega tėvo glėby.

"Jei kuris yra mažas, teateina pas mane" , pasakė Šv. Dvasia Salemono lūpomis, ir ta pati meilės Dvasia dar pasakė: mažam suteikiama pasigailėjimas".

"Kaip motina glamonėja savo kūdikį, taip aš jus guosiu, nešiosiu jus ant rankų". Po tokių žodžių reikia nutilti, verkti iš dėkingumo ir meilės...

Atnašauk Dievui šlovinimo auka ir atitesėk savo apžadus aukščiausiam. Stai visa, ko trokšta iš mūsų Jėzus! Jis netrokšta mūsų darbų, bet vien mūsų meilės.

Tas pats Dievas, kuris skelbia, kad neturįs reikalo/ mums sakyti alkstas, nesibijojo iš samarietės paprašyti vandens... Jis troško! Bet sakydamas: Duok man gerti, pasaulio Kurėjas troško savo vargšų kurinių meilės. Jis troško meilės!

*/. Labai yra verta tarnauti ir reikšti meilę Kurėjui, nes Apaštalo žodžius įvertinus, kuriuos ištara dėl mūsų: "Nei akys matė, nei ausys girdėjo, nei žmogaus širdin neiėjo dangaus linksmybės ir jo laimė". Aiškiai pasirodo, kad žmogaus protas ir supratimas yra per silpnas suprasti dangaus laimės grožį.

+). Žmogus daug laimėtų, kad pajėgtu ištikimai tarnauti Viešpačiui ir visiškai pasivesti Jam, bet, Viešpats, tarp savo mokinių, deja, labai maža teranda širdžių, kurios visiškai save pavestų begalinei Jo meilei.

"Sūnau!... Visomis savo gyvenimo dienomis laikyk atmintyje Dievą ir saugokis kada nors sutikti su nuodėme ir laužyti Viešpaties, mūsų Dievo, įsakymus" -perspėja Šv. Raštas /Tob., IV.6/.

"Kas gyvena mirštamoje nuodėmėje, sako šv. Jonas Auksaburnis, jau dabar nešiojasi su savimi pragara". "Kurie daro nuodėmę, yra savo sielos priešinai" -sako Šv. Raštas /Tob., XII. 10/. Ką žmogus sėja, ta ir piaus...

"Geresnė yra malda su pasninku ir išmalda, negu aukso daugybė" -sako Šv. Raštas /Tob., XII. 8/.

"Duok ismalda iš savo turtų ir savo veido nenugrežk ne nuo vieno pavargelio, nes tokiu būdu užpelnysi, kad ir Viešpats veido nuo tavęs nenukreips; kaip galėsi, taip būk gaillestingas; jei daug turėsi, gausiai duok; jeigu mažą teturėsi, stenkis ir mažai su noru duoti" -ragina Šv. Raštas (Tob., IV. 7).

(Šv. Teresėlės Kūdikielio Jėzaus žodžiai) Po savo mirties leisiu žemei rožių lietu!

"Jaučiu, kad netrukus prasidės mano misija, butent -mokysiu kitus mylėti Dievą, taip, kaip kad aš myliu... ir sieloms rodysiu mažąjį kelią, kuriuo aš esuėjusi.

Būdama danguj darysiu gera žemėje. Nera tатаi negalimas daiktas, nes angelai, ir žiūrėdami į Dievo veidą, saugo mus.

Ne, nenurimsiu lig pasaulio pabaigos! Tik tada, kai angelas pasakys: "Daugiau nebėra laiko" nurimsiu ir džiaugsiuos, nes išrinktųjų skaičius bus pilnas".

Rodysiu dvasios kūdikiškumo kelią arba kelią pasiklivimo ir visiško pasidavimo Dievo valiai.

Noriu nurodyti sieloms tas menkas priemonės, kuriomis taip puikiai pasinaudojau; kalbėsiu joms, kad čia žemėje tereikia viena: mesti Jėzui po kojų kasdieninių mažų aukų gėles ir laimėti Jo širdį ištikima meile! Tokiu būdu aš laimėjau Jį ir tikiuos maloningai būsianti priimta.

Pasikliauti Dievu, tokiu galingu ir tokiu gaillestingu, nekuomet ne per didelis dalykas! Iš Jo tiek gauname, kiek viliames.

Nesigailiu, pasidavusi kaip meilės auka.

"Ak!... myliu... mano Dieve, myliu Tave!"

/Tai buvo paskutiniai jo žodžiai, nes ji ištariusi juos mirė. Šv. Teresė Kūdikielio Jėzaus/.

Dovydas sako: "Brangi Dievo akyse teisingųjų mirtis", nes tada ateina valanda, kuria sielos meilės srovė iteka į Dieviškosios meilės okeaną.

"Aš dėkoju tau Tėve, dangaus ir žemės Viespatie, kad tai paslėpei nuo išmintingųjų ir gudriųjų ir tai apreiškiai mažutėliams". /Luk. X, 21/.

Šv. Ambroziejus pasakė šiuos žodžius, paskatindamas kreiptis prie dangiškiosios Motinos Marijos -sakydamasis: "Teatgyjamumyse Marijos meilė, o tada kiekvienas garbins Dievą ir būsime laimingi!"

Tad, o Marija, leiski mano kelyje Tavo vardą turėti šviečiamajai žvaigždei! O kai ant amžinybės slenksčio keleivio lazdele padėti turėsiu, aš vardą MARIJA, MARIJA, MARIJA! su meile kartodamas užmigti norėsiu! Amen.

Nuo to laiko, kai nebeieškau savęs, mano gyvenimas laimingiausias pasaulyje.

Veidas -sielos veidrodis; reikia visuomet turėti veidą ramų ir giedrą, kaip visuomet patenkinti vaikai. Ar vienas ar su kitais, visuomet elkis taip pat, nes angelai be atydos tave stebi.

"Atlaužk alkanam savo duonos, elgėtas ir pakeleivius įvesk į savo namus pamatęs nuogą, apdeng jį" -sako Šv. Raštas /Iz., L VIII, 7/. "Laimingas, kurs pasigaili stokojančio ir elgėtos; nelaimingoje dienoje išgelbės jį Viešpats; apsaugos jį Dievas, išlaikys jį gyva ir duos jam pasisekimą žemėje" /Ps., X 4, 2/.

Stoviu prie durų, prie tavo širdies ir beldžiu; laukiu, kad tu jas atidarytum, Laimingas būsi tu, sūnau, ir visi tie, kurie išgirs mano balsą. Jisai pasakys jums visa, kas reikia.

"Tas bus išganytas, kuris iki galo gerai ištvers".

Turėk širdį plačia, karšta, trokštančia ištikimiausiai savo Mokytojui tannauti. Kas Dievą myli, tam nieko nėra sunkaus ir negalimo. Tad akimirksnis dabar mums yra svarbiau už milijonus metų amžinybėje.

O kaip kilni Dievui pasiaukojusi jauna širdis! Tiesa pasaulis skaiščios širdies jaunuolius ir jaunuoles dažnai išjuokia, kartais juos net nevertais gyventi laiko. Tačiau ko pasaulis neišjuokia? Jis nedorybių kunigaikščio vėliavą gindamas, negali pakęsti pasiaukojusiu Dievui. Jau tokia pragaro žalčio taktika, kad visa kas šventa, kas spindi dangišku grožiu, nekaltumu, kas laisvę žmogui gali duoti, siekia paskandinti savo nedorybių purvuose.

"Tik vaikeliai ir tie, kurie į juos panašūs, bus prileisti prie dangiškos puotos".

Kaip maža tepažįstamas gerumas ir gailėstingoji Jėzaus Širdies meilė! Teisybe, norint džiaugtis ~~mmm~~ šiais turtais, reikia tapti nuolankia, o to štai daugumas sielų ir nenori daryti... /Sv. Teresė/.

Į dangiškąją Tėvynę mane labiausiai traukia Viešpaties šaukimas, viltis Jį mylėti tiek, kiek troškau, ir mintis, kad galėsiu padaryti tai, jog daugelis sielų Jį pamils ir garbins amžinai.

Jaučiu, kad privalome eiti į dangų vienodu keliu: kentėjimų sujungtu su meile. Kai būsių uoste, pamokysiu tave, kaip turi plaukti audringąją (jūra) gyvenimo jūrą, būtent, su kūdikišku atsidavimu ir meile. Kūdikis juk žino, kad jo tėvas labai myli jį ir neapleis net pavojaus valandoje /Sv. Teresė Kūd. Jėzaus/.

Visada klausyk sąžinės balso: nes tai Dievo balsas. Bet uždaryk savo ausį gundytojo balsui. Kas jo klauso, lygus žuviai griebiančiai meškerę, arba paukščiui einančiam į kilpas, nes prie apgaulingo maisto randa sopulį ir karčią mirtį.

Kristus sako: "Kiekvienas medis, neišduodęs gero vaisiaus, bus iškirstas ir į ugnį imestas " /Mat. 7. 19/.

"Malda su pasninku ir išmalda yra geresnė už sukrautus aukso turtus" /Tob. 12. 8/.

Jūsų geri darbai bus jūsų turtas per amžius. Dabar yra sėjimo laikas, amžinybė yra pjūtis.

Todėl uoliai sėkite gerus darbus, kad turėtumėte didelę džiaugsmo pjūtį danguje.

"Aš atsikėlimas ir gyvybė: kas tiki į mane, nors ir būtų miręs, bus gyvas. Ir kiekvienas, kurs gyvas ir į mane tiki, nemirs per amžius" /Jon. 11. 25-26/.

.....

Gegužio 2. Mano ranka galėtų parašyti ką nors gero, bet širdis šį kartą nepavelija, nes ji yra audros stovyje ir sausros padėtyje.

Pradėdamas šį mėnesį Tavo, Marija, garbei, trokštu kuonuoširdžiausiai Tave garbinti, dėkoti ir skinti, Tavo Vardą garbei, tokias gėles kokias pajėgia mano širdis, nes aš atsiduodu visai Viešpaties Dievo valiai. Jei Viešpačiui taip tinka galiu kentėti nors ir didžiausius skausmus ir ilgiausius laikotarpius, bet teikis neapleisti manęs, Marija, toje audrų kelionėje, per kurią Viespats veda sielas prie to aukštesniojo gėrio ir laimės.

Motina, Marija, aš esu Tavo vaikas, Tavęs silpnutis kūdikis, todėl Tavimi ir pasitikiu, kad Tu, Marija, neapleisi savo vaiko, kuris puola į savo Motinos glėbį. Ja visai pasitikėdamasis.

Visas sutvėrimas tenusilenkia Tau, Marija, atiduodami savo širdis ir Tu, Motina, juos visus priglasi prie savosios širdies meilės.

Nors baisi audra kankina mane, bet Tavimi, Motina, pasitikiu, kad Tu, Brangiausioji, nedaleisi joje man virš žmogiškos normos kentėti.

Teesie Tau ir Tavo Sūnui Viešpačiui Jėzui garbė per amžių amžius. Amen.

.....

Atmink žmogau, jog turtai ir garbė daug kam yra, -viena iš kliūčių, -prie Dievo meilės ir išganymo, o ir gyvenimo pasisėkimas ne viena apakina ir atitolina nuo Dievo. Bet vargas, pavojai ir visokie kiti išmėginimai, daugiausiai žmogų priveda prie Dievo meilės.

Kartais liga bei žmonių apleidimas, priverčia sielą ieškoti tik Tavęs mano Dieve!... Viso pasaulio turtai šalin nuo manęs, nes aš trokštu tik Tavęs mano Dieve, mano meilė, ir mano Išgelbėtoju!...

Kelias, kuris neklaidingai veda į išganymą ir į tikrojo gyvenimo pilnumą, yra kryžiaus ir kančios kelias, bei atsidavimo Dievo valios suėdėjimas.

KRYŽIAUS REIKSMĖ.

Daugelis žmonių bėga nuo kryžiaus kaip nuo nelaimės, bet tikrumoje tik per kryžių yra kelias priartėjimui prie Dievo, o ir pačios laimės esmės, nes toji tobula meilė, uždeganti sielas, yra paeinanti iš Dievo ir tik per skausmus ir sunkų kryžiaus kelią.

Jei pasaulyje nebūtų kryžiaus, tai nebūtų vilties likti išganytu, nes tik kryžius ir gyvenimo nepasisekimai paskatina žmogų priartėti prie Dievo. Tas priimtas, laisva valia, kentėjimas, kuri Viešpats suteikia žmogui, ir yra kryžius, kuris suteikia sielai daug nuopelnų ir net sielos džiaugsmų, nes Viešpats duoda galios pajauti Kristaus kryžiaus saldumą ir jo vaisius, kuriuos patirusi siela gerai supranta, kad tas kryžiaus ir savęs atsižadėjimo kelias nuves ją į amžinąją tėviškę.

Pažinusi siela Dievo meilės alkį ir pačios kančios reiksmę, ji jau aiškiai supranta, kad šis žemiškasis džiaugsmas gimdo skausmus ir nuodėmes, o tas atgamtinis, -ilgėsi amžinosios tėvynės ir Dievo regėjimo.

Kadangi žmogaus siela yra sutverta amžinajai laimei, todėl ji veržiasi prie laimės įvairiausiais būdais ir priemonėmis, bet sielos ilgesį gali pilnai ir visiškai pasotinti tik Viešpats Dievas, nes iš Dievo ji gavo tą troškimą, kadangi Dievas yra begalinio gėrio Viešpats, tai tik Jame pilnai atjaus siela savo laimės troškimų išsipildymą ir tik po kūninės mirties, jei žmogus mirs pašvenčiamosios Dievo malonės stovyje.

Nelaimėse ir sunkiuose momentuose siela tikriausiai atsigręžia prie Dievo, nes Dievo malonė žadina žmogaus sielos galias prie atgailos ir pasitikėjimo, tuo begaliniu Jojo tėviškuoju gailėstingumu, kuris prikelia sielas iš mirties, duodamas joms galios naujai atgimti į gyvenimą, o ne amžinajai mirčiai.

Tas buvo man pačiam, nes kada buvau atskirtas nuo tėvų žemės ir kas joje man buvo palikę brangiausio ir kuomet aplinkui siautė pragariškoji fronto ugnis, kur su ja mirtis pasitikdavo labai netikėtai nepasirengusius į amžinybę žmonius, kur aš esu buvęs jų skaičiuje. Tik tose sąlygose, kitaip pasakius, tose aplinkybėse man buvo leista suprasti savo silpnumą ir menkumą, kad iš savęs žmogus yra lig niekas ir kad jojo gyvenimas ir pati mirtis priklauso ne nuo jo paties sprendimo, bet yra Dievo valioje.

Tik tokiose aplinkybėse man buvo leista atjausti savyje, kad be manęs paties, veikė kažkokia jėga manyje, primindama žmogaus baigtinumą, mirtį ir praėjusio laiko nusikaltimus, kur tą apsaugą ~~vas~~ ~~vas~~ ~~vas~~ verčia žmogų pakilti arčiau prie Dievo, daryti gerus pasiryžimus ir šauktis tik Dievo pagalbos.

Dievo malonė žadina net baisiausius nusidėjėlius, mirties spindulių akyratyje, bet žmogus užkietėjęs ~~savo~~ nuodėmėse, kartais atmeta ir tuos paskutinius Dievo malonės žadinančius pasigailėjimo vaisius, palikdamas savo užsikirtimą ir atšalimą iki galo.

Baimė, išgąstis ir sunkus gyvenimo stovis, sielai yra daug naudingiau už patogų gyvenimą ir jo malonumus, nes gyvenimo malonumuose prarandamas Dievas, o gyvenimo priešingumuose, sunkenybėse, atrandamas ne tik pats Dievas, bet ir kelias vedantis prie Dievo, kuris yra kaip tik atgailos ir priešingumų pakentimas dėl aukštesnio gerio dangaus laimės ir Dievo garbės, bei atsisteisimo reikala už savo parodytąjį priešingumą, nusikaltimus ir priešinimosi Dievo nustatytajai tvarkai.

Toje vietoje, kur mirtis žaidžia su žmogaus gyvenimo siūlu, Dievo malonė pradėjo stipriai veikti manyje, parodydama mano praleistojo gyvenimo klaidingus kelius ir tuometinį sielos stovį, kuriame ji blaškėsi iš nerimo. Tai buvo pirmieji daigai ateičiai, nes buvo mano pasiryžta, jei dar būtų lemta išeiti sveikam iš fronto ribų ir kada nors dar tektu gyventi laisviau, kaip kad kario gyvenimą, tai tiktai turėčiau savo likusią gyvenimo dalį pavesti Marijos globai ir tikrojo krikščioniškojo gyvenimo keliui kurio beeidamas žmogus atranda ramybę savoje sieloje ir jo gyvenimas pasidaro pilnas.

Pasaulis tos ramybės suteikti negali, bet jis ją tik išplėšia.

***** ATSIDAVIMAS MARIJOS GLOBALI. *****

Prisimindamas laimingai praleista savo kūdikystę, šventume ir maldoje, pradėjau šauktis Marijos pagalbos, kad Ji manęs neapleistų, bet teiktusi išvesti sveiką iš to pražūties lauko ir padarytų mane laimingą žemėje ir mano mirties valandoje, nes tikėjau, kad po jos laukia amžinasis ir nesibaigiantis gyvenimas kitame pasaulyje.

Pasižadėjau susitaikyti su Dievu ir visai kita linkme pakreipti savo gyvenimą, padarydamasis daug pasiryžimu ateičiai, ir tikrai tas mano prašymas liko išklausytas ir aš išėjau sveikas iš to pražūties lauko, kur po to tikrai pradėjau žiūrėti į gyvenimą daugiau tikėjimo akimis, kuris polengvėle pradėjo manyje reikštis kur taip aš vis ėjau pirmyn į laimingą pusiausvirą.

Pirmajai progai pasitaikius susitaikiau su Aukščiausiuoju, kur nuo to naujo atgimimo įvasiniai, savo gyvenimo vieti padėjau begaliniam Dievo gailėstingumui, o toji iš naujo sukurta tikėjimo ugnis, palaikė manyje lygsvarą, persilaužiant valioje link tobulybės ir prie Dievo meilės pažinimo bei tuo susidomėjimu, o tas ir pastumdavo mane prie to, ko žmogus siekia visą gyvenimą, būtent meilės ir dar kartą meilės, kuri viską nugalė ir viską atkelia, nes ji nežino ribų ir nuovargio, ji atkelia labai daug kas paprastai nepejėgiama silpnam žmogui atkelti.

Gegužio 4.

Aš dėkojau Tau, Viešpatie, kad man buvai atskleidęs mano menkumą, nes buvau manęs, kad esu toli pažengęs tobulybėje. Parodei dėkingasis Dieve, koks yra silpnas žmogus, kuomet Tu, Viešpatie, savo meilės ir malonės šėšėli paslėpi nuo jo, kur dabar įsitikinau, kad savaime žmogus yra labai didelis vargšas, ir jei Tu, Viešpatie, atitrauktum savo malonę nuo manęs, kuri dabar mane palaiko, tai toje pačioje minutėje virščiau bauriausiu padaru ir niekšu.

Sielos dėkingumo šauksmas Viešpačiui už suteiktas malones.

Parodei man Viešpatie, koks Tu esi gailėstingas dėl manęs nusidėjėlio, kurį užlaikai pilname savo malonės stovyje, duodamas naudotis tais brangiais vaisiais, kurių vienos dienos vertumas neša neišpasakytus turtus amžinajam gyvenimui. Tu, Viešpatie, taip pat esi gailėstingas ir visoms kitoms sieloms, kurios yra taip pat labai reikalingos Tavo gailėstingumo malonės vaisių, be kurių žmogus negali pakilti aukščiau už prigimtus jausmus ir neturi laimės pažinti Tavęs, mano Dieve!...

Viešpatie, leisk man visuomet būti dėkingu Tau, ir kiek tik leidžia jėgos, kasdien dėkoti už tą laimę, kurioje laikai mano sielą, leisdamas jai rinkti tuos brangiausius turtus, kurie palyginus su pasaulio deimantais yra vertesni šimtais tūkstančių kartu.

Dėkingasis gailėstingumo Dieve! Teikis suteikti man to atsakomąjį jausmą ir norą, kad aš neteisčiau ir nesmerkčiau nei vieno nusidėjėlio žmogaus, nes aš pats esu ir būsiu Tavo teisiemas. Todėl prašau Tavęs, kad man suteiktumei tos nuolankios širdies gailėstingumo dorybių, su kuriomis galėčiau jį laimėti, eidamas Tavo, Viešpatie, parodytosios meilės keliu, išveduodamas žmogaus sielą iš aštriųjų diglių ir erškėčių, kuriuos yra užsidėjusios sielos per nuodėmę, kur tas kliudo joms prieiti prie Tavęs ir Tavo gailėstingumo malonės.

Tavo malonės padėdamas, trokštu jas atvesti prie gražaus, pilno meilės ir dėkingumo kelio, kuris esi Tu Pats mano Dieve!...

Leisk man, Viešpatie, apmirti, kaip tam kviečių grūdai, kurių mini savo Šv. Evangelijoje, kad galėčiau nešti gausių vaisių. Leisk man Viešpatie, pasitikėti besaikiu Tavo gailėstingumu ir Tavo malonėmis, kuriomis esi lyg šiol mane apdovanojęs.

Leisk man taip mylėti Tavo Motiną Švč. Mergele Mariją, kaip kad Ji mylėjo Tave Viešpatie Jėzau!...

JOBO KANTRUMAS.

Vieną kartą, kai visi Jobo vaikai buvo susirinkę namuose vyresniojo jo sūnaus, o didelės avių, jautių ir kupranugarių bandos ganėse lauke, atbėgo pas Jobą pasiuntinys ir pasakė, kad priešai užpuolę ant jo bandų, visa paėmė,

tarnus-gi užmušė. Vos tik pabaigė tasai sakes, atbėgo antras ir apreiškė, kad kritus iš dangaus ugnis ir sunaikinus visa, kas dar buvo likę.

Nespėjo ir tasai baigti savo kalbos, o jau atbėgo vėl pasiuntinys ir pranešė, kad smarki vėtra sugrėiovusi namus, kur buvo susirinkę jo vaikai, ir kad jie visi žuvę po griuvėsiais, teisbėges tik jisai vienas jam apie tai pasakytų.

Tada Jobas neregėtai nuliūdo, tačiau neištarė nei vieno žodžio prieš Viespatį, tik tepasakė: "Viespats Dievas davė, Viešpats Dievas atėmė, tegul vardas Viešpaties bus palaimitas".

MEGINIMO VALANDA.

50 gegužio. Šiandien buvau smarkiai išsišokęs, nes buvo atėjusi manyje mintis, kad aš nesu tinkamas šiam gyvenimui. Man atrodė, kad visi pasitaikantieji sunkumai gula ant mano vieno pečių. Todėl, su nerami širdimi, pikta nuotaika ir susieržinęs nuėjau pas T. Magistrą -sakydamas: Pasakyk man, gal aš esu visai netinkamas tai ir neapsimoka bereikalingai leisti ilgiau laiko.

Dienos bėgyje apsigalvojęs, kad negerai padariau, vėl nuėjau pas jį ir nusizėminęs atsiklaupiau ties juo, atsiprašiau, prašydamas jo palaiminimo.

Padėk man, Marija, tokiose sunkiose valandose, kuomet mano protas atsisako valdyti užsidegusius nepasitenkinimo jausmus. Buk, Marija, mano Užtarytoja ir Motina, glausk mane, kaip kūdiki prie savęs, sunkiose bandymo valandose ir taip vesk mane per visas mano gyvenimo dienas iki mirties valandos, o joje teikis apginti mano siela nuo piktųjų dvasių puolimo ir teikis ją nuvesti pas savo Sūnų Jėzų. Amen.

Per Tave, Marija, eina daug malonių, todėl norėčiau būti jų prašantis elgėta, nes aš nieko savo neturiu, o ką turiu, tai ta esu gavęs iš Dievo, bet man mažai to, nes aš esu labai didelės vargšas.

Aš maldauju Tavęs, Motina, kad manęs neapleistum, bet prašančiojo pasigailėtumei ir jį susėlptumei, nes Tu, Marija, savo motiniškuoju prisirūšėjimu, prie žemėje kentančiųjų savo vaikų, esi labai gailėstinga ir duosni visiems, kurie tik Tave šaukiamės.

Dvasinis gyvenimas turi taip pat daug sunkumų ir skausmų, bet aš jo nemainyčiau ant viso pasaulio turtų ir džiaugsmų, dėl to, kad po pasaulio viliojamaisiais malonumais slepiasis/diglūs erskėčiai, kurie daugeliui žmonių sužeidžia gyvybę mirčiai, o dvasiniai sunkumai ir skausmai gimdo amžinosios laimės viltį ir tikrą, pilną ateities gyvenimą -gyvenimą džiaugsme ir laimeje, tame begalinio grožio, Dievo regėjime.

Dievo meilė ugdo visas dorybes, kaip medis vaisius. Pirmasis Dievo meilės vaisius yra abejingumas laikinuose dalykuose, nes pasisekimas ir nepasisekimas, pagal Dievo valią, lygiai tarnauja dieviškam gyvenimui. Žmogui trokštant ir stengiantis daryti gera, o suklydus gailėtis ir vėl iš naujo eiti Dievo įsakymų keliu, yra kažkas labai gražu ir petrauktina, nes visi veiksmai įprasmingi Dievo meilėje nepraeina veltui, kur tas žmogui suteikia daug stiprybės, vilties ir ramybės gyvenimo sunkiose valandose, o tą visą atbaigia mumyse Dievo meilės sukurtoji ugnis.

Bet jei žmogus nežino, kam jis vargsta ir kokiam tikslui yra skirtas jojo gyvenimas, kadangi jis negyvena dėl amžinybės, tai tokio žmogaus gyvenimas tikrai pasakius yra beprasmiškas ir neturintis vertės.

Dieviškuoju gyvenimu gyvendamas žmogus turi viltį, džiaugsmą ir Dievo meilės stiprumą savyje, nes Dievo meilė išugdo žmoguje stiprų ir tvirtą charakterį; kurį turėdamas žmogus tarnauja vien tiesai, o ne melui ir ekių apgaulingumui.

Jėzus Kristus kurs yra pasakęs: mano jungas yra malonus ir mano našta lengvi -pats savo žodžiams prieštarautu, jeigu kliūtys į šventumą būtų nenugalimos. Viskas yra galima tam, kursai nori, nes Dievas duoda mums savo malonės daugiau, negu reikia: Jisai visus mūsų vargus ir darbus saldina ir pats padeda mums gyvenimo našta nešti.

*) Sustiprink manyje, Viešpatie, tikrą norą ir troškimą žengti tobulėjimo keliu, laikantis Tavo meilės dėsnių ir šaukiantis Tavo paramos, nes vienas nepajėgiu prie gero nei pamanyti, kadangi esu silpnas ir labai vargingas sutvėrimas.

Nes Dievo karalystė ne valgis ir ne gerimas, bet teisumas, ramybė ir džiaugsmas šventoje Dvasioje. Nes kas tarnauja Kristui, itinka Dievui ir žmonių giriama. Taigi, ieskokite to, kas padaugina ramybę, ir laikykime kits kitam, kas paverčia pagerinimui. (Rom. 14. 17-19).

Mes stipresnieji turime pakeisti silpnųjų silpnybes ir ne sau įtikti. Kiekvienas jūsų teitinka savo artimui jo labui, pagerinimui. /Rom. 15. 1,2/.

KLUSNUMAS. Kuris siekiančiam žmogui tobulybės turi būti paremtas iš Kristaus meilės ir turi eiti iš tikėjimo dorybės, nors įsakymo vygdymas būtų prigimtam protui priešingas.

I K V Ė P I M A I

Man yra leista suprasti ir dvasioje matyti, kad dvasinis žmogaus gyvenimas gali būti tobulas tik tuomet, kuomet žmogus visai užmirs save ir jis bus lig miręs sau ir pasauliui, o gyvens vien tik dėl Dievo valios išpildymo, nes tik su Dievu bendradarbiaudama siela atsieks savo tikslą-išganymą ir pajėgs atkelti šio gyvenimo sunkumus ir kitų žmonių silpnybes bei prieštaravimus, kur ji pasiremddama Dievu ir Jojo malone nugalės tuos visus sunkumus, kurių paprastam žmogaus protui ir jo silpnai valiai yra nenugalimi ir atrodo kad nėra galimi pergalėti, bet su Dievo malone ir Jo pagelba tuos visus sunkumus yra galima pakelti, kur kartais jie pasidaro net labai neaiškus ir lig nematomi, nes siela įėjusi į Dieviškąjį gyvenimą jau turi kitą skonį, kur ją patraukia dorybės kelias ir jos grožis, o ne nuodėmės viliojimai, po kurių siela turi daug kančių ir nevilties, nes po pasidavimo pagundai lieka atitaisyti tą, kas buvo sugadinta ir nukrypta į šalį nuo Dievo išminties ir Jojo šventų įsakymų kelio.

Suteik man Viespatie, tos atgailos dvasios ir stiprios valios, kuria pasiremddamas nugalėčiau visas pagundas ir nuodėmės viliojimus, o jei būtų nelaimės ir progos į ją įkliūti, kad nepasilikčiau joje, bet Tu, Viespatie, suteiktumei man malonės tuojaus atsikelti ir grįžti prie Tavo mano meilės ir gailestingumo Dievo. Amen.

* NUOŠALUMAS.

***** Dieviškojo gyvenimo gyvenančiam žmogui -nuošalumas yra būtinas, nes siekiant tobulybės nereikia vadovautis nikstančiais ir nepastoviais jausmais, bet protu ir tvirtos valios nusistatymu, kur jausmai turi būti tvarkomi pagal Dievo valią. Suteik man Viešpatie, tos taip reikalingos nuošalumo dvasios, nes tik pamėgusi nuošalumą siela, turi daugiau laiko iesti pati į save ir isigilinti į Tave mano Dieve!...

Mano Dieve! neturėsiu tikros ramybės, jei Tavo įsakymų nevygdysiu ir grynios sąžinės neturėsiu. Viešpatie, neteisk manęs Tavo rustybės diena! Belsk į mano širdį, žadink mane, kol mane priversi ieškoti Tavo malonės.

Taigi, mes gavome ne šio pasaulio dvasia, bet Dvasia, kuri yra iš Dievo, kad žinotumėm, kas mums Dievo suteikta. /1 Kor. 2. 12/.

Žmogus savo prigimtimi nepriima to, kas yra Dievo Dvasios; tai jam yra puikybe, ir jis negali suprasti, nes tai reikia tyrinėti dvasiškai. Bet dvasios žmogus visa išmano, pats gi niekieno nesuprantamas. /1 Kor. 2. 14, 15/.

Ar nežinote, kad jūs esote Dievo Bažnyčia ir Dievo Dvasia yra jumoje? Jei kas subjaurins Dievo Bažnyčią, tą Dievas sunaikins. Nes Dievo Bažnyčia šventa. Tai esote jūs. /1 Kor. 3. 16, 17/.

Ar ~~nežinote~~ jūs nežinote, kad neteisingieji nepaveldės dangaus karalystės? Neklyskite! nei paleistuviai, nei stabų garbintojai, nei svetimoteriai, nei begėdžiai, nei vaikų darkytojai, nei vagys, nei godus, nei girtuokliai, nei piktžodžiuotojai, nei plėšikai nepaveldės dangaus karalystės. Kaikurie jūsų ir tokie buvote; bet jūs esote apiplauti, esate pašventinti, esate nuteisinti mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu ir mūsų Dievo Dvasia. /1 Kor. 6. 9-11/.

Gegužio 22.

I K V Ė P I M A I

laipsnis žmoguje ivyksta tuomet, kai jis

Aukščiausias tobulumo

užmiršta pats save ir visa kita, kas liečia jį pati, o taip atitraukus širdį nuo savęs paties ir sutvėrimų bei žemiškųjų dalykų meilės, žmogus visa siela ieško Dievo, pamildamas vienumos daliaatsiskyrimą nuo triukšmo.

Tiktai vienas Dievas gali pasotinti pilnai žmogaus troškimus padarydamas jį laimingą, bet ne kitų akimis žiūrint, o tik to paties žmogaus apie kurį kalbama. Nes žmogaus laimė -Dievui leidus- kartais randasi nuosalyje ir kančioje, kur kiti jos nemato ir visai negali to suprasti.

Žmogaus laimė, tai yra, ramybė ir švari-gryną sąžinę, kuri nieko žmogui neišmetinėja, kur tas žmogui ir yra svarbiausia, nes turint ramią sąžinę ir Dievo meilę savoje sieloje bei širdyje, nesibijoma nieko ir viskas tarnauja Dievo garbei ir tos pačios sielos naudai, jos šventėjimui ir priartėjimui vis arčiau prie savo tikslo Dievo.

O kaip yra laimingas tas žmogus, kuriam šios žemės reikalai ištikrųjų yra liglaikiniai, kuris kiekvienu momentu yra pasirengęs sutikti mirtį, žinodamas, kad ji paeina irgi iš Dievo valios. Reikalinga yra žmogui išsimokinti taip gyventi, kad kiekvienu momentu nesibijotum sutikti mirties, o to pakaks, nes būsi tikrai laimingas ir atlikęs savo žemiškąjį uždavinį pilnumoje.

O mano Motina, Marija, suteik man tos malonės, kad šitie mano paties parašytieji žodžiai, būtų pritaikyti mano gyvenimo praktikoje, kad kiekvienu momentu apie tai galėčiau pagalvoti, nukrypti link amžinybės ir Dievo meilės, bei Jojo šv. įsakymų laikymo.

Turiu vilties ir pasitikėjimo, Tavo Motina gailestingumu, kuriam nėra rybų, turėdamas vilties, kad manęs neapleisi ir kad aš nebūsiu galutinai sugėdintas, bet kad aš galėsiu atsiekti savo svarbiausiąjį tikslą sielos išganymą.

~~*****~~

Gegužio 23.

Vienoje šv. Rašto vietoje randame išreikšta Jėzaus mintį, kur Jis sako: "Aš atnešiau į žemę ugnį". Jėzus trokšta, kad toji Jojo meilės ugnis kurentusi. Daug yra mums neaiškių ir labai sunkiai supratamų paslapčių, kurias reikia mums tikėti ir nulenkti savo protą Dievo apreiškimui. Tik per malonę ir tikėjimą, mes prisiartinome prie Dievo paslapčių aiškesnio supratimo.

Dievas Tėvas tavo gerus norus žadina ir tu Dievo malonės veikimą jauti savo širdyje, jei jinau verčia tave išreikšti: Norėčiau; bet kadangi savo pageidimų pamesti nenori, kadangi perdaug esi prisirėšęs prie savo kūno, tai sakai: Negaliu /Esu per silpnas/.

" Viespats niekad nereikalauja iš mūsų aukos, pranešančias mūsų jėgas " . /Teresė/.

Valgis pilvui ir pilvas valgiams. Bet Dievas ir juos ir ana nieku pavers. Kūnas gi ne paleistuvystei, o Viešpačiui ir Viešpats kūnui. Dievas prikėlė ne tik Viešpatį jis prikels ir mus savo galia. Ar jūs nežinote, kad jūsų kūnai yra Kristaus nariai? /1 Kor. 6. 13-15/.

Ar jūs nežinote, kad jūsų nariai yra bažnyčia jūmyse esančios šventosios Dvasios, kurią turite iš Dievo ir nebeesate savo pačių? Nes jūs esote atpirkti didžia kaina. Garbinkite ir nešiokite Dievą savo kūne! /1 Kor. 6. 19-20/.

Aš gi noriu, kad jūs būtumėte be rūpėsčio. Kas nevedęs, tas rūpinasi Viešpaties dalykais, kaip įtiktų Dievui. O kas vedęs, tas rūpinasi pasaulio dalykais, kaip jis įtiktų pačiai ir yra pasidalinęs. Taip pat netekėjusi moteriškė ir mergaitė mąsto apie Viešpaties dalykus, kad būtų šventa kūnu ir dvasia; ištekėjusi gi mąsto apie pasaulio dalykus, kaip ji įtiktų vyrui.

Aš tai sakau jūsų naudai, ne kad mesčiau ant jūsų kilpą, bet tam, kad tai padoru ir kad palengvina melstis Viešpačiui be kliūčių. /1 Kor. 7. 32-35/.

I K V Ė P I M A I

***** Motinos Marijos Širdis mums yra lig tas trikstantis vandens šaltinis, kuriuo nuilsę keleiviai atgaivina savo iškepusius gomurius.

Mes labai esame į juos panašūs, nes keliaujame amžinosios tėvynės link, bet taip dažnai nukrypstame iš tikrojo kelio, o iš jo iškrypę pripildome širdis kitokių siekimų ir svajonių. Bet kuomet pasijaučiame pavojuje šaukiame į Mariją ir Ji mus savo malonėmis atgaivina bei patraukia prie savęs, kaip ištroškusio keleivio trikstantis šaltinio vanduo. Marija nekuomet mūsų neapleidžia ir

neapleis, jei mes Jos neapleisime ir nors trumpomis valandėlėmis šauksimes Jos pagalbos ir garbinsime Ją. Marija atves į tą tikrąjį kelią, kuriuo prieisime link amžinosios tėvynės laimės ir paties Dievo regėjimo, kur už tai per amžius būsime dėkingi Marijai.

Pamilkime Marija visa savo širdimi ir visomis savo sielos galiomis, nes Jos meilė atsimokės ir Ji mus iškels aukštai savo dieviškojo Sūnaus akivaizdoje.

Marija, noriu būti Tavo kūdikiu, dabar, ateityje ir per amžių amžius. Amen.

Gegužio 24. Be meilės patraukti kitus prie gero kelio yra neimanoma, nes tik Dievo meilė degantis žmogus tą gali padaryti. Norint padaryti ką nors gero žmonių sielų išganymui, mums visų pirma yra reikalinga rūpintis ir trokšti apie tobulos Dievo meilės išsigyjimą patiems, jos padauginima savyje, kur tik tuomet toji meilė skleisis ir ją galėsime perduoti kitoms sieloms, kur prie to geriausia priemonė yra maldos dvasia, prisiminimas Dievo akivaizdos ir šv. išpažintis, kuri ragina mus kad budėtume, kuri pakelia mūsų dvasią, darydama mus tobulesnius.

"Taigi, ar valgote, ar geriate, ar ką kita darote, visa darykite Dievo garbei. " /1 Kor. 10. 31/.

Jei mes patys save teistumėm, mes tikrai nebūtumėm teisiami. /1 Kor. 11. 31/.

Tikriausiai labai gera priemonė į aukštesnį laipsnį tai tanki ir gerai atliekama šv. išpažintis, kur jos pastiprinimo vaisius yra Šv. Komunija.

Gegužio 25. SEKMINĖS. Gyvenimas tai yra tikroji kova tarp blogo ir gero. Gera darė šventieji bausdami savo kūną, nes jie suprato, kad jam pataikaudami nepasieks savo amžinojo tikslo.

Dabar jau suprantu tą reikalą ir aš, nes tik per dideles pastangas ir suvaldymą jausminės žmogiškos prigimties, po truputeli, galima žengti į priekį.

Tiesa, kad iš pat pradžių, buvo parodęs man Viešpats daug patraukiančios malonės ir meilės bei savo išminties dovanų, kur

su dideliu užsidegimu -degančiu meilės karščiu su kūnu ir dvasia-
buvau patrauktas vienuolinio gyvenimo keliu, bet dabar ~~jau~~ tas de-
gimas ir karštis beveik ~~jau~~ yra užgesęs, kur esu paliktas siekti
tobulumo, ne jausmų parodytos meilės, bet savo protu pažintų tie-
sų vygdymą, prisivertimu savosios valios, kuri dažnai spiriasi,
kur ją su didele prievarta turiu priversti klausyti to, kas nau-
dinga ir ką jai įsako proto sprendimai.

Esu įsitikinęs, kad šis į tobulybę kelias yra tikras, bet
jis nėra lengvas, kaip kad iš pat pradžių man atrodė.

Beskaitydami šv. Raštą mes uztinkame panašius žodžius, kuriais
Išganytojas mums primena, kad nesirūpintumėm per daug rytojumi, nes
kiekvienai dienai gana jos vargo. Iš tų žodžių darau išvadą, kad
reikalinga kuo sąžiningiausiai sunaudoti tas laikas, kuri leidžia
me dabar, nes praėjęs negrįž, o ateinantis yra Dievo žinioje, Die-
vo Apvaizdai priklausas, bet mūsų yra šis dabar, kuri mes leidžia
me.

O Viešpatie, kaip aš noriu, kad šis "d a b a r" kartotusi
nuopelningai ir kartu būtų jungiamas per Tavo Sopulingosios Moti-
nos Marijos rankas ir Jėzaus vardu būtų aukojamas Dievui Tėvui
Šv. Dvasios malonėje ir meilėje per visus amžius...

Aš labai trokštu, kad savo gyvenimo vakare atrasčiau nenyks-
tančius vaisius, kurie pridotu man džiaugsmo ir laimės.

"Jei aš kalbėčiau žmonių ir angelų kalbomis, bet neturėčiau
meilės, aš būčiau kaip žvangantis varis ir skambančios kanklės.
Jei turėčiau pranašystės dovaną, žinočiau visas paslaptis ir viso-
ką mokslą; jei turėčiau visą tikėjimą, taip kad galėčiau perkelti
kalnus, neturėčiau gi meilės, aš esu niekas. Jei išdalyčiau visą
mano lobį beturčiams valgydinti ir jei išduočiau savo kūną sude-
ginti, bet neturėčiau meilės, nieko man nepadeda.

Meilė yra kantri, maloninga. Meilė nepavydi, nesielgia sauva-
lingai, nesipučia. Ji yra nesididžiuojanti, neieško, kas jos yra,
nesuerzina, neitaria piktume, nesidžiaugia neteisybe, džiaugiasi
gi tiesa; visa nukenčia, visa tiki, visako viliasi, visa pakelia.
/1. Kor. 13. 1-7/."

Dievas yra meilė ir kursai yra meilėje, tas Dievuje gyvena,
o Dievas gyvena jame.

"Tiems, kurie myli Jėzų ir kiekvieną kartą, padarę mažą klaidelę, tuoj puola Jam į glebį, prašydami atleisti, Jis be galo atlaidus ir džiaugiasi jais." Šv. Teresė/.

Esu dėkingas Tau, Motina Marija, už mano sužadėtai širdžiai suteiktas malones, kurių dėka esu pagydytas.

Gegužio 26. Vakar atsigulęs ilgai negalėjau užmigti, nes mano mintys išvaizduotė skraidžiojo po mylimosios Lietuvos kaimus ir vienkiemus, po mylimus žmones, kur aš buvau dvasios vedžiojamas ir darydamas daug gero visiems žmonėms, jiems aiškindamas apie žmogaus gyvenimo stovį, apie Dievo gailestingumą ir Jojo gerumą.

Kaip gražiai buvau dvasioje pakilęs, bet tas gali ir tikrumoje įvykti, tuomet panaudotu mane Viešpats kaip irankį -gražinimui prie savo gailestingumo nutolusių sielų, kurios taipogi yra atpirktos mūsų Viešpaties išlietuoju krauju. Tebūnie Tavo, Viešpatie, šventoji valia suprantamai man apreikšta ir ištikimai vygdoma.

Žmogus, kuris nemyli Dievo, o sakąs mylis artimą yra melagis, nes jo meilė artimui nėra tikra, o yra tik savo reikalų išskaičiavimams tai daroma. Ji gali paeiti iš savimybės ieškant sau garbės bei naudos. Bet jei žmogus myli artimą dėl Dievo meilės įsakymo įvygdymo, matydamas žmogaus asmenyje Jėzaus Kristaus paveikslą, tuomet jo meilė yra tikra ir antgamtiška.

Dievo meilės apimtas žmogus, yra visuomet mylis savo artimą, norėdamas jam gero, bei pastiprindamas jo sunkioje gyvenimo kovoje, kur to aš trokštu ir prašau Tavo, Viešpatie, kad man leistumei taip mylėti savo artimą, kad toji meilė jungtusi su Tavo dieviškąja meile su kuria būtų galima jį pavergti bei patraukti Tavo, Viešpatie, įsakymų keliu į amžinojo gyvenimo viltį.

"Kokia kita yra mūsų kalčių priežastis, kaip prisiryšimas prie žemės turtų ir užmiršimas amžinųjų gerybių?

Atitrauk save nuo žemės ir viską turėsi Jėzuje Kristuje. Žinok jog Jėzaus neturėsi su savimi, jeigu be Jo dar kita savo širdyje turėsi.

Tu, o Marija, padėkį suprasti Dievo darbus žmonijai, kad mes pažintumėm Jėzaus garbę, garbę kaip vienatinio iš Tėvo gimusio Sūnaus, pilno malonės ir tiesos.

Mums butinai reikia mylėti artimą ir rūpintis jo išganymu kaip paties savo. Tam nereikia eiti kažkur, bet reikia skleisti meilės kvapą ir kantrybės vaisius savųjų tarpe, kur taip bus pašvęsta mūsų kasdieninio gyvenimo auka jungiant ją su Dievo meilės įsakymo įvykdymu.

"Liežuvis yra daugelio nusidėjimų pradžia -ir todėl daug kalbėjimas kliūdo mums pasitaisyti.

Vienas neatsargus žodis gali būti menka kibirkštėlė, kuri didelį gaisrą uždegtu."

Žmogaus susivaldymas bei susilaikymas kalboje ir nuosaikūs tylėjimas veda žmogų prie gero dideliais žingsniais, nes liežuvis daug ką sužeidžia, sužaloja ir net padega didžiausią laužą, kurio užgesinimas yra labai sunkus ir beveik neįmanomas.

Gegužio 28. Žmogaus gyvenimo dienos yra ne kas kita, kaip žingsniai į mirtį ir nieko pasaulyje nėra taip tikro, kaip mirtis.

"Apmirusi gamta pavasari vėl atgims, plikos medžių šakos vėl pasipuos žalumynais, tiktai žmogaus gyvenimas dviejų pavasarių neturi". /Baurget/.

Laiminga ta siela, kuri mirties valandoje atsimins Marijos globa. Jos gyvenimo istorija, gal but, bus nuodėmės istorija. Bet Marijos ~~nuodėmė~~ motiniška meilė neleis jai žūti, jeigu tik ji bus mylėjusi Mariją.

Kas gryna ir nužeminta širdimi garbina Mariją ir rūpinasi savo sielos išganymu, tas savo laiminga amžinybe gali būti tikras. Daugelis Kristaus mokslo aiškintoju sako: "Tikras išganymo ženklas -mylėti Mariją ir būti Jos mylimam."

Yra neabejotina tiesa, kad Ji dangaus Karalienė, nepasiliks skolinga ne vienam, kuris Jai bus parodęs pagarbos ir meilės.

Ir juo labiau bus kas Ja mylėjęs, juo daugiau patirs Jos globos.
Todėl šv. Anzelmas drįso pasakyti: "Marija, Tavo rankose mūsų išganymas. Kas nuo Tavęs nusigrėžia ir Tave niekina -žus. Bet kas Tau pasiveda, kas Tavęs šaukiasi, negalimas dalykas, kad pražūtų"...

O šv. Germanas net tvirtina: "Niekas kitu keliu nenuėjo išganymui, kaip per Tave, o Švenčiausioji!"

V. Jėzus kviečia tave iš Švč. Altoriaus Sakramento, kad tu eitum Jo nurodytu keliu, kad tu būtum Jo mokiniu.

Viešpats dažnai kalba į žmogaus sąžinę ir širdį, žadindamas kilnius troškimus prie aukštesnio tobulo gyvenimo ir pasiaukojimo sielų išganymo darbui.

ŠV. RAŠTO ŽODŽIAI:

Visame mes kenčiame vargą, bet nenusistojame drąsos; mes svyruojame, bet nenusimename; esame persekiojami, bet nesame apleisti; mus numeta, bet nežūname. Mes visuomet nešiojame savo kūne Jėzaus marinimą, kad ir Jėzaus gyvybė apsireikštų mūsų kūnuose. Nes visuomet mes, kurie esame gyvi, esame atiduodami mirti dėl Jėzaus, kad ir Jėzaus gyvybė apsireikštų mūsų mariame kūne /2 Kor. 4. 8-11/.

Todėl mes nenustojame drąsos; nes nors viršutinis mūsų žmogus genda, tačiau vidujinis atsinaujina iš dienos į dieną.

Nes mūsų dabartinis vargas, kurs yra trumpas ir lengvas, gamina mumyse kilniausią, amžiną, visa perviršijančią garbę, mums, kurie nežiūrime į tai, kas matoma, bet kas nematoma; nes matomi dalykai yra laikini, nematomi gi amžini /2 Kor. 4. 16- 18/.

Mes juk žinome, kad mūsų žemiškam šio gyvenimo namui iširus mes gauname rūmą iš Dievo, namus ne ranka padarytus, amžinus dauguje. Nes ir šitame mes dūsaujame trokšdami apsilikti mūsų buveine iš dangaus, jei tačiau būsime rasti apvilkti, ne pliki. /2 Kor. 1-3/.

Ir šioje padangtėje tebebūdami, mes dūsaujame prislėgti, ne norime būti ne apiplėsti, bet pervilkti, kad kas yra mirtinga, būtų gyvybės praryta./

Bet kursai mus tam rengia, yra Dievas, davusis mums Dvasios užstata.

Taigi, mes turime tvirtą pasitikėjimą, nes žinome, kad, kolė esome kūne, mes pasilieiname toli nuo Viešpaties, /nes einome tikėjimu, ne regejimu/. Mes tvirtai pasitikime ir turime gerą valią velyg išeiti iš kūno ir būti prie Viešpaties. Taigi mes stengiames jam itikti, ar išėję iš kūno, ar jame pasilikdami. Nes mes visi turime pasirodyti prieš Kristaus teismo krastį, kad kiekvienas atsiimtų, kaip kas, kūne būdamas, elgėsi, gerą ar pikta. / 2. Kor. 5. 14-10/.

Nes Kristaus meilė verčia mus, kurie taip manome: Jei vienas numirė už visus, tai visi yra mirę. Taip, Kristus numirė už visus, kad ir tie, kurie yra gyvi, jau nebe sau gyventų, bet tam, kurs yra už juos miręs ir atsikėlė / 2 Kor. 5. 14,15/.

IKVEPIAMOS MINTYS.

Tikrai tobulo vienuolio, gerai išgyventa diena, daug suteikia namdos dėl amžinybės, bet tas tobulas dienos praleidimas daug reikalauja aukų, kurių daugelis visai nesupranta, nes tą gali suprasti tik tai, kuris pats tokio gyvenimu gyvena ir žino kiek jis yra reikalingas aukos dvasios ir visiško savo valios atsizadėjimo.

Trokštu, Viešpatie, kad man kas kart suteiktumei daugiau supratimo apie tobulo gyvenimo ir aukos gyvenimo brangumą ir jo praktikavimą iki karsto lentos.

○ Tu, Motina, padėk man tai ištesėti lygi galui, ir ta paskutine mano gyvenimo minute ateik man pagelbėti ir perduoti mano sielos savo Sūmui Jėzui.

Jėzau, Marija, Juozapai šventas, Jums pavedu savo sielą, kūną ir savo dvasią. Amen.

Gegužio 29.

Pilnai ir ištikimai tarnaujant Dievui ir norint Jam itikti, mes turime išeiti iš kūdikio amžiaus ir nesivaduoti jausmais, bet šaltu protu bei tvirtos valios nusistatymu, kur tas reikalauja didelės aukos dvasios ir ištvermės nepasisekimuose, kuriuos mes dažnai sutinkame iš savo artimo pusės. Čia kaip tik reikalinga turėti gryną ir atgamtiską intenciją, paeinančią iš Dievo meilės dėl savo artimo sielos išganymo ~~reikalo~~.

Einant prie artimo meilės darbų, visu pirma, mums patiems reikia atsiliuosuoti iš nuodėmės istatymo varžančiųjų ribų, pamilti Dievą visa širdimi, visu protu, visomis jėgomis, o savo artimą, kaip pats save. Ko trokštame dėl savęs to reikalinga trokšti ir savo artimui, ką sau darome -darykime ir artimui kiek leidžia mūsų pareigos ir sveikata, o ir pats supratimas, kur už tai, Viešpats atlygins gausiai danguje.

"Neteiskų, o Viešpatie, savo tarnų! Leiskų man nuo šios valandos apverkti mano nusidėjimus, idant juos amžinai užmirštum ir man atleistum". Apsaugok, mane Viešpatie nuo paskutinio teismo gėdos.

Kaip ryto aušra naikina nakties tamsa, taip Marija griauja pragaro viešpatavimą.

ŠVENTO RASTO ŽODŽIAI:

Nes Dievui tinkas nuliūdimas gimdo ištvermingą atgailą išgenymui; pasaulio gi nuliūdimas gimdo mirtį / 2 Kor. 7. 10/.

Aš sakau taip; Kas sėkštai sėja, sėkštai ir pjaus; ir kas sėja palaiminimuose, palaiminimuose ir pjaus / 2 Kor. 9. 6/.

Žmogus sveiku protu tikrai gali suprasti artimo meilės reikalingumą ir aukos dvasios kilnumą, kuri yra daroma visuomenės ar povienio žmogaus naudai.

Jei kas daro netinkamus veiksmus, tas kelia maištą prieš paties žmogaus prigimtį ir prieš tinkama žmogaus protavimą. Dėl tos pačios priežasties žmogus nenori ir gėdisi savo blogųjų veiksmų, kurių atminimą jisai norėtų visai užtrinti iš savo atminties, bet deja, žmogaus sąžinė neduoda to išdildyti iš atminties ir labai dažnai ji žmogų graužia kaip koks kirminas, už bloguosius veiksmus.

O tai stebėtina Dievo išminties idiegtas istatymas į kiekvieno žmogaus širdį, dėl kurio išpildymo žmogus bus nuteisintas ir pasmerktas.

I K V È P I M A I

***** Tu, Viešpatie, dažnai parodai, kaip silpnas yra žmogus, kurs be Tavo malonės jis nepajėgia daryti gero. Dėkoju už parodytus mano silpnumus, prašydamas pagalbos, kad teiktumeis sustiprinti mano žmogiškąją prigimtį, leisdamas kasdien vis pakilti aukščiau ir arčiau prie Tavęs mano Jėzau!...

O Tu, Marija, teikis man našlaičiu padėti, nes Tu esi mano Motina, kur as trokštu pasilikti Tavo nekaltu kūdikiu iki mirties valandos, kurioje Tu, Motina, savo vaiko neapleisi, bet atiduosi jį savo Sūnui Jėzui.

Marija, neišleisk manęs iš savo globos! -Geriau trokščiau mirti, nekaip atsitolinti nuo Tavo, Marija, man parodytosios meilės, kuria esu apturėjęs. Lai buna, Marija, Tavo vardas šlovinamas visu sutvėrimu. Amen.

Per kančia, vargus ir kliūtis yra užtikrintas kelias į laimėjimą dangaus karalystės.

Marija nuo pat pirmųjų amžių yra pavergusi krikščionių širdis. -Trokštu, kad Tu, Motina, pavergtum ir mano širdį ir kad tuo aš kas kart vis labiau susižavėčiau Tavo nekaltumu ir grožiu ir sekčiau Tavo dorybėmis.

ŠVENTO RAŠTO ŽODŽIAI

Esu gyvas, tačiau jau nebe aš, bet yra gyvas manyje Kristus. O kad dabar aš esu gyvas kūne, tai gyvenu tikėjime į Dievo Sūnų, kurs mane mylėjo ir pats save išdavė už mane (Gal. 2. 20).

Nes tikėjimu į Jėzų Kristų jus visi esote Dievo vaikai. Kurie tik esote pakrikštyti Kristuje, tie apsivilkote Kristumi (Gal. 3. 26, 27).

Gegužio 31.

Jeigu mes reiškiamo artimui meilę dėl jo kūno savybių grožio ar kitokių žemiškųjų dalykų išskaičiavimo, o ne dėl Dievo meilės istatymo įvygdymo ir jo sielos išganymo, tai ji naudos neatneša, nes ji yra jausminė meilės rūšis, neturinti antgamtinio tikslo. Ji yra ne tik ka be vertės, bet dažnai ji buna kliu-

timi žmogaus tobulėjimui ir priartėjimui prie Dėveo tikrosios meilės, priešingai ji net atitraukia mūsų širdis nuo Dievo meilės ir Jo šv. įsakymų tobulo užlaikymo.

Todėl, su išmintimi turime mylėti artimą, kad toji mūsų meilė būtų naudinga jo sielos išganymo darbui testi ir kad ji galėtų patraukti dorybių keliu, eiti paskui parodytąjį pavyzdį, kuri yra nurodęs Išganytojas, mūsų Atpirkėjas ir Mokytojas.

Žmogus be meilės gyventi negali, nes jo širdis yra sutverta mylėti, jis turi mylėti Dievą savo Sutvėrėją, bet jei jis nemyli Dievą, kaip savo vienintelio tikslo, tuomet jis prisirysa kur kitur, prie kokio nors kūrinio meilės, kur tas žmogus atitraukia nuo to tikrojo tikslo, tai yra Dievo garbės ir Jo pripažinimo savo auksčiausiuoju gėriu bei Valdovu.

ŠVENTOJO RAŠTO ŽODŽIAI: Nes jus, broliai, esote pašaukti į laisvę; tik tą laisvę neduokite progos kūnui; velyg tarnaukite dvasios meile vieni kitiems. Nes visas istatymas įvykinimas vienu pasakymu: Mylėsi savo artimą, kaip pats save. O jei jus vienas kitą kandžiojate ir ėdate, žiūrėkite, kad nebūtumėte vieni kitų praryti. Aš sakau: Elgkitės, vadovaujant dvasiai, ir jus nevykinsite kūno geidulių. Nes kūnas geidžia prieš dvasią, dvasia gi prieš kūną: nes tuodu yra kits kitam priešingu, kad nedarytumėte visa, ko tik norite / Gal. 5. 13-17/.

Kurie yra Kristaus, tie prikalė ant kryžiaus savo kūną draug su ydomis ir geiduliais. Jei gyvename dvasia, tai dvasia ir elgkimes / Gal. 5. 24, 25/.

Neklyskite: Dievas neleidžia tyčiotis iš savęs. Nes ką žmogus sėja, tai ir pjaus. Kas sėja savo kūną, tas pjaus iš kūno pagėdimą; kas sėja dvasioje, pjaus iš dvasios amžinąjį gyvenimą. / Gal. 6. 7,8/.

"Ugnyje tiriamas auksas ir sidabras, žmonės gi tiriami nušizėminimo atveju" . / Ekl. 2. V. 5/.

I K V Ê P I M A I : Vakarų sutemoje gamtos grožis ir melsvas dangaus fonas rodo man Dievą, kurio trokšta mano siela.

O gerasis Jėzau, teikis visuomet žadinti mano dvasioje ilgėsi, amžinosios tėvynės ir laimingos mirties prisiminimą, kad jai ruošdamasis visuomet gyvenčiau kuo tvarkingiausiai ir kuouoliausiai atlikinėdamas savo paskirties pareigas.

Pasigalilėk mane, Viešpatie, suteikdamas man tą vietą, kuriai aš esu paskirtas savo sutvėrimu, kad aš tinkamai atsiekčiau tą tikslą Tavo meilėje.

BIRŽELIO 1-moji. ŠVČ. TREJYBĖS ŠVENTĖ. Dabartiniu metų mano gyvenimas eina tvarkingu keliu, nes ji tvarko Kristaus Dvasia, kur mano dienos yra tikrai Kristaus Dvasios vedamos - prie aukos bei visiško savęs atsižadėjimo.

Pabaigoje gegužio, nuodėmklausio per išpažinti patariamąs, padariau didelį žingsnį prie visiško pasiaukojimo, "Per Marija - Jos Sūnaus Jėzaus Švč. Širdžiai, pavesdamas pats save ir savo namų miškus, tikėdamasis, kad Viešpats nedaleis man nuo tos Jo Švč. Širdies meilės atsitolinti, nes prašiau ir kasdiena prašau ir prašysiu tūkstantį kartų, kad man verčiau suteiktu mirtį, bet neat-sitolinimą nuo Jo meilės.

Teikis padėti man, Viešpatie, kuris nori ir ieško vien tik Tavęs ir Tavo meilės. Aš pasitikiu, Tavo dideliu gailestingumu, kurio vaisius aiškiausiai esu patyręs ir išgyvenęs tokių įvykių, kurių ne visi gauna patirti. Lai būna garbė ir šlovė Tau Amžina-sis Tėve kurisai gyveni ir karaliauji Švč. Trejybės vienybėje per amžių amžius. Amen.

Tikroji meilė varžo laisvę, kuri reiškiasi blogume ir klai-doje, nes į nuodėmę vedančiais keliais laisvės turėti negalima. Tikroji laisvė yra Dievo pažintosios valios vygdyje -meilės laipsnyje. Žmogus visų pirmiausiai turi mylėti Dievą, nes Dievo meilė mums yra besalyginė ir Dievas yra mūsų vienintelis tikslas, o mu-su garbė, laimė ir džiaugsmas Jame amžinai.

Meilė dalijasi į tris dalis: į jausmine; į protinę ir į ant-gamtinę.

- 1). Jausminė meilė trukdo dvasinį maldos gyvenimą.
- 2). Protinė meilė, kuri remiasi išskaičiavimu, o bijosi au-kos ir savęs atsižadėjimo.

3). ir i antgamtine meile, kuri vadinosi tikroji meilė, kuri nežino ribų nei krašto, kuri myli Dievą dėl to, kad Dievas yra meilė, Sutvėrėjas ir Palaikytojas viso, kas tik yra pasaulyje ir danguje. Toji antgamtinė meilė paeina iš Dievo meilės ir tikėjimo, nes ji myli Dievą ir savo artimą vien tik dėl Dievo, ji yra tikra ir pati kilniausioji meilė, dėl kurios žmogus aukojasi, nes toji meilė, tobula Dievo meilė, ji verčia aukotis, kad galėtų padaryti daugiau Dievui džiaugsmo ir savo artimui naudos, gražindamas ji prie Dievo.

Žmogų mes turime gerbti ir mylėti dėl Dievo meilės įsakymo ir dėl to, kad žmogus yra sutvertas sulig Dievo paveikslo ir panašumo / Tai yra jo siela/, kur Viešpats Dievas iš mūsų to taip trokšta ir net reikalaute reikalauja.

Antra paėmus žmogų būnanti pašvenčiamosios Dievo malonės stovyje, kuri turime gerbti ir mylėti, kad jame gyvena Dievas, kur širdis ir siela yra Dievo buveinė ir Dievas gyvena jame. Mes galime kuogeriausiai pasitarnauti artimui net nejučiomis, atlikinėdami kuosažiningiausiai savo kasdieninių pareigų veiksmus, kur per tą savo kasdieninių veiksmų ir pareigų atlikinėjimą, mes gyvename aukos ir savęs paties atsisąjėdijimo gyvenimą, kuris yra brangus ir įvertinamas pas Dievą, nes malonės stovyje esančiame žmoguje gyvena Dievas, Kuris kreipia žmogaus veiksmus link savosios valios vygdymo.

Mūsų sielos laimė -tai mūsų pačių laimė, jos reikalai -tai mūsų reikalai, nes siela yra brangiausias žmogaus turtas. Tą brangiausiają turta Dievas pavedė saugoti tau pačiam, o ne kitam kam. Todėl stenkis, kad tą turta užlaikytumei gerbdamas ir puošdamas dorybių žiedais, o ne žemiškųjų troškimų idėjomis, nes žemiškieji troškimai nutroškina dangiškuosius, o dangiškieji žemiškuosius, kur kasdiena eina kova tarp dvasios ir kūno, kurs geidžia prieš dvasią ir dvasia prieš kūną.

"Atsinaujinkite savo išmanymo dvasia ir apsivilkite nauju žmogumi, kurs sutvertas pagal Dievą teisybėje ir tiesos šventume. Todėl, atmesdami melą, kalbėkime kiekvienas savo artimui tiesą, nes mes esome vieni kitų sanariai". Ž Efez. 4. 23, 25/.

Būkite kits kitam maloningi, gailėstingi, kits kitam dovano-
kite, kaip ir Dievas dovanoja jums Kristuje /Efez. 4. 32/.

I K V Ė P I M A I:

Pati gamta rodo Dievo darbus ir Jo didybę, kur sustojus prie kiekvieno žemės ar dangaus kūno, širdis turi jausti dėkingumą Dievui už viso pasaulio ir dangaus erdvių gražumą, kur visa tai atsispindi sveikame žmogaus prote.

Koks didis yra tas Kurėjas ir kokie maži ir menki esame mes Jo, nedėkingi, tvarinčiai, žmonės. Dieve, aš ~~hankimu~~ lenkiu Tavo didybės Majestotui savo keliu, norėdamas būti Tau ištikimais dėkingas už tai per amžius, kad suteikei man praregėjimą ir supratimą paslėptiems dalykams, kurie anksčiau nebuvo man žinomi ir nesuprantami, o tiktai girdimi lig nudevėti žodžiai.

Teikis Neapleisti, Viespatie, savo tarno, kuris Tau atsiduoda besalęginai, visiškam Tavo parėdimui, kuri suteiksi man mano ateities valandomis. Tik vieno dalyko Tave, Jėzau, prašau, kad leistumei man Tave mylėti taip, kaip tik gali pakelti žmogiškoji širdis. Tebūnie Tau garbė per amžius mano Dieve. Amen.

BIRŽELIO 2.

Jeigu mes norime patys būti išganyti tuo pačiu turime stengtis padėti tą atsiekti ir savo broliui -artimui, o labiausiai silpniausiam broliui. Mes turime visuomet stengtis duoti gerą pavyzdį kitiems, nes geras pavyzdys patraukia, bet kuomet pavyzdžio nepakanka, o taip pat ir aukos -tuomet lieka nuoširdi išpėjimo pareiga. Tiesioginis išpėjimas reiškia, kad turime parodyti jo klaidas tuomet, kuomet bus patogiausias laikas.

"Ka padės, jei kas katalikiškai tiki, tačiau stabmeldiškai gyvena". /Petras domijonas/.

I K V Ė P I M A I:

Savo vaizduote, visus žmones, o ypač jaunimą norėjau laimėti Kristui, manydamas, kad pasaulyje mažai yra mylimų žmonių ir brangių asmenų, bet kuomet pradėdau žiūrėti į žmones angamtiniu žvilgsniu, tuomet atrodo, kad jie visi yra mano geriausiai bičiuliai ir juos visus būtų galima prikalbinti, kaip reikia mylėti Viespatį Dievą už Jo suteiktas malones.

Mano vaizduotėje ir mintyse stovėjo dideli darbai, kuriuos norėčiau be perstojo vygdyti, kad tik laimėčiau daugiau sielų Kristui.

Birželio 3. Prieš artimo meilę yra daromos nuodėmės, kuriu galima išvengti darant atvirkščiai, darant gera, prisiverčiant jį pripažinti lygu sau ir atleisti jam visus jo žmogiškosios prigimties silpnybes.

Neteiskite, kad nebutumėte teisiami! Prieš artimo meilę galima nusidėti mintimi, žodžiais ir darbais. Klaida reikalinga ~~smerti~~ smerkti, bet neliesti pačio asmens, kuri reikia pateisinti - prisimenant ir savo visas žmogiškasias silpnybes, bei pačio žmogaus ir jo prigimties silpnumą. Nereikia neikuomet minėti praėjusios artimo klaidos, nes tas kenkia jė pažangai.

Nedaryk to kitam, kas tau pačiam nepatinka. Iš artimo pusės pasitaikiusius nesusipratimus ir ižeidimus reikalinga kuoramiu siai perkęsti, kaip auką už nuodėmės ir stengtis nekeršyti, bet atsimokėti geru, kur tik tokiu būdu tikrai įvygdysime Dievo meilės įsakymą.

Smerkdami artimą mes smerkiame patį Dievą, nors artimas būtų ir didelis nusidėjėlis, nes per Dievo malonės pagelbą, tas pats nusidėjėlis gali pasidaryti daug geresnis ir už tave pati, kur tu jį smerki. Nesmerk jo, bet pasigailėk, parodydamas jam gailėstingumo, kur tuomi jį laimėsi Dievui, o Dievas bus tau gailėstingas. Mes neturime smerkti artimo, nors jis yra ir nuodėmėje, bet jam pagelbėti, prašant iš Dievo jam stiprybės ir gailėstingumo, kad Viešpats taiktusi jam padėti atgauti tą, ką jis yra praradęs.

"Nemeluokite kits kitam; nusivilkite nuo savęs senąjį žmogų su jo darbais ir apsivilkite nauju, tuo, kurs yra atnaujini mas, einant paveikslu to, kurs jį sutvėrė /Kolos. 3. 9-10/. Taigi, apsivilkite jus, kaip Dievo išrinktieji širdingu gailėstingumu, maloningumu, nuolankumu, kuklumu ir kantrumu; pakęskite vieni kitus ir kits kitam atleiskite, jei kas turi prieš ką nors skundą. Kaip Viešpats atleido jums, taip ir jus. Bet visupirma turėkite meilę, kuri yra tobulumo ryšys. Kristaus ramybė, į kurią jus esate pašaukti, kaip vienas kūnas, teviešpatauja jūsų širdyse. Būkite dėkingi. /Kolos. 3. 12-15/.

Visa, ka jus darote žodžiu ar darbu, visa darykite Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu, dėkodami per jį Dievui Tėvui." /Kolos. 3. 17/.

Birželio 4. Žodžiais dažnai mes nusidedame iškrypdami iš tiesos kelio, kur mums visiems reikalinga pratintis ir stengtis, kad mūsų žodžiai ir elgėsys būtų sutvarkytas artimo atžvilgiu. Mes turime galimybės, kad darytume gera, butume švelnūs, nuolaidūs ir atviri, sakydami taip kaip yra -neiškreipdami tiesos.

"Nes Dievas nepašaukė mūsų į susitepimą, bet į šventumą. / 1 Tesal. 4. 7/".

I K V Ė P I M A I : Viešpatie, teikis man leisti eiti pažintu ir parodytu Tavo meilės keliu, kuris esi Tu pats Dieve ir Viešpats, visų regimų ir neregimų daiktų Sutvėrėjas ir palaikytojas.

Leisk man gerasis Jėzau pilnai pasiduoti Tavo šventai tarnybai, o Tavo šv. valios vygydyme būti nuolankiam ir ištikimam iki mirties valandos.

Uždėk man savo jungą, kuris būtų saldus ir išmokčiau jį nešti kantrybėje, uždeg mano širdį, kad ji taptu liepsnojanti Tavo širdies meile ir amžinosios tėvynės ilgėsiu, kur dėl jos gyvenu ir dirbu -turėdamas pagrįstos ~~minties~~ vilties ją pasiekti, nes Tavyje, Viešpatie, yra mano viltis ir as pats visas Tau.

Tu palaikai mane savo gyvybe ir malone, be kurios aš nieko negaliu ir neistengiu nei norėti nei galėti ką gera padaryti. Viešpatie, teikis pasigailėti savo tvarinio žmogaus, pakeldamas jį aukščiau virš jo kūniškumo ribų, nes silpnoji žmogaus prigimtis traukia prie žemės daiktų net prie jos šešėlių, kurie išnyks kaip kad išnyksta nakties tamsa pradėjus švisti aušrai ir artinantis saulutės užtekėjimui.

Tu, Jėzau, esi toji šviesa, kuri išsklaido visokią tamsumą ir ūkanas iš žmoniškų silpnų pažiūrų, išlaisvindamas žmogų iš jo sunkumų ir pakeldamas jo dvasios galias į aukštesnę sritį.

Lai būna Tau, Viešpatie, garbė per amžius, kurie mano silpnam protui yra nesuprantami -tie nesibaigiantieji laikai, laikai, kurie neturi pradžios nei galo. Tebūnie mano širdis amžinai surišta su Tavo, Viešpatie, malone, kurios aš esu labai reikalingas, nes esu silpnas kaip kūdikis, kuris be globos tuojaus mirtu. Trokštu, o gerasis Jėzau, kad mano širdis amžinai priklausytų Tau ir tik Tavyje atrastu laime čia ir amžinybėje. Amen.

Birželio 5. I K V Ė P I M A I : Viešpatie Jėzau Kristau, kuris esi Šv. Eucharistijoje pasislėpęs po duonos ir vyno pavidalais, teikis suteikti man malonės, kad kaskart tą paslaptį vis geriau suprasciau, atrasdamas joje stiprinančiosios galios savo dasios gyvybei palaikyti ir jai ugdyti Tavo meilėje.

Birželio 6. I K V Ė P I M A I : Nors kūniniai mano stovis esąs silpnas, bet dvasia, trokštu būti stiprus. Leisk man, Viešpatie, Tave taip karštai mylėti, kad mano kūniškasis silpnumas būtų apgalėtas dvasine stiprybe.

Senajame Istatyme Eli yra pasakęs: Dievas visa mums duoda. Tedaro Jisai su mumis, kas Jo akyse yra gera, mano gi dalykas yra Dievui pasiduoti ir Jo klausyti.

"Nes visu piktumų šaknis yra godulystė. Kaikurie jai pasidavę nuklydo nuo tikėjimo ir išipainiojo į daugelį skausmų. Tu gi, Dievo žmogau, bėgk šalin nuo tų dalykų, stengkis siekti teisybės, maldingumą, tikėjimą, meilę, kantrumą, romumą /Timot. 6. 10,11/."

"Bėgk šalin nuo jaunystės geidulių, stengkis gi pasiekti teisybę, tikėjimą, viltį, meilę ir ramybę su tais, kurie šaukiasi į Viešpatį nesutepta širdimi / 2 Timot. 2. 22/".

Birželio 7. Dievo ir Bažnyčios įsakymai yra išganymo kelias visiems. Tobulybės luomas yra skirtas nedaugeliui ir juo eina tik tai tie, kurie yra pašaukti ir kurie yra paklausę Kristaus patarimų, atsisąžadant savęs ir pasaulio, sekti Kristaus parodytuoju tobulybės keliu, kuriuo Jis būdamas žemėje gyveno ir kitus patraukė paskui save, o ypatingai po savo mirties ant kryžiaus.

I K V Ė P I M A I :

Geras dalykas paaukoti visas jėgas Dievo tarnybai, bet ir tas reikalinga yra užlaikyti tvarkingai, kad ~~ne~~ sveikata galėtų ilgiau tarnauti dvasiai ir jos jėgoms, nes nuo sveikatos stovio paėmna žmogaus energijos kiekis, kur be jos nėra užsidegimo ir viskas iš lėto pradeda blesti ir eiti šaltin lig mėnulio šviesos šėšėliai, kurie nešildo.

Palinkimas į įprotį /nedorą/ neduoda mylėti Viešpaties Dievo, kur nuo to reikalinga būtinai atsipalaiduoti, nors ir per labai didelę auką, kur taip pat reikia atsipalaiduoti nuo visokio prisirūšimo -stengiantis prisirišti vien prie Dievo, nes auka ir Dievo meilė naikina mūsų pačių pajunkimus, priartindama vis arčiau prie Dievo.

"Ir: Tu, Viešpatie, pradžioje ikūrei žemę, ir dangus yra tavo rankų darbas. Jie pražūs, tu gi pasiliksi; jie visi pasens, kaip apdaras, ir tu pakeisi juos, kaip apsiaustą, ir bus pakeisti. Bet tu esi tas pats, ir tavo metams nebus galo. / Žyd. 1. 10,12/".

Birželio 8. " Mes vienuoliai-lės išsirinkę Jėzų sužadėtiniu norime Ji labai mylėti. Jėzus jau parodė, kaip reikia mylėti, kokia yra tikroji meilė. Jis nori parodyti, kad nuolankiai priimtas ir kantriai perneštas skausmas yra tikras meilės ženklas.

Tad ir mes, jei norime būti tikrai Jėzaus Širdžiai/ mylinčių skaičiuje, turime pirma išmokti kantriai kentėti skausmus ir ~~namu~~ pakelti sunkenybes".

Nes Tam, dėl kurio ir per kurį yra visi dalykai, kurs nerėjo atvesti daug vaikų į garbę, priderėjo, kad jis kančia padarytų tobulą jų išganymo vykintoją.

Nes kurs pašventina ir pašventinamieji visi yra iš vieno. Dėl tos priežasties jis nesigėdi vadinti juos broliais, sakydamas: Aš skelbsiu tavo vardą savo broliams; susirinkimo viduryje aš girsiu tave. Ir vėl: Štai aš ir mano vaikai, kuriuos Dievas yra man davęs. O kadangi vaikai turi bendrą kūną ir kraują, ir jis taip pat pasidarė jų dalininkas, kad mirtimi sugriautų tą, kurs turėjo mirties valdžią, tai yra velnią, ir išliuosuotų tuos, kurie mirties baime buvo laikomi visą gyvenimą vergystėje. Nes jis niekur neima sau angelų, bet ima sau Abraomo ašniją. Todėl jis turėjo pasidaryti visukuo panašus į brolius, kad būtų gailestingas ir ištikimas vyriausias kunigas Dievui, kad permaldautų už tautos nuodėmes. Nes todėl, kad pats kentėjo ir buvo gundytas, jis gali padėti ir tiems, kurie yra gundomi. / Žyd. 2. 10-18/.

I K V Ė P I M A I :

Norėčiau daug daryti gero bet neistengiu, norėčiau mylėti Tave, mano Dieve, dar labiau už pirmąsias mano praragėjimo dienas, bet man trūksta tos meilės, kuri buvo manyje anksčiau taip jaučiama. Todėl, šaukiuosiu prie Tavo, o gerasis Jėzau, kad teiktumeis sugražinti man pirmųjų dienų meilės kibirkštėlę, kuri vėl iš naujo galėtų uždegti mano širdį ir kūną, kaip kad degė pirmomis pasaulimo dienomis, kuriomis buvai man leidęs, Viešpatie, praragėti ir pamatyti uždengtų dalykų, kurie paprastomis akimis nėra išžiūrimi ir nėra suprantami.

Tik Tavyje, Dieve, yra mano viltis, gyvenimo laimė ir viskas, nes Tu esi tas, kurio mano sielai užtenka visiškai, nes ji Tavyje užtenkamai pasisotina ir atsilsa.

BIRŽELIO 9.

Apie neturto dvasia. Dažnas galvojimas apie turta, yra žalingas, nes žmogus savo širdį pririša prie jo ir pasidaro turto vergas, nes kur žmogaus turtas ten ir jo ~~min~~ širdis.

Jei širdyje yra prisirysimas prie kokio nors dalyko (daikto) tas žmogus negalės būti laisvas Kristaus sekime, nes atras daug kliūčių savo dvasiniame gyvenime. Kelias laisvai prieinamas į dvasinį gyvenimą ir aukštesnį tobulybės laipsnį yra visiškai atitraukimas savo širdies nuo žemiškųjų turtų ir žemiškųjų galvojimų, nes tie dalykai yra apgaulingi ir daugeliui pririša širdį- atitraukdami nuo Dievo meilės.

Leisk man, Viešpatie, kad aš pririščiau savo širdį ir jos galias vien tik prie Tavo meilės ir amžinosios laimės troškimo, kuri nesikeičia ir amžinai pasilieka su Tavimi mano Dieve!...

"Nes Dievo žodis yra gyvas, sekmingas ir aštresnis už visoki dvasišeni kalaviją, siekias iki atskyrimui sielos ir dvasios, taip pat sunerimų ir smegenų, ir yra širdies minčių ir užmanymų teisėjas. Joks sutvėrimas nėra neregimas jo akyvaizdoje; visa yra plika ir atidenkta akims to, kuriam turime duoti apyskaitą. /Žyd. 4. 12-13/".

I K V Ė P I M A I :

Kad mano mintys ir vaizduotė neskraiotų plačiau po plataus pasaulio kampus, tai būtų didelė mano širdies

ramybė, nes būtų sukcentruotas vien Dievo tarnybai, bet deja, kaip sunki yra jėga ir jų prisiekti prie vienos vietos lengvai neimanoma.

O Švenčiausioji Jėzaus širdie, padėk mano silpnai prigimčiai ir pakeisk ją link angamtinių dalykų didesnio įvertinimo, jais susižavėjimą ir tik jų vienu siekiant gyventi, diena iš dienos, darbe ir poilsyje ir taip per visas mano gyvenimo dienas ir valandas iki kol nepasišauksi manęs pas save mano Dieve!...

O Tu Motina, Marija, globok mane, gink mane nuo pavojų ir nedaleisk man atsitolinti nuo Tavo ir Tavo Sūnaus Jėzaus meilės.

Birželio 10. Yra žmonių, kurie gyvendami turtuose pajėgia išsaugoti neturto dvasią nepririšdami jos prie žemiškųjų turtų, bet pakeldami savo sielos galias aukščiau jų prie savo amžinojo tikslo Dievo.

Turint ir daug turtų, bet galima gyventi neturto dvasioje-dorybėje, išlaikant šias priemones, kurios padeda ir palengvina atitraukti žmogui širdį nuo žemiškųjų turtų.

- 1). Nuostolių pernešimas aukos dvasioje.
- 2). Iš savo turtų šelpti vargšus, gerą daryti tiems, kurie mažiau turi ir tuomi įgyti prietelių amžinajam gyvenimui.
- 3). Atsisakymas nuo nebūtinių daiktų, nes be jokios prievartos ir aukos negalima tikėtis likti išganytu, o pasiekti išganymą trokšta kiekvienas žmogus.

Todėl, yra reikalinga auka ir savęs atsižadėjimo norint laimėti Dievo gailestingumo malonę, nes gailestingieji laimės Dievo gailestingumą.

Sis tas apie malda. Kad mūsų malda būtų gera ir ji patiktų Dievui yra reikalinga šių sąlygų: "Pasitikėjimo, nuolankumo ir ištvermės".

/Šv. Raštas sako: Tikėjimas gi yra pasitikėjimas tuo, ko viliames, tvirtas įsitikinimas apie tai, kas neregima. / Žyd. 11. 1/.

Be tikėjimo gi negalima patikti Dievui; nes tam, kurs artinasi į Dievą, reikia tikėti, kad jis yra, ir kad jo ieškantiems

jis yra atlygintojas, / Žyd. 11. 6/.

Istikrųjų išžiūrėkime į tą, kurs iškentėjo tokį prieštaravimą prieš save nuo nusidėjėlių, kad nepailstumėte, susilpnėję savo sieloje. Nes jūs dar nesipriešinate iki kraujui, kovodami prieš nuodėmę. / Žyd. 12. 3,4/.

Jėzau, Marija, paslėpkite mane savo širdžių pavėsyje, kad mano siela tenai atrastų atilsį, kūdikišką džiaugsmą ir amžinąjį gyvenimą Jūsų Švč. Širdžių meilėje per amžių amžius. Amen.

Birželio 11. Apie neturto išadą. Išadas tai yra duotoji priešaika, iš laisvos valios, Viešpačiui Dievui, kad išliuosavus savo širdies prisirysimą nuo turtų troškimo ir kad ji lengviau ir laisviau galėtų atsiduoti Dievo tarnybai.

Taigi, jei pasižadėjai ir net padarei išadą, susirysdamas po sunkią nuodėmę priešingus veiksmus, tai stenkis būti laisvu nuo visokio prisirysimo prie žemiškųjų turtų, o siek ir visomis galiomis ieškok visu pirma Dievo Karalystės ir jo teisybės, o visa kita, kas bus būtina, tau bus pridėta prie jos.

"Toji meile surišo Jėzų, kad išrištų mus iš nuodėmių ryšių. Toji Jėzaus auka, išmokė ir mus pamilti šventus ryšius, kuriais laisvu noru susirysę mirti pasauliui, būtume amžinajam gyvenimui gyvi ir turėtume Dievo sūnų laisvę."

Kas daro kokią veiksmą iš tikėjimo, kad ir patinkama savo prigimčiai, visuomet tas jo veiksmas bus malonus Dievui, išskyrus netobulumus ir nuodėmę, nes tikėjimo akimis žiūrint, kiekvienas žmogaus darbas, kad ir jo prigimčiai nemalonus, bet jis turi būti atgamtiskai ir su malonumu vertinamas bei maloniai atliekamas, suprantant iš to išeinančią naudą ir užmokesnį, nes Viešpats Dievas kiekvienam atsilygins ir užmokes šimteriopai už jo atliktąjį triusą žemėje.

Suteik man Viešpatie, pakankamai tos supratimo malonės, kad aš savo darbuose ir kiekviename atliekančiame veiksmu matyčiau ir suprasčiau jo prasmę, dėl ko dirbu, kam dirbu ir kad tas mano darbas būtų džiaugsmingai ir gerai su sąžiningumu atliekamas, ne dėl žmonių akių, bet dėl atgamtinio tikėjimo supratimo.

Viešpatie, leisk man kievieną savo pareigų veiksmą aukoti Tau ir jame rasti vidinio nusiteikimo, geros nuotaikos ir to džiaugsmo, kurį suteiki šventoms sieloms, kurios atlieka malonias savo pašaukimo pareigas ir visus kitus darbus, kuriuos jos yra atlikusios susijungę su Tavimi ~~Dieve~~.

Per Tave Motina, Marija, noriu eiti prie Jėzaus, prašydamas šios taip reikalingos ir taip brangios malonės, kad Dievas ją man suteiktų ir ji manyje užviešpatautų, kur tik su ja bus džiaugsmingi ir vertingi mano darbai, veiksmai ir jų vaisiai, kuriuos noriai aukočiau išgyti amžinajam gyvenimui, kaipo atpildą išsipirkimui iš nelaisvės namų.

I K V Ė P I M A I : Viešpatie, teikis suteikti man tos laimės ir savo malonės, kad kiekvieną veiksmą daryčiau Tavo vardu ir Tavo meilėje -skirdamas Tavo garbei ir sielos išganymui.

O Taveš Motina, Marija, prašau kad mano gyvenimo visus veiksmus paaukotum savo Sūnaus Jėzaus vardu, Dievui Tėvui, kur tas tebūnie atsisteisimui už mano ir kitų nuodėmes.

"Mano sūnau, neverस्क nieku Viešpaties drausmės ir nesusilpnėk, kuomet esi jo baramas; nes ką Viešpats myli, baudžia; plaka gi jis kiekvieną sūnų, kurį priima.

Būkite ištvermingi drausmės metu. Dievas elgiasi su jumis kaip su sūnumis; nes kurs yra sūnus, kurio tėvas nebaudžia? / Žyd. 12. 5-7/."

Ieškokite taikos su visais ir šventumo, be kurio nevienas neregės Dievo / Žyd. 12. 14/.

Brolių meilė tepasilieka jūsų tarpe. Neužmirškite vaisingumo, nes jie kaipurie priėmė angelus, to nežinodami. Atsiminkite kalinius, lyg kad būtumėte draug apkalti, ir vargstančius, kaipo tie, kurie patys pasiliekate kūne. Moterystė tebūnie visų gerbiama ir moterystės patalas nesuteptas, nes paleistuvius ir svetimoteriškus /teis Dievas. Jūsų elgesys tebūnie be godo, jums pasitenkinant tuo, ką turite; nes jis pats pasakė: Aš taveš ne-pamesiu ir neapleisiu; taip kad su pasitikėjimu galima sakyti: Viešpats mano padėjėjas; aš nebijosiu, ką nors galėtų padaryti man žmogus. / Žyd. 13. 1-6/.

Birželio 12. Sunaudojant sekmingai laiką reikalinga daryti trumpus ugningus aktus, kurie žadintų mumyse Dievo meilę ir primintų mums mūsų tikslą - Dievą, dėl kurio mes turime gyventi ir ~~mirti~~ mirti, padėdami savo išganymo viltį Jo gailestingumo ir meilės berybėje.

Žmogaus širdis be meilės būti negali ir ji negali mylėti to kas nėra vertas meilės ir kas jos nemyli. Dievas yra aukščiausiasioji meilė, o dėl jos žmogus, atgamtiskai pradėdamas mąstyti, pamilsta net tuos, kurie jo nekenčia ir jį persekioja. Jis juos myli Dievuje ir dėl Dievo, nes ir jų siela yra atpirkta tuo pačiu Viešpaties krauju, kurį išliejo ant medžio kryžiaus dėl mūsų visu išganymo.

Mano Dieve, Tu esi už viską tobuliausias, geriausias, mieliausias ir tūkstančių kartu apdovanojęs mane savo meile. Todėl, suteik malonės, kad aš pamildčiau tik Tave vieną tobulai ir visiškai, kaip tik yra galima žmogaus širdžiai mylėti.

"Neužmirškite gerą daryti ir dalintis su kitais; nes tokio-
mis atnašomis užsipelnoma Dievo maloningumas / Žyd. 13. 16/".
Palaimintas žmogus, kurs kantriai kenčia meginimą, nes kuomet
bus ištirtas, gaus gyvenimo vainiką, kurį Dievas pažadėjo jį my-
lintiesiems /Jok. 1. 12/.

Mano broliai, jei kas jūsų nuklysta nuo tiesos, ir kas nors
jį sugrąžintu, tas turi žinoti, kad kas sugrąžina nusidėjėlį,
nuo jo kelio klaidos, tas išgelbės jo sielą nuo mirties ir ap-
dengs daugybe nuodemių. / Jon. 5. 19,20/.

Pirmas žingsnis į puolimą -perdidelis ir tuščias pasitikė-
jimas savimi.

Antras žingsnis į puolimą -atsalimas maldoje, o trečias
žingsnis į puolimą, tai kas save įstato į pavojų nusidėti, nes
mėgdamas pavojų pats jame pražus.

Birželio 13. I K V Ė P I M A I : Kaip matau, tai žmogui
daugiau nereikalinga nieko, kaip tik visiškai atsiduoti į Visa-
galio rankas, o Jo vedami išeisime taip, kaip bus Dievo lemta.

dėl mūsų didesnės naudos ir tobulesnio širdies palenkimo link Dievo meilės ir Jo šventosios valios įvygdymo.

Viešpatie, nieko kito aš daugiau nenoriu, kaip tik kuo geriausiai įvygdyti Tavo šventa valią ir tuomi laimėti Tavo didį gailestingumą ir amžinąjį gyvenimą, kuris esi Tu, mano Dieve, Dievas per amžius.

Nes Tu, Viešpatie, davei man suprasti, kas Tu esi ir koks yra skirtumas tarp žemiškosios laimės ir tarp Tavo parodytosios, kuri yra neišsemiama ir neišreiškiama žodžiais.

Birželio 14.

Apie neturto dorybės esmę.

Meilė reikalinga ir ji reikalauja, kad mes duotumėm savo širdį artimui. Ji yra vienijantis ryšys, kuris būtinai reikalingas bendruomenės gyvenimui palaikyti.

Neturto išadas ir dorybė turi eiti išvieno - meilės ir aukos dvasioje, o taip pat vidinis nusistatymas ir pritarimas, bet ne baidiškas išorinis jo vygdymas. Kadangi raidė užmuša, o dvasia gaivina. Jei ko mums trūksta, turime nukęsti ir vidinai pritariti bei priimti kaip auką paeinančia iš Dievo valios.

Be neturto dvasios vienuolis tampa lig ligonis ir toji jo liga tampa mirčiai, jei jis nuo to neatsisakys. Mūsų neturto Mokytojas yra Išganytojas Jėzus Kristus, Jis atnešė mums tos dorybės pavyzdį, gimdamas visiškame neturte ir mirdamas ant medžio kryžiaus išvilktas iš paskutinio rūbo. Jis davė mums pavyzdį, patraukdamas arčiau prie savęs į tobulybės praktikavimo kelią. Jis ta parodė laisvai ir iš didelės meilės pasireiškimo nupuolusiai žmonijai. Mes esame pašaukti Jo meilės, kad išsižadėję pasaulio apgaulingųjų turtų ir jų ieškojimo keliu, laisvai pamiltume savo vienuolinį neturtą, kuris antgamtiniu atžvilgiu yra brangesnis už auksą, nes jis neša mums didelius turtus amžinajam gyvenimui.

Iš to turime padaryti išvadą, kad be vidinio pritarimo ir neturto dvasios, veltui žmogus to atsizada, jei jo širdis nėra nuo to viso atitraukta. Dievas yra mūsų brangiausias turtas ir tik Jo vieno turime ieškoti visur ir visuomet, o visą kitą pats Dievas mums suteiks, kiek tas bus reikalinga ir naudinga dėl amžinojo gyvenimo.

Viešpatie, leisk man Tavo vieno teieskoti, kad mano širdis ~~man~~ būtų paversta tik Tavo meilės ilgėsio amžinai, o kad viskam kitam būčiau abejingu ir nepritarėčiau, kur nematyčiau Tavo meilės šėšelio.

"Jei esate niekinami dėl Kristaus vardo, jus esote palaiminti; nes Dievo pagarba, garbė ir jėga ir jo Dvasia ilsis ant jūsų".
/ 1 Petr. 4. 14/.

I K V Ė P I M A I : Kad žmogus teiktusi suprasti Dievo meilės didumą, tai jis nieko daugiau neieškotų, bet vien tik maldautų Dievo pasigailėjimo ir Jo gailestingumo malonės, nes jis atjaustu, kaip yra nuodėmingas žmogus ir kaip yra gailestingas Dievas tam vargsui žmogui.

Per Tavo Motina, Marija, rankas aš pasivedu Visagalio Dievo didžiam gailestingumui ir Tavo, Marija, globai, nes šimtą kartų geriau man mirti, kaip nors viena žingsnį atsitraukti atgal nuo Jūsų meilės ir globos. Amen.

Birželio 15. Atsiduodu Tau, mano Dieve, nes kur gi kitur aš galiu ieškoti laimės, nes Tu, Viešpatie, esi amžinoji laimė ir mano viltis amžinajam gyvenimui. I Tavo, Viešpatie, rankas sudėdu savo gyvenimą ir mirtį.

O Viešpatie, teikis pasigailėti savo tvarinio žmogaus ir išklausti jo maldos dūsavimu, kuriuos jis siūnčia pas Tave gerasis Dieve.

"Nes jei mūsų Viešpaties ir Išganytojo Jėzaus Kristaus pažinimu atsitraukę nuo pasaulio susitepimų ~~jie~~, jie vėl į juos įsipainiodami, esti nugalimi, tai paskesnieji dalykai darosi jiems pūktesni už pirmuosius. Nes geriau jiems buvo nepažinti teisybės kelio, kaip pažinus trauktis atgal nuo to švento įsakymo, kurs jiems yra paduotas.

Nes jiems atsitiko tai, ka sako tikra patarlė: Šuo grįžta ~~prie~~ prie savo vėmalo, ir: Nutrinta kiaulė vėl voliojasi dumluose".
/ 2 Petro 2. 20-22/.

I K V Ė P I M A I :

Mano gerasis Tėve, Dieve, tegul būna taip kaip Tu nori, nes aš trokstu pasilikti Tau ištikimas, garbinti Tavo šv. vardą ir Tau tarnauti per amžius.

Palaimink, Viešpatie, mano rydienes žygi -kelionę ir galutiną pasiliosavimą iš kariskosios šeimos tarpo, prijungdamas prie savo išrinktųjų karių, kurių tarpe bebūdamas, galėčiau laimėti ne vistantį šios žemės rožių vainiką, bet amžinąjį ir Tave pati mano gerasis Dieve!...

Aš noriu tik Tau vienam tarnauti, Tave vieną garbinti ir amžinai būti laimingu Tavo šventoje tarnyboje ir jos laimėje, kur Tu vienas jos vertas ir teiki ją žmogui bei paguodi jį nupuolus dėl žemiškos silpnybės. O Dieve, būk man Viešpačiu dabar ir per amžius. Amen.

Birželis 16.

* APIE SKAISTYBĖS DORYBĖ.

Birželis 16.

Pašvenčiamoji malonė reiškiasi žmogaus valioje, o jei žmogus savo valios veiksmais negali suvaldyti savo aistrų, tai tame žmoguje negalės būti dieviškasis gyvenimas, nes jo nesuvaldytos aistros užima dieviškojo gyvenimo vietą ir jam neduoda pasireikšti bei pasireiškus pletotis.

Žmogus darydamas blogą veiksma pirmiausiai nusideda mintimis, nes iš minčių paeina visa kas gera ir bloga, kur su jomis irgi kyla nuodemės vaisiai.

Jei žmogus išmoks sąžiningai valdyti savo mintis, o valia ir protu kontroliuoti kiekvieną veiksma, tai jis galės įgyvendinti savyje dieviškąjį gyvenimą ir pašalinti nuodemės piktžolių šaknis iš savo širdies izdo.

Mokėdamas, žmogus, savo tvirtos valios nusistatymu suvaldyti jausmus, mintis ir išsiveržiantį pyktį, jis priešis prie skaistumo ir tobulo, nes stebgiantis ir dirbant, kartu prašant Dievo pagalbos, einama į priekį ir į tobulumą.

"Nuo Dievo yra leista žmogui žengti gyvenimo keliu, kur tas turi atitikti Jojo įsakymus ir jo meilės kelią, kurio nurodytojas esąs pats Dievas, kur ir pati laimės paslaptis yra Jame.

Nes kas suranda Dievo takus - kelius, tas suranda pati Dieva ir Jo meile. Surades Dieva zmogus suranda viska, nes Dievas yra musu didziause laime, viltis ir amzinosios laimes pradzia dar zemeje tebe santiems ir toji laime nesibaigs per amzius, nes Viespats yra pradzia ir galas, tai reiskia, galas situ praeinamuju daiktu, nes po sios zemes ir dangaus bus naujas dangus ir jame amzinasis gyvenima pilnas jaunatves ir dziaugsmo, kurio jau niekas negales atimti is palaimintuju sielu, kurios bus su Dievu.

FORLI. Birzelio 19. Siandien is PREDAPPIO miestelio sugrizau nes visai jau esu atsiskaites su kariskaja tarnyba, nes is jos galutinai pasiliuosavau. Dabar esu Forli mieste, kur is jo grisiu i ROMA, bet traukinys iseina tik vakare, o isvergusiam zmogui nesinori saules kaitroje, bereiksmingai leisti keletos valandu laika, o ir visiskai isaikvoti savo jegas, kur del tos priezasties turiau eiti i viesbuti ir kelioms valandoms pasiimti sau kambari, atvangai pasislepiant nuo negailestinguju Italijos saules kaitriuju spinduliu kaitros, kad tinkamai sunaudojus laika tiek poilsiui tiek dvasiniam darbui, kuriam tikrai noriu pavesti visas savo gyvenimo dienas ir su mielu noru aukotis Tavo, Viespatie, sventai tarnybai, prasanti Jėgu ir istvermes, kurios butinai man reikia.

Viesbutyje meldziaus ir rasiau pasidejes ant stalo kryzeli, o kai nepasibeldus i duris iejo i mano kambari tvarkytoja -nustebau, bet ji greitai ir isejo, nes ji gal but tikrai suprato, kad po kariskosios amerikoniskosios uniformos zmogumi -slėpiasi kazkas nesuprantama ir ne kariskos dvasios nusiteikimas, bet daugiau drovumas ir rimtis, kuri manyje turejo pastebėti prie keletos trumpu zodziu atsakytu jai i klausimus.

=====

Mano gyvenimo viltis yra Tavyje amzinasis Teve ir mano Dieve, o prie taves, Marija, saukiuosiu, kad Tu, Motina, teiktumeis isklausyti mano prasymo ir padaryti mylimu savo vaiku, kuris butu tikrai mielas Tavo ir Tavo Sunaus Jezaus akyvaizdoje. O Tu mano Dieve, teikis neatminti mano gyvenimo nuodemiui bet jas sunaikinti, o man paciam leisti taip gyventi, kad kasdien eiciau vis drasiau ir tvirčiau ciau tuo tobulybes keliu i kuri mane pasaukei. Kur tukstanti kartu praseu suteikti man mirti bet ne nuodeme, atsalima ir atkritima nuo pirmyscio stovio, kuri as turejau, kuomet man buvo parodytas Tavo gailestingumas ir meile mano Dieve.

Tegul sis mano troskimas ir dvasinis posakis buna ivygdomas, o tuo busiu laimingas. Mano mylimasis gyvenimo obalsis tebunie saukimasis Dievo pagalbos, malda ir praktikavimo viltimi daryti gera, ir daznai kartoti siuos zodzius: "Jezau, Marija, Juozapai sventas, leiskite mirti ant Jusu ranku!".

Birzelio 20. R O M A . Siandie jau esu sugrizes is keliones ir jau esu civilis, o ne karys. Dabar per Marijos rankas savo gyvenimo laisve aukoju Tau mano Dieve.

Birzelio 21. APIE NUODEMES PRIES SKAISTYBE.

Sunki, tai yra, mirtinoji nuodeme reiskiasi ne tik veiksmuose, bet ir mintyse, kuomet jomis zmogus troksta pikto veiksmo, geredamasis ir pritardamas protu ir valia.

Apsaugok mane Viespatie nuo tokios nuodemes, kuria galima papildyti mintimis, nes cia yra lengviausias budas nusideti. Duok man, Viespatie, malones, kad geriau as mirciau, bet nenusidaciau ir nebuciaus nuodemes vergu, nors ir kasdienines nuodemes.

Mes turime melstis ir malda prasyti is Viespaties stiprybes, kur musu malda turi buti nuolanki ir istverianti, kad ji patiktu Dievui.

"Nemylekite pasaulio, nei to, kas yra pasaulyje. Jei kas myli pasauli, jame nera Tevo meiles, nes visa, kas yra pasaulyje, yra kuno pageidimas, akiu pageidimas ir gyvenimo puikybe; tai yra ne is Tevo, bet is pasaulio. Pasaulis praeina ir jo pageidimas; kas gi daro Dievo valia, pasilieka per amzius / 1 Jon. 2. 15-17/"

"Kas daro nuodeme, yra is velnio, nes velnias nusideda nuo pat pradziuos. Tam ir pasirode Dievo Sunus, kad suardytu velnio darbus. Kiekvienas, kurs yra is Dievo gimes, nedaro nuodemes, nes jame pasilieka jojo sekla; ir jis negali nusideti, nes yra gimes is Dievo. Tuo pasirodo Dievo vaikai ir velnio vaikai. /1 Jon. 3. 8- 10/"

I K V E P I M A I:

Zmogaus gyvenimas labai daug turi panasumo i vaisini augala, kuris pasetas isdygsta, auga, zaliuoja, zydi, kur po to prinokstas ir duodas vaisius.

Taip ir zmogus savo gyvenimo pabaigoje tiek bus vertas, kiek jo darbo vaisiai atsvers, o visa kita, visa sios zemes garbe ir kitokie menkniekiai netures jokios vertes amzinybeje, kuri nesibaigs per amziu amzius.

Birzelio 22. Zmogus kentedamasis turi mokintis is V. Jezau kantrumo, nuolankumo ir visisko atsidavimo Dievo Apvaizdos suredimams bei ju tvarkai.

Jezaus zvilgsnis ir Jo malone paveikia ir didziausius nusiędejelius, prie kuriu priklausau ir as, nes mane paliete Jo meile, kuri atgaivino mano siela antgamtiniam gyvenimui ir to gyvenim vilciai, taip nuvargusia mano siela.

O Jezau, neapleisk manes ir nepalik manes vieno, nes be Taves as nieko negaliu, nes Tu esi tas, kuris palaikai mano gyvybe ir rengi man amzinojo gyvenimo dziaugsma -amzinatveje. Suteik man Viespatie savo meilu zvilgsni ir malones, zadindamasis manyje atgailos veiksmus ir gyventi vien Tavo meileje.

"Nesistebekite, broliai, jei pasaulis jusu nekencia. Mes zinome, kad perejome is mirties i gyvenima, nes mes mylime brolius. / 1 Jon. 3. 13, 14/."

Mano vaikeliai, nemylekite zodziu ne liezuviu, bet darbu ir tiesa / 1 Jon. 3. 18/.

DIEVO IR ARTIMO MEILE

YRA DIEVO VAIKU ZYME.

"Mylimiausieji, mylekimes vieni kitus, nes meile yra is Dievo; ir kiekvienas kurs myli yra gimes is Dievo ir pazista Dieva. Kas nemyli, tas nepazino Dievo, nes Dievas yra meile. / 1 Jon. 4. 7,8/."

Kas nors ispazista, kad Jezus yra Dievo Sunus, tame Dievas pasilieka, ir jisai Dievuje. / 1 Jon. 4. 15/.

I K V E P I M A I :

Visiskas sutapimas su Dievu ivyksta tuomet, kai jau zmogus nieko kito daugiau nebeiesko, kaip tik saziningai pildyti pazinta Dievo valia, o savo darbu, malda, mintimis bei sielos galiomis mis buti susijungus su Dievu.

Viespatie, teikis atitraukti mano sirdi nuo sio gyvenimo

smulkmenu, pririsdamas ja amžinai prie savo meilės ir malonių upelio, to neissemiamo balzamo, kuris nuo pasaulio pradžios gailina ir taip gaivins iki laiku pabaigos dienai, tas suvargusias žmoniu sirdis, kuriu tarpe priskaitei ir mano, nuvargusia, siela, -atgaivindamas ja savosios sirdies meilės karsciu. Amen.

22.VI.1947. Siandien jau suejo seseri metai nuo rusu-vokieciu karo pradžios, kur nors trupineliu noriu pazymeti, kaip tas atsispindejo manyje ir musu tautos visumoje.

Entuziazmas ir viltis i nauja nepriklausoma gyvenima ir naujos kurybos darba savo tevyneje, bet deja, tas tikrumoje neivygo. O tam pasiruosimo darbui, pirmosios karo dienos, yra pareikalave daug musu tautos sunu gyvybiu ir kraujo praliejimo, kur tas buvo apmoketa, su mintimi, del atstatymo darbo mylimosios tevyms Lietuvos.

Tas prisiminimas ir man asmeniskai yra gan brangus, nes ir man buvo lemta eiti su tos minties ir pasaukimo vaikais, o po tu pirmuju dienu ikarscio, matyti daug vargo bei viso to, kas anksčiau nebuvo zmogaus vaizduoteje ieje, bet tam praejus atrodo lig sapnas buves sapnuotas, o ne realybe. Bet tas duoda zmogui ir rimtesniu minciu apsimastymui, kad panasiai praeis zmogaus ir visas likusis gyvenimo laikas, o mirties valandoje daugiau suprasime, kaip jis turejo buti praleistas tikrumoje ir kad tai nebuvo sapnas, o tikra realybe, nes tikrumoje nedings niekas is pragyvento laiko ir kuriu vaisiai teis pati zmogu, duodant apyskaita Tam, Kuris yra dangaus ir zemes Viespats.

Mano sirdis siandien turi buti labai dekinga Marijai, uz tai, kad Marija mane isgelbejo kovose nuo mirties ir nuo ankstyvesniu mano paziuru, kuriomis vadovaudamasis nebuciau galejes supresti to, ka siandien suprantu, nes tuomet maciau laime tik turtuose ir seimyninio gyvenimo meileje, o siandien ta matau atvirkscioje puseje.

Dekoju Tau, Tu mano Motina, Marija, kad man parodei kita kelia, kuris yra laimingesnis uz mano ankstyvesnius isitikinimus, nes siuo keliu istikimai einantiems, yra parodama daug laimingu valandu, kuriomis siela beveik atsiskyria nuo kuno ir lekia te lekia prie savo amziniosios paskirties ir vienintelio tikslo.

Dievo, kuris yra tikroji sviesa, vienintelis zmogaus kelias i laime ir amzinojo gyvenimo paveldejimo teises, kur tuo keliu be eidami busime patenkinti, laimingi, teistis ir gyvi per amzius su Kristumi amzinoje laimeje dangaus karalysteje.

23 birzelio. Sv. Jono Isvakares. O kaip brangus paliko prisi- minimas ir tas pergyvenimo antgamtiskumas, kurio reiksme neis- sprendziama sioje zemeje. Nes tuo laiku mano siela buvo lig at- siskyrusi nuo kuno ir Dievo meiles juroje uzlieta, nes kalbos zodziai buvo sulaikyti, o ir kuno svorio nejauciau savyje, o xis vien meiles ugnis, degimas ir karstis kylo Dievui.

Tu Sv. Jonai Krikstytojau, ismelsk is aukstybiu Viespaties malone, kad Jo parodytosios meiles vaisiai nebutu manyje be pa- sekmes, bet kad as stenkciaus kas kart buti Dievui dekingesnis ir labiau atsidaves Jojo sv. valios issireiskimu pildymui. mel- dziu tos malones, kuri mane skatintu atlikti ta uzdavini teise- tai, sulyg Dievo valios sutvarkymo.

Tu, sv. Jonai, esi didis pas Dieva, dad meldziu taves, kad teiktumeis uztarti mane, vargsa nusidejeli, pas Viespati, ispra- sydamas man istvermes gerame iki galui istverti, iki mano mirties ies valandos, kuri is Dievo paeina -kurioje as trokstu nueiti pas savo Viespati.

APIE PRIEMONES SKAISTYBES DORYBEI ISLAIKYTI.

Jai islaikyti yra reikalinga praktikuoti apsimarinimai, kad jais palenkus kuna-dvasios jegoms ir Dievo karalystes igy- vendinimui savyje ir kituose.

Kad kunas butu lengviau valdomas nuo pikto, vedant ji prie- gero, be abejo tam padeda darbas ir nuovargis, po kurio seka saldus poilsis. Po to seka jausmu ir sirdies apsimarinimai, klus- numas Dievo ir Baznycios isakymams bei savo luomo istikimas pa- reigu vygdymas. Nes norint tureti skaiscia sirdi ir sazines ra- mybe, reikalinga pradeti pratintis atsipalaiduoti nuo sios ze- mes nikstanciu dalyku meiles, pakreipiant mintis is sirdi prie amzinuju tiesu, prie mirties tikrumo ir Dievo meiles.

Stai jis ateina su debesimis, ji matys kiekviena akis, taip pat tie, kurie ji pervere;

ir visos zemes gimines dejuos del jo. Taip. Amen. As esu Alfa ir Omega, pradzia ir galas, sako Viespats Dievas, kurs yra, kurs buvo ir kurs ateis, Visagalis. /APR.1.7,8/.

24 birzelio. Apie Sv. Jona Krikstytoja.

Sv. Jonas Krikstytojas buvo dvasios isvestas i tyrus atgailauti ir rengtis skelbti žmonems reikalinguma atgailos be kurios nera isganymo.

Kiekvieno zmogaus paskirtis yra susitaikyti su Dievo valia kur ja pazinus imtis reikalingu priemoniu, kad ja tinkamai ivygdzcius, kur tuo keliu yra pasiekiamas amzinasis gyvenimas ir paties zmogaus laime dar cia zemeje tebesant. Musu artimas taip pat reikalauja pagelbos, kur jam mes turime padeti visu pirma pavyzdziu, darbu, o ir zodziais pamokinti silpnesnius uz save, apie zmogaus tiksla ir dangiskojo Tevo valia bendrai -zmonijai bei atskirai luomams ir asmenims, nes kiekvienas zmogaus daromas veiksmas turi tiek vertes, kiek jam vidujiniai is issitikinimo pritariama ir su kokia dvasia,-del ko pritariama!...

Ar grynai del Dievo? -Jei viskas daroma su intencija itikti Dievui tai Dievas neliks skolingas zmogui, bet jis atsimokes savo meiles duosnumu kiekvienam gera daranciajam zmogui. Nes kas labiau myli Dieva, tas del Jo meiles troksta daugiau kenteti, nekaip dziaugtis.

Stai as stoviu prie angos ir beldziu: jei kas isgirs mano balsa ir atidarys man duris, as pas ji ieisiu ir su juo vakariausiausiu ir jis su manim. Kas nugales, tam as duosiu sedeti, su manim mano soste, kaip ir as nugalejau ir sedausi su mano Tevu jo soste. /APR. 3. 20, 21/.

Stai as ateinu kaip vagis; palaimintas, kurs budi ir sergi savo rubus, kad nevaiksciotu plikas, ir nebutu matoma jo geda. /APR. 16. 15/.

Kanciu metu mums reikia ieskoti stiprybes is Jezaus, nes Jis kentejo uz mus, kur mums nera kito kelio ieiti i Jojo garbe, kaip tik per kačia, kuri apvainikuoja ir iskelia zmogu i aukstybes. Mes turime kenteti uz Jezaus parodytosios meiles ir mañones vaisius, nes meile atsako i meile ir meileje nera prievartos, o didelis sirdies dziaugsmas ir viltis Dievuje

IKVEPIMAI: O gerasis Jezau, buk Tu mano sielos Vadovas, nes Tu geriausiai zinai ko jai reikia ir koks vadovavimas jai yra tinkamiausias, nes ji be Taves nenurimsta ir dažnai klaidžioja sunkeliais, -beieskodama Taves ir Tavo malones bei viso to, ko jai taip truksta, kuomet Tu, Viespatie, pasislepi ir palieki ją viena.

Jezau, Tu gali mane meginti kuo nori ir kiek tik nori, bet pirm to prasau suteikti man stiprybes ir istvermes, kad ta viska pajegciau atkelti ir nepaluzti meginimo valandoje., nes be Taves Jezau, as esu daugiau kaip niekas, esu zemes dūlke ir nenaudingas kirminas, esu paskutinis sutverimas., bet kuomet Tu, Jezau, esi su manimi tuomet as esu Tavo tarnas, Tavo brolis, Tavo kudi-kis, visiskai atsidaves Tavo meilei ir visa savo likima esu su-dejes i Tavo gailestinguma rankas, kad per Tave pasidaryciau stiprus, istvermingas ir narsiai kovojas del Tavo vardo garbes ir nevistanciojo vainiko laimejimo, kuri Tu esi pazadejes savo isrinktiesiems vaikams. Amen.

"Kas nugales, tai paveldes, ir as busiu jam Dievas, o jis man bus sunus. Bailiams gi, netikintiems, pasibiauretiniems, zmogzudziams, paleistuviams, zavetojams, stabu garbitojams ir visiems melagiams, joms dalis bus tvenkinyje, deganciam ugnimi ir sera; ta yra antroji mirtis /APR.21. 7,8/. "

O gerasis Jezau, ismokyk mane kentejimuose atrasti laime, vilti ir amzinosios tevynes ilgesi, kad to siekdamas jausciaus esas keleivis ir neapsistociau bereiksmiai nei prie vieno zemes daikto, bet kantriai tesciau savo kelione i amzinojo poilsio bu-veine, kuri esi Tu pats mano Dieve!...

Apie tai sako apreiskimas, kad ten jau nebebus daugiau skau-smu nei asaru, jokio vargo nei tamsybes, nes Avinelis savo sos-te karaliaus, o su juo drauge visi laimingieji.

"Nebebus daugiau jokio prakeikimo; bet bus jame Dievo ir Avinelio sostas, ir jo tarnai tarnaus jam. Jie matys jo veida, ir jo vardas bus ant ju kaktu. Nakties daugiau nebebus ir nepri-valys ziburios sviesos, ne saules sviesos, nes Viespats Dievas apsvies juos, ir jie karaliaus per amziu amzius. Amen. /APR. 21 3-5/".

IKVEPIMAI: Siela, kuri pilnai nesugeba myleti Jezaus ir atrasti Jame poilsio ir meilės buveinės, -ji nukrypsta link tvrinių pradedama ieskoti juose savo laimės bei gyvenimo džiaugsmu, bet tikejimo akimis pažvelge pamatysime, kad visi tvariniai negales patenkinti žmogaus širdies troškimu ir užpildyti jos tustumos, nes jie taipogi iesko meilės ir nauju jėgu iš Kurejo, kur be Jo palaikymo visi zutu.

Vienas tik Viespats Dievas gali pilnai ir tobulai patenkinti žmogaus širdies siekimus, pripildydamas širdį meilės, o sielai suteikdamas poilsio savo Apvaizdos pavesyje. Tik tuomet siela prisipildys naujos energijos kiekiu ir iš naujo stos į kovą su tuo kas yra pikta ir kas yra priesinga Dievo valiai, ieskodama vien tiesos ir Dievo be kurio meilės visur randasi tik tustuma, nuobodulys ir tamsybe.

Teikis suteikti man Viespatie malones, kad tik Tavyje atrasciau laime, meile, poilsį ir džiaugsmą, o nuovargyje ir gyvenimo skausmuose-glausciaus prie Tavo meilingosios širdies ir su-rasciau joje ramybę ir atilsį. Amen.

@). Mes nuolatos be paliovos turime budėti, kaip karis stovis sargyboje, kuri supa priesai iš visu pusių ir jis nežina iš kur jie gali pasirodyti. Pasaulis, piktoji dvasia ir mūsų pačių kuno silpnumas, kiekviena momenta, nori mus išstumti iš dorybės kelio ir pavergti sau per nuodėmės siulomus malonumus, kuriuos nuodėzė ivairiomis spalvomis ir malonumu, bet tikrumoje ten yra spąstai mūsų sielai, po kuriais pakliuvusi siela susizeidžia mirtinu smugiu.

Budėkime ir melskimes, kovodami su savo pazeistosios prigimtės aistromis ir pajautimais saukdamiesi Dievo pagalbos. Karta atsizadeje pasaulio ir save pačių, negrizkime daugiau į tas pinkles iš kurių karta esome issinarplioje, bet drasiai kovokime iki galo, nes mūsų laukia garbinga vieta amzinajame gyvenime, kur pilnai patirsime džiaugsmo, meilės ir laimės Dievuje.

"Jeigu atgailos nedarysite, -sako sv. Rastas-visi zusite". Gyvenima pataisyti reikia eiti į kovą su savo blogais palinkimais, su savimeile ir savo priesu kunu iš jo issivaduojant ir jam neduodant daugiau laisvės, kaip tik butinai yra reikalinga

sveikatai ir gyvybei palaikyti, o kai ta pasieksime tuomet jau gyvensime ne kuniskai bet dvasiskai ir tas musu gyvenimas bus malonus Dievui, artimui ir mums patiems, nes jausime Dievo malone savyje ir Jo nastos salduma, kuri yra skirta nesti kiekvienam žmogui.

@). O tu svajotasis laimės gyvenime, tu pilkasis gyvenime, kiek aš turejau tavyje vilciu, kurios praejo su praeitimi!... Dabar paliko vienintele viltis, kurios remiantis islaikau lygsvara ir be kurios gyvenimas butu neimanomas, o ji yra pasitikėjimas begaliniu Dievo gailestingumu, nes per Jo malone ir Marijos pagelba aš grįžtu prie Jėzaus meilės ir paskirtojo tikslo, kuriam mane Viespats pasauke ir kuriam turiu teiseti ir sažiningai paaukoti visas savo likusias jėgas ir pati save.

28 birzelio. Šis tas apie maldingumo dvasia ir kur ją reikia ~~kreipti~~ kreipti, kad butume apvalyti nuo bereikalingu minciu ir pavoju nusidėti.

Musu maldingumas turi buti nukreiptas į Jėzaus ir Marijos gailestingumo širdis, kuriose tikrai atrasime parames ir pagelbos prieš visokias negales ir pagundas, kuriu nei vienam žmogui nestinga šioje zemeje.

Kas islaika save skaistu širdimi siela ir kunu tas daug gali padaryti, nes jis pakyla aukščiau nuo žemės purvo, o tas pakilimas reiskia dvasiskai, kad jis igauna daug daugiau jėgu ir supratimo iš aukstybiu Viespaties, nes atsipalaidaves nuo kuno ir žemės traukiamosios jėgos pakyla prie Viespaties ir igauna dangiško skonio kontempliacijos, bei paskesta Dievo meilės berybeje iš kurios sugrizes turi kur kas daugiau turtu, kaip kad gali jam suteikti žeme ir kuno pajautimai.

PIRMUTINE PRIEMONĖ BUTI SKAISCIAM KUNUI IR SIELAI, yra auka, kur musu kasdieninis gyvenimas turi buti nuolatine auka ir apsimarinimo praktikavimasis dėl Dievo meilės.

ANTROJI PRIEMONĖ, tai dažnas apmastynejimas V. Jėzaus kancios ir maldingumas prie Jėzaus ir Marijos gailestingųjų širdžių, o taip pat ir prie savo angelo sargo, kuris mus saugo ir gelbsi nuo pa-

voju ir nuo visokio pikto, kur mes turime sauktis prie jo, kaipo prie artimiausio ir patinkamiausio -betarpisko savo draugo.

@). O Viespatie, kodėl paslepei savo meilę ir leidai nuvarg manajai sirdžiai, kuris kankina ir vargina mano dvasią, bet Tu, Viespatie, gali vėl ją pralinksminti ir pagydyti arba ją kankinti nežinojimo ir baimės priežastimi, kad ji daugiau niekur nebeskoti ramybės ir atilsio, kaip tik pas Tave mano Dieve ir mano Teve, nes Tu esi amžinas, viso ko pilnas, visiems ir ant visu kariaujas, guodžias ir linksminas.

O aš tikiu, kad mano gyvenimo dalis yra Tavo gailestingumo seselyje. Skaistybės dorybė, tai nėra vien tik kuno atzvilgiu, bet turėjimas visiskai ramios ir grynos sąžinės, minčių ir visu veiksmu nukreiptu į Dievą, -ne iš baimės, -bet dėl meilės paeinančios musu Sutvėrejiui ir Viespaciui.

IKVEPIMAI: Kai Viespats savo gailestingumu pažvelgia į žmogaus sielą, tuomet visos ukanos ir tamsios mintys išsisklaido ir stoja si giedra bei viliojanti syypsena žmogaus sielos gelmėse. Tuomet žmogus atgauna visą atsparumą ir stiprumą savoje valioje, kur taip sutvirtėjęs jis skrenda mintimis prie visu daiktų Sutvėrejo Dievo, nusilenkdamas Jam, o savo gyvenimo dienas galutinai pavėsdamas Jo valiai.

Viespatie, teikis skaidrinti mano sielos teoskimus, dangiskų malonių rasa ir amžinosios tėvynės ilgesiu bei viltimi, kad ji jau daugiau neieskoto nieko kito, kaip tik Taves mano Dieve, mano Teve ir mano amžinoji dalis, -dalis vilties ir laimės amžinybėje. Amen.

Kaip mano sąžinės balsas rodo, kad be aukos ir stipraus savęs varžymo, neįmanoma ieskoti kitokiu keliu prie visiskos sirdies ramybės ir aukšto tobulumo, kuri gali pasiekti sielos vedamos Sv. Dvasios, aukos, nusizeminimo ir atgailos keliu.

O gerasis Jėzau, teikis suteikti man tą brangią malonę ir tą džiaugsmingą ilgesį, kad aš amžinai galečiau mastyti apie Tave mano Jėzau ir kad Tavo meilė visiskai mane pavergtu, atitraukdama sirdį nuo pasaulinių dalykų. Padaryk taip, kad mano kūnas ne priestarautu dvasiai, bet sutartinai galetu garbinti ir dekot

Tau, Jezau, už visas malones, o po kuniskosios mirties amžinai susivienyti su Tavimi gerasis Jezau.

IKVEPIMAI: O mano gerasis Dieve ir Teve, teikis išmokyti mane taip Tave myleti, kaip tiktai gali myleti žmogiskoji sirdis, padėdamas man savo keliu, kuriais vaiksciodamas visuomet buciau Tavo akyvaizdoje ir Tavo malones lydimas sugebaciau pereiti per sios zemes, asaru ir skausmu sali, kuria kiekvienam žmogui reikia pereiti.

Rodyk man, Teve, tiesu kelia, kuris vestu mane, be iskrypimu, i amzinaji gyvenima.

2. liepos. KOKS TURI BUTI ŽMOGAUS KLUSNUMAS?
Klusnumo verte pasidaro svarbi tuomet, kaip mes klausome be jokiu zemisku isskaiciavimu, kad galetumem geriau itikti Dievui, kur žmogus savo tobulu klusnumu atsipalaiduoja nuo visokiu palinkimu, pasidarydamas net kitiems pavyzdziu.

@). Patrauk mane prie savės, o Viespatie, ir seksiu Tave! Padaryk taip, kad man netiktu tai, kas pasauliui patinka, kad tik tai Tavyje ir Tavo kryziuje mano sirdis atrastu suraminima!

"Tegul jusu sviesa taip sviecia zmoniu akyvaizdoje, kad jie matytu gerus jusu darbus ir garbintu jusu Teva, kurs yra danguje.

/Mat. 5. 16/. Nes as sakau jums, jei jusu teisybe nebus pilnesne, kaip Rasto zinovu ir parisieju, jus neieisite i dangaus karalyste /Mat. 5. 20/.

Todel, jei tu atnasauji savo dovana prie altoriaus ir tenai atsimeni, kad tavo brolis turi si ta pries tave, palik savo dovana tenai pries altorium, eik pirma susiderinti su savo broliu, o paskui atejes atnasausi savo dovana. Greitai susitaikyk su savo priesininku, kol dar tebesi draug su juo kelyje, kad kartais tavo priesininkas nepaduotu taves teisejui, teisejas nepaduotu taves budeliui, ir kad nebutumei imestas i kalejima. Istiesu, as sakau tau, tu neiseisi is ten, kolei neati-dوسي paskutinio skatiko /Mat. 5. 23-26/. Kas tave praso, duok jam, ir nuo norincio is taves pasikolinti nenusigrezk /Mat. 5.42/.

@@@

Kaip ugnis sunaikina visa, kas jos neturi prigimties panasumu, pavyzdžiui, kaip metala permaino i savo spalvos panasuma, taip lygiai sv. Dvasios malone, kaip tik patenka i musu sirdis, kuo greičiausiai sunaikina tenai esancius visus zemes jausmus ir troskimus, palikdama vien tobula siela, kuri nūskaidrinta troksta vien Dievo meiles ir ji nori pakilti is savo kuniskumo, atmesdama viska kas yra zemiska.

Dieviskosios ugnies ypatingumas yra tas, kad jei jai nekliudysi tai jina visa zmoguje permainys i atgamtiska.

Beginas nuo aukos kryziaus prie molonumu ir nuodemingo elgesio yra pamegimas nuodemes malonumo, kuri pastato auksciau Dieva, bet Dieva mylinti siela, kitaip ima dalyka, nes ji visuomet atmeta blogi nuo jo begdama salin, prie prievartos, savės prisivertimo, aukos ir susitvardinimo reikalo, atsizededama tu malonumu, kurie yra nuodemingi ir izeidziantieji V. Dieva.

Nuodeme tai yra palikta deme ant balto sielos rubo, kuria reikia nedelsiant nuvalyti auka, gersis darbais bei atgailos vaisiais kad siela pasiliktu vel sviri. Per ypatinga Dievo malone kartais zmogus lieka tiek paveiktas, kad jis tuo pat momentu atsipalaiduoja nuo visokio blogio ir ydu, begdamas salin nuo ju, kur taip paveiktas zmogus eina ieskodamasis vien tiesos ir Dievo meiles ugnie eina aukos is savės atsizedejimo keliu, kuris veda ji i dangu.

"Taigi, ieskokite visupirma Dievo karalystes ir jos teisybes, o visa tai jums bus prideta. Taigi, nebukite bailiai susirupine rytojumi, nes rydienu pati savimi rupinsis. Kiekvienai dienai gano jos vargo /Mat. 6. 33,34/."

IKVEPIMAI: Zmogau, pazvelg i melsva dangaus skliauta ir i zemes akirati ir tuo paciu pamastyk apie galinga ir didi ju Tvereja ir Palaikytoja, kuris yra ir tavo geradaris ir Tevas, tai yra, nuo amziu karaliaujas, galingas Dievas, kurio silpnas zmogaus protas negali apimti, suprasti nei sutalpinti. Bet zmogus paveiktas malones suprantu ir gali pasakyti, kad Dievas yra toks, kurio zmogus isvydes dalele meiles - visas paskesta Jo laimes ir troskimo bery-

beje, to vadinamo Dievo, kuris yra musu visu nesibaigiantis gyvybes saltinis.

4 liepos 1947. Tobulybes keliu pradejus eiti siela turi buti visuomet pasirengusi ivairiems darbams ir pareigoms bei visokiems megininimams, kurie paeina nuo paties Dievo, bet jie eina per silo no zmogaus-virsininko asmeni, i kuri neturim atsizvelkti koks jis yra, kam ir kokių sumetimų tai daro, bet turime suprasti ir zinoti, kad virsininko isakymus vygydami tikrai vygdom Dievo valia, o to mums pilnai uztenka, nes jei mes pilnai suprasdami ir samoningai isitikine vygydysime ja, ypatingai kai ji mums bus sunki ir nemaloni, uz tai Viespats mums atlygins sinteriopai ir atrasime laime cia ir amzinybeje, nes mirties valanda mums bus saldaus miego pavildale, kuri pakeis musu vargus i amzinaja garbe kuri pasaulio garbe prasoksta milijardus kartu.

Teikis suteikti man, Viespatie, tos kilnios nuotaikos ir noro vygydyti Tavo sv. valios issireiskimus, per vyresniusius, ir pamilti sventa tobula gyvenima Tavoje meileje ir paklusnume.

"Neteiskite, kad nebutumete teisiame. Nes kokiuo teismu teisiate tokiuo ir jus busite teisiame, ir kokiuo saiku seikegate, tokiuo bus jums atseiketa /Mat. 7, 1-2/. Prasykite, ir bus jums duota: ieskokite ir rasite; belskite ir bus jums atidaryta. Nes kiekvienas, kurs praso, gauna, ir kurs iesko, randa ir beldzianciam bus atidaryta /Mat. 7. 7,8/. Ieikite per ankstus vartus, nes erdvi vartai ir platus kelias, kurs veda i prapulti, ir daug tu, kurie juo eina. Kaipgi anksti vartai ir siauras kelias, kurs veda i gyvenima, ir maza tu kurie juos randa! /Mat. 7.13,14/

2). O mano atsalusi sirdis, kad tu suprastum, kad tu pajautum, kaip geras yra mano Viespats!

Kas mane valgo, sako Viespats Jezus, tasai gyvena del manes ir gyvena tuo paciu gyvenimu, kuriuo ir as gyvenu.

Todel, tu, o mano siela ir sirdis, kai tu imsi savo geraji Dieva sv. Komunijoje drebek ir nusizemink, garbindama savo Dieva kad nors tuo atzvilgiu butum verta tinkamai Ji priimti pas save, nes kas nevertai priima Jezu, -tas valgo sau teisma ir prakeikima.

Zmogui yra reikalingas ne vien maistas, bet kartu ir poilsis nes reikalinga tuomi atgaivinti iseikvotas jegas., bet kadangi zmogus susideda is kuno ir dvasios, tai reikalinga rupintis abiejais ir atiduoti abiem priklausanti saika. Prie dvasinio maisto priklauso ir poilsis, kuris yra skaitomas atsitraukiant nuo kasdieniniu uzsiemimu ir ju triuksmo, nors neimanoma nuo to visai atsipalaiduoti, nes kiekvienam reikalinga atlikineti savo luomo pareigas ir darbus, bet tas ypatingas susikaupimas ir perzvelgimas savo sielos stovio yra butinas nes be jo zmogus neistengs pamatyti savo kaltybiu ir klaidu, kur vis tols nuo savo tikrosios paskirties prie zemes dalyku.

PRASYMAS: Padek man, mano gerasis Jezau, nuo siu rekolekciju, visai atitraukti mintis nuo pasaulio ir sutverimu, o mastyti vien apie Tave mano Jezau. Leisk man uzmirsti viska, bet tik ne Tave, nes visuomet noriu tureti savose mintyse tik Tave viena, kad visu mano siekimu centras butumete tik Jus mano gerasis Dieve, mano Tave ir mano viskas. Amen.

IKVEPIMAI: O gerasis Jezau, vesk mane iki galui tobulybes keliu, parodydamas man savo meiles ir malones, kuri sustiprina, silpno zmogaus, dvasios stovi ir kuri atgaivina pavurgusia siela, nes siela nuolatos kovodama su kuno priesingumais ir piktosios dvasio zabangomis -pailsta ir ji pasidaro labai reikalinga Tavo, Jezau, pagalbos, suraminimo, o labiausiai Tavo meiles, nes tik meile sunaikina ir isdegina visas kliutis, nes ji nezino kanciu nei nuovargio, kur savo karsciu viska nugali ir daug padaro geru dalyku.

Jezau, Tu esi mano gyvenimo tikslas, mirties nugaletojas ir amzinios laimes busimasis saltinis. Amen.

5 liepos. Linkimas prie gero, zmogui yra idiegtas is paties Dievo, o nenoras vygdyti klusnumo, tai jau yra nuodemes vaisiu pasekos pradzia. Zmogui povieniam gyventi neimanoma, todel reikalinga gyventi bendruomeneje, o bendruomenini gyvenima sudaro kokia nors valdzia, o kiekviena valdzia yra is Dievo. Is visu bendruomeniu tinkamiausia yra Baznycios bendruomene, kuri susidaro is povieniu zmoniu vadinamais nariais. Mes budami sv. kataliku Baznycios na-

riais tuo paciu mes esome ir Kristaus mistinio kuno nariais, nes Baznycios galva yra pats Kristus.

Jei mes norime pasidaryti Dievo vaikais, turime buti Jo pasvenciamosios malones stovyje ir turime buti panasus Jam savo gyvenimu, troksdami visuomet vygyti Jo sventosios valios pasireiskimus. Dievo valia reiskiasi per Jo paties duotuosius isakymus, per Baznycios potvarkius tikintiesiems, per sazines balsa ir per mums istatytus vyresniusius, ypac kai tie vyresnieji yra musu tiesioginiai virsininkai.

Jausminis klusnumas po kiek laiko pasikeicia i valios paremta klusnuma. Dieviskasis gyvenimas nera jasmuose, bet valioje. Todel is pirmuju uzsidegimo jausmu, perejimas i valios klusnuma, yra sunkus persilauzimas, kuris labai daznai, toks zmogaus valios persilauzimas-sukelia daug audru zmoguje, nes zmogus pigiai nenori atsisakyti savo, o kiekvienas isakytas virsininku valios vygydymas, jame yra kancia ir nepakenciamas skausmas.

Todel, vienuolⁱⁿiname gyvenime reikalinga atsizadeti savosio valios ir ja, (valia) palekti Dievo valios vygydymui per vyresniuju isakymus ir poredimus, nes tobulai vygdans vyresniuju valia-vygdome Dievo valia. Tikras ir tobulas vygydymas Dievo valios, tai visiskas atsizadejimas savosios, nes mums visuomet priesinosi noras buti nepriklausomiems ir savistoviems, kur tas paeina is zmogiskosios prigimties silpnumo, kuri per pirmuju tevu pirmaja nuodeme igavo palinkima i savarankiskuma nepriklausyti kitam, bet jei mes nepriklausisime klusnumu Dievui, tai per neklusnuma ipuole i nuodeme-priklausisime velniui. Siame pasaulyje jau taip yra, kad kiekvienas turime priklausyti nuo kito ir kitam tarnauti.

O Viespatie, teikis sustiprinti musu silpna tikejima ir ~~is~~ isgelbeti nuo visokiu nuklydimu i sunkelius, nes Tavo meile gali mums tai padaryti ir mus isgelbeti nuo viso pikto!... Visu maloniui saltinis, tai yra, Sv. Jezaus sirdis. Prie jos savo karstas maldas siusdami galim buti ramus, kad musu sauksmai ir dejavimai bus isklausyti ir mes per Jezaus sirdies meile pasieksime savo amzinaji tiksla-sielos isganyma. Nes Jezus yra pasakes: kas bus istvermingas iki galui, tas bus isgelbetas. /Mat. 10. 22/.

Nebijokite tu kurie uzmuša kūną, sielos gi negali užmušti;

velyg bijokite to, kurs gali ir siela ir kuna nugramsinti i pragara/Mat. 10. 28/. Cia Viespats Jezus isakmiai pabrėžia žmogui, kad turi jis bijoti tik Viespaties Dievo ir Jam vienam tarnauti, nes kiti, kad ir užmuštu kūną, bet sielos negalės užmušti ir ji nueis pas savo Sutvereja-Dieva, bet jei ji atsitolins nuo Dievo tuomet gali įvykti sie zodziai, kad kunas ir siela atsidurs pragaru ugnyje amžiu amžiams.

O mano gerasis Jezau, kaip as noreciau gyventi ir mirti vien tik del Taves, o visa kita atitraukti bei isbraukti is mano sirdies gelmiu! Kad man suteiktumei ta taip brangia malone, nes Tave pazinusi siela daugiau nieko netroksta, kaip tik Tavo meileje gyventi arba mirti, bet nuo Tavosios sirdies neatsitolinti. Netroks tu nieko kito ir as pats, kaip tik Tavo meilės, kurioje siela ~~ika~~ ikaista, kaip ugnyje gelezis-igaudama jos spalva ir panasuma. Tas pats lygiai atsitinka ir su siela, kuri igauna panasumo, jei Tavo meile persisunkia joje, kuri pasidaro panaši i Tave visuose veikmuose, gyvenimo kovoje ir mirties valandoje, po kurios ji jau betarpiskai paskesta Tavo, Dieve, tobulame regejime ir Tavo paties laimeje ir tokiame laipsnyje, kad ji esa pilnai visa kuo patenkinta, nes daugiau sutalpinti savyje jau nebegalinti.

IKVEPIMAI: Jei Tu, gerasis Jezau, is savo didžios meiles, leistum man atitraukti mintis ^{ir siela} nuo pasaulio ir savo svajonių ir kad panaikintum mano savymla bei visas kitas kliutis, kurios trukdo tobulai Tau tarnauti, tai tuomet mano mintis ^{ir siela} iktu vien prie Tavo Jezau širdies malonių upelio, kuriame pasistiprimus grįžtu šimteriopai uolesne geriems ir tobuliems darbams, o tuo pačiu sustiprintu širdį ir visa silpna kūną, kuris noriai klausytu sielos ir valios reikalvimu, nes prie to prisidetu ir jausmine dalis, kur visos kūno, sirdies ~~ir~~ ir sielos galios būtų palenktos i viena kilnu ir sventa tiksla-siekdamos Tavo garbei dirbti ir aukotis. Bet kadangi viskas pareina nuo Tavo, Jezau, valios issireiskimu, kur Tu vienąs tvarkai taip, -kitus kitaip ir mums Tavo keliai yra nesuprantami, kur mes kiekvienas nepajegiamo tinkamai ir pilnai atsakyti i Tavo mums teikiam malone ir pagelba, kur kartais nepriimdami ir atideliuodami Tavo sventus ikvepinus -liekame bausti- ni ivairiomis pataisymo priemonemis ir t.t.

Ta prisimines ir suprates savo silpnuma, prasau Taves, kad man leistum isigyti Tavo meiles ir joje gyventi bei mirti, bet ~~sav~~ savo jausmines kuno dalies neklausyti, kuomet ji priestarauja prie pries gerus sirdies ir proto padiktavimus. Viešpatie, kaip yra sunku zmogui, kuomet jam parodes savo gailestingumo ir malonių turtus vel nuo jo ta paslepi, kur jam tas atrodo, kad visur yra tik tumsa ir tamsi naktis, kurios šesėlis dengia viska nuo žmogaus akių.

Tebunie Tau, Dieve, garbe ir šlovė per amžius, nes Tu viska išmintingai darai kas tinka Tavo išminčiai ir kas tarnauja mūsų isganymui. Leisk man, Viešpatie, visuomet atsiduoti Tavo šv. valiai ir ja su malonumu pildyti iki mirties, nors ji mano žmogiškajai prigimčiai būtų ir labai sunki ir priešinga.

Bet atsidavimas Viešpaties valiai yra visuomet labai naudingas ir pačiam žmogui, nes nuolankiuosius Jis aplanko ir suteikia savo išminties apie kuria yra pasakes taip; Aš garbinu tave, Tėve, dangaus ir žemės Viešpatie, kad tai paslepi nuo išmintingųjų ir gudriųjų ir tai apreiškei mažutėliams. Taip, Tėve, nes taip tau patiko /Mat. 11. 25, 26/. Dar Viešpats yra pasakes, Kas ne su manim, tas prieš mane; ir kas su manim nerenka, tas aikvoja /Mat. 12 30/. Sakau gi jums, žmones teismo diena duos atskaita iš kiekvieno nenaudingo žodžio, kuri jie kalba. Nes dėl savo žodžių busi išteisintas ir dėl savo žodžių busi pasmerktas /Mat. 12. 36, 37/.

@). Viešpatie, kodėl leidi man sielvartauti, šauktis -dūsauti bet neleidi man, kad Tavo šesėlis pridengtų mano sielos vargus ir kad Tavo meilės laselis suvilgytų mano išdžiuvusia širdį, kuri troksta gyvojo vandens saltinyje užgesyti savo sielos troškuli ant visados. Jėzau, Tu žinai visas slapčiausias žmogaus mintis, todėl žinai ir ta ko man reikia, kad mano sielos troškimai būtų tobuli ir pasotinami tavosios meilės jūroje.

O kaip laiminga yra toji siela, kuri dažnai ieško paguodos ir suraminimo šv. Jėzaus širdyje, ja nuolatos garbina ir jai dėkoja, jos šaukiasi ir turi pasitikėjimą joje, kuri yra malonių šaltinis kiekvienai saukiančiajai sielai.

Viešpatie, leisk man aiškiai pažinti mano paties apjakima, atšalima, apsileidima ir nerangumo priežastį, nuo kurios noriu bėgti vien prie Taves, Jėzau, ir Tavo meilėje surasti naujų jėgų ir stip-

rybes savo kelionės nuovargiui pastiprinti. Leisk man, Viespatie, visuomet sauktis Tavo pasigailėjimo, kuriuo teikis mane apsaugoti nuo dvasinio apsnudimo, leisdamas, kad mano lūpos ir širdis būtų atvertos Tavo malonės spinduliams ir ju veikimui, o mano skausmui ir troškuliui nuraminti ir atgaivinti mano suvargusias kūno ir sielos jėgas.

Ramiausis žmogaus gyvenimo laikotarpis pasidaro tuomet, kai jis išmoksta nuo visko atsisakyti pasirinkdamas savo gyvenimo brangiausiu turtu ir objektu tik vieną Dievą, kur tuomet jis su kudikišku pasitikėjimu atsiduoda savo Viešpačiui, nesirūpindamas rytojumi, nes besalyginai atsiduodamas Dievo valiai lig tai pavada Jam rūpintis viskuo, nes žmogus prie visokių aplinkybių tuomet prisitaiko, o ateitis tikrai nėra mūsų, o tik šis vadinamasi "dabar" yra leistas žmogui naudotis ir rinkti nuopelnus amžinajam gyvenimui.

Todėl, Viespatie, leisk man, kad šis laikinas "dabar" būtų pilnai išnaudojamas Tavo vardo garbei, o mano sielos išganymui.

10 liepos. Jėzau, aš tikiu, kad visų žmonių gyvenimas priklauso Tavo garbei ir jis yra Tavo valdžioje, nes be Tavo žinios ir plaukas nenukrinta žmogui, kur apie tai mini savo šv. Evangelijoje. O visi kiti įvykiai yra leidžiami Tavo Apvaizdos surėdimo. Tai suprasdamas aš šaukiuosiu Tave, Jėzau, per Tavo Motinos Marijos užtarimą, kad mano likusios gyvenimo dienos būtų ~~būtu~~ sunaudotos kaip Tu, Jėzau, norėsi, tik kad jos būtų vertos Tavo didesnei garbei, o mano sielos išganymui.

Leisk man Jėzau Tavo meilėje visko ieškoti ir joje viską atrasti, nes Tu esi neišsemiamo turto šaltinis ir amžinoji laimė tie ms, kurie laimės Tavo gailestingumą ir kurių vardus irrašysi i savo šv. širdi. Simta tukstančių kartu leisk man Jėzau verčiau mirti, nekaip atsitolinti nuo Tavo meilės, kuria buvai man parodęs ir kuria vėl nuo manes esi paslėpęs ir atitolinęs.

Jėzaus ir Marijos širdys, priglauskite mane savo širdžių pavėsyje-visose gyvenimo valandose- bet ypatingai mano mirties valandoje.

Tavo, Viespatie, meilėje yra vispusis mano išganymas ir jo atsisais Tavo meilės širdyje.

11. Liepos 47. O kaip malonus butu mano gyvenimas, kad Tu, Marija, vestum mane, kaip savo kūdikį per siuos audringus pasaulio sukurius, pro velnio puolimus ir paties mano kuniskumo prietaravimus-sielos ir dvasios pasireiskiančioms jėgoms

Motina, vesk mane, nes aš jau senai esu Tavo globai atsidavęs, nes aš vienas teisingai neistengiu žengti šio pasirinktųjų kelių, nes greitai atsiduriu kryžkeleje, o iš jos sugrįžes vel daužaus lig sugautas paukstelis tai į vieną tai į kitą krasutinumą.

Motina, padaryk iš manes verta savo kūdikį, nes aš noriu ir trokštu kilti aukščiau nuo šio pasaulio menkumo ir nuo paties savo kuniskosios silpnybės ribų.

Motina, Tu žinai, kad be Tavo aš nieko nepajėgiu, todėl saukiuosiu ir noriu sauktis visuomet, kad Tu man pagelbetum-beeinančiam per šio pasaulio audras- tuo siauruoju ir aštrių aukos keliu, kuriuo Tu vedi savo mylimas sielas. Nors nesu to vertas, bet saukiuosiu ir pasitikiu, kad Tu, Motina, manes neapleisi kaip kad neapleidė visu, kurie į Tave saukiasi ir ieško Tavoje uztarejos ir paramos.

Marija, Tu dabartyje man atstoji viską, nes aš nieko kito netrokštu, kaip tik Tavo motiniskosios meilės, kad Tu leistumei man Tave myletėti kas kart vis labiau, saukiantis Tavo motiniskosios globos dabar ir mano mirties merdėjimo valandoje. Amen.

@). Kad žmogus pajėgtų nuslopinti savo prigimtini troškimą ieškoti vis kažko naujo ir idomaus, o savo gyvenimo dienas pasvestu pažinimui Dievo valios ir jos visiskam atsidavimui, tuomet žmogus pasidarytų labai laimingas, nes jis sutiktų su visokiais netikėtumais, priesingumais, aukomis ir viskuo, kas tik jo gyvenime atsitinka, nes jis tuomet į tą viską žiūrėtų, kaip į Dievo valios pasireiskimus.

Viespatie, teikis Tu pakeisti visus mano priesingus isitikinimus ir visas priesingas pažiūras, kur tas nesiderina su Tavo valia ir Tavo meile, kad aš pradėčiau rūpintis vien Tavo meilės išgyjimu ir jos palaikymu savo ir kitų žmonių tarpe, nes tik Tavo, Viespatie, meileje yra vispusiška žmogaus laimės dalis ir jo atilsis Tavo meilės sirdyje.

Taip vienas lauko medelis it berzelis svirunelis, yra vejo negailes tingai blaskomas i visas puses, taip lygiai ir zmogus jei jis eina vienas, nors ir geriausiu siekimu siekdamas, kurie jam bus sunku atsiekti vienam ir greiciausiai jis ju neatsieks, nes jis bus blaskomas is vietos i vieta.

Tik susidejus bendromis jėgomis ir geroje bendruomenėje, Dievui padedant, galima nuveikti dideliu darbu, kurie bus paremti ir kitu pastangomis bei malda, kuri kartais yra reikalingiausia ir be jos negalima atsiekti to tikslo, kuria yra siekiama.

@). Zmogaus gyvenimas praeina lig sapnas, bet kiek zmogus sudega vilciu ir pastangu del tu praeinamu gyvenimo niekniekiu, kuriais besirupindamasis pamirsta svarbiuosius savo sielos reikalus, kurie yra uz visa pasauli, daug kartu, vertesni, nes pasaulis praeis ir jo pageidimas, o kas daro Dievo valia tas pasiliks amzinai Dievuje.

Neapleisk manes, Viespatie, suteikdamas savo malones, kad nuo sio nikstancio pasaulio ir jo praeinamumo vertes, sugebeciau visai atitraukti savo sirdi ir atiduoti Tau mano Jezau, nes as esu daug skolingas ir tos skoles negaleciau sugrazinti Tau, Viespatie, jei Tu jos man nedovanotumei.

Leisk man, Jezau, dienoje ir naktyje sauktis i Tave ir visuome. Tavimi pasitiketi, nes Tu, Jezau, esi viskas toms sieloms, kurios pasitiki Tavo sirdies meile ir jos gaillestingumo vaisiais. Bet Tu, Viespatie esi pareiskes: "Jei kas nori mane sekti, tas tegul pats saves issizada, tegul ima savo kryziu ir teseka mane. Nes kas nores isgelbeti savo gyvybe, tas ja praras; kas gi prarastu savo gyvybe del manes ir del Evangelijos, tas ja isgelbes,

Juk ka padetu zmogui, jei jis laimetu visa pasauli, bet nustumtu savo gyvybes? Arba ka zmogus gali duoti savo gyvybei atvaduoti? /Mork. 8. 34-37/." Tie visi sv. Rasto posakiai taip vaizdziai irodo zmogui, kad tik vienintelis kelias yra duotas zmogui, butent tas kuri nurodo sv. Evangelijos mokslas ir skelbia musu Motina Baznycia kur visi kiti keliai nenuves musu ten, bet jie suklaidine zmogaus dvasia nuves i prapulti ir amzinaji pasmerkima.

"ovydas, budamas senas, pasake, savo sunui Saliamonui: "Mano sunau, ... tarnauk jam /Dievui/ tobula sirdimi ir noringa mintimi; nes Viespats tyrineja visas dvasios mintis. Jei tu jo ieskosi, tai

tu ji rasi; bet jei tu ji apleisi, jis tave atmes amžinai /1 par 28. 9/. "Tie, kurie daro nuodėmę ir nedorybę yra neprieteliai patys savo sielos /Tob. 12. 10/".

Kaip daug vargo viena mirstamoji nuodėmė gali padaryti, matome iš nuodėmės angelų ir iš nusikaltimo pirmųjų gimdytojų. Pinigai prarasta-mazai prarasta, garbė prarasta-daug prarasta. Dievas prarasta-viskas prarasta.

Pasvenciamoji Dievo malone tai brangiausia malone žmogui ant žemės, nes per ją mes tikrai tampame Dievo vaikais ir igyjame teisę gyventi amžinai su Juo danguje ir dalyvauti Jo dieviskoje laime. Todėl venk mirstamosios nuodėmės, kad neprarastum pasvenciamosios malonės; uoliai daryk gerus darbus, kad ją padidintumei kas kart daugiau.

Kiekvienas, kurs tikejimu kreipiasi prie Kristaus ir vartoja visas jam zinomas priemonės, tas išgyda sielą pazeista sunkiomis nuodėmėmis ir tokiu būdu išsisaugo amžinosios mirties.

Tobulas gailestis panaikina išsyk visas mirstamasias nuodėmes, net ir be išpažinties. Bet mes turime jas išpažinti pirmai progai pasitaikius, kad kartais staigiai nenumirtumėm su sunkia nuodėme sieloje. Tankiai zadinkime savyje gailesti, ypač tobulo gailescio aktus. Darykime tai ypatingai, eidami gulti arba esant pavojuje bei pasijute, kad esome ipuolę į nuodėmę.

Matydamas kitus mirties pavojų pavojuje, kunigui nesant, pagelbėk jiems sužadinti tobulo gailescio aktą. Neatidėliok paskutiniu sakramentu priėmimo iki paskutinei valandai. Laiku prie mirties rengkis, kad nebutumei netikėtai pasauktas ir nestotumei neprisirėngęs prieš amžinąjį Teisėją. Visada reiksk kunigui pagarba ir paklusnybę, nes jis yra Dievo vietininkas ir Jo sakramentu dalintojas. Melskis už savo gimdytojus; jie turi sunkias priedermes išpildyti ir daug kartu pasiaukoti.

Pasirinkdamas gyvenimo luoma pirmiausiai atsiziurek į Dievą ir savo sielos išganymą. Jei rimtai apsvarstęs tiki, jog esi pasaultas į moterystę ir jos luoma, tai prisireng prie to malda, gerais darbais ir, ypatingai gera visuotina išpažintimi. Nesek tu, kurie nuodėmingai ir nedorai gyvendami prieš istosiant moterysten, užsi-traukia Dievo rykšte ant savo moterystės.

Be maldos mes negalime gauti isganymui reikalingu malonių, nes Kristus sako; "Prasykite ir bus jums duota; ieskokite ir rasite, belskite ir bus jums atidaryta /Luk. 11. 9/. Sv. Alfonsas Liguori raso: "Visi dangaus sventieji tapo isganyti per malda ir visi pasmerktieji prazuvo, jog nesimelde". Maldoje turime prasyti dekoti ir garbinti Dieva uz jo geruma. "Visuose daiktuose dekokite nes ta yra Dievo valia /Tess. 5. 18/".

Turime Dievui dekoti uz viska, net ir uz nelaime ir liga, nes tos nelaimes atstoja mums skaistyklos kancias, o sis zemiskasis kentejimas yra tik mazmozis palyginus su skaistyklos kanciomis. Tie visi kentejimai tai yra musu nuodemių isdildymo vaistai, todel kantriai keskime pasitaikiusius mums kentejimus priimdami juos gera valia nemurmedami, nes jei mes rugosime pries Dieva, tai tie kentejimai neduos mums jokio vaisiaus, o tik dar labiau pasunkins musu buvi ir t.t.

Malda taip yra reikalinga sielai, kaip kvėpavimas kunui. Musu malda turi buti be paliovos, o ta mes ivygdysime lengvai budami visokiame luome, kai savo darbus ir visus savo dienos veiksmus paaukosime per Motinos Marijos rankas ir Jos Sunaus Jezaus Kristaus vardu Dievui Tevui. Tada musu kiekvienas veiksmas bus nuolatinis maldos tesinis ir taip diena is dienos darydami iprasime kuo geriausiai sunaudoti laika, nes jis yra paaukotas Dievo garbei. Antara, kai tas paaukavimas yra atliktas su gera intencija, tai grazus zaidimas ir poilsis nesą Dievui malonuma, o mums naudos.

Jei pasitaikytu suklupti ir izeisti Dieva, tai reikia kuo greiciausiai daryti tikejimo, vilties, meiles ir gailescio aktus, atsi prasant Dievo uz izeidima ir pasiketinti to venkti ateityje ir tuo paciu atnaujinti savo intencija, ja galima atnaujinti dienoje daug kartu ypac prie svarbesnio darbo. Visada pasitiketi Dievo apvaizda kaip kudikis ir niekad pries ja nemurmek; Dievas visada rupinasi Tavo labu, net ir kentejimus siusdamas; Jis geriausiai zino kas tau naudinga ir isganinga.

"Ka Dievas myli, ta plaka", raso sv. Povilas /Zyd. 12. 6/. Kitoje vietoje jis sako: "Dieva myllintiems, viskas iseina ant gero" /Rym. 8. 28/.

Gerbk, kudakiska meile, Marija, savo dangiskaja motina. "Pavojuose, varguose ir abejonese, atsimink Marija ir jos pagelbos sau-

kis, Ja sekdamas, neklaidžiosi; jos saukdamasis nenusiminsi; jai palaikant, nenupulsi; jai užtariant, galėsi nieko nesibijoti; paskui ja eidamas, tikrai pasieksi dangų". /Sv. Bernardas/.

28 liepos. Nesutvarkyti polinkiai. Kai tik žmogus netvarkingai pradeda ko nors norėti, tuojaus jis pasidaro neramus.

Išdidus ir sykštuolis niekad neturi ramybės; bet neturtin-gas ir nuolankios dvasios visada yra ramus.

Tam, kurio dvasia dar serga, kuri kūnas sunkina ir kuris linkęs į juslinius dalykus, labai sunku visiškai/atsiskirti/ iš-siskirti su žemiskais norais.

Todėl, kai jis atsisako tuos norus patenkinti, jis jaučia liūdėsi ir, kai jis kovoja su jais, dažnai netenka kantrybės. Išpildęs tą norą, jis jaučia sąžinės graužimą, nes pasidavė ais-trai, kuri jam atėmė ieškoma ramybę.

Tik kovojantį su aistromis, o ne joms pasiduodant, įgyja-ma tikra širdies ramybė. Taigi, niekad neviespataus ramybė širdy kūniško ir isoriniams dalykams atsidavusio žmogaus -taika myli tik dvasiškai ir susitelkusi žmogui. /Krist. sek. aut/.

Nesididžiuok jėga ar gražumu savo kūno, kuri menka liga ga-li sunaikinti. Nesigerėk savo išmintingumu ir savo sugebėjimais, nes gali nepatikti Dievui, kuriam priklauso visa, ką esi gavęs iš prigimties. Nelaikyk savęs geresniu už kitus, kad Dievas, ku-ris mato viską, kas yra žmoguje, nerastu tavę blogesni.

Nesididžiuok savo gerais darbais, nes Dievas sprendžia ki-taip, negu žmonės, ir tai, kas patinka žmonėms, dažnai nepatinka Dievui. Jei nori būti kuklus, nemanyk tik save viena esant gera. Kuklus žmogus naudojasi nuolatine ramybe, išdidaus gi širdį nuo-lat drasko pavydas ir pyktis. /Kr. sek. aut/.

3 rugpiučio. Dvasia trokšta gero ir tai kas yra dangiška, bet kūnas priešinosi ir ieško padoraus, bet perdidelio patogumo, tai ir vyksta kova, kuomet kūnas priešinosi dvasiai. Esu silpnas ir gal silpniausias už visus tvirtos valios žmones, nes prie gero i-tobulo dalyko pats savaime neistengiu prieiti.

Todėl šaukiuosiu Taves, o gerasis Jėzau, gelbek mane iš to-

kio kuniskumo ir apsviesk mano protą, kad aš norėčiau ir daryčiau tai kas Tau, Viespatie, patinka ir daryčiau ne iš prievartos, bet iš meilės, nes meilėje nėra nieko sunkaus. Leisk man, Jėzau, vis aiškiau pažinti ir pažinus niekinti šio pasaulio praeinamumą ir savo kūno priesingumus dvasiniam gyvenimui, kuri mane Dieve, leidai pažinti, uždegdamas manyje savo meilės ugnį, kuri dabar, aš pats nežinau ar ji yra užgesusi ar dar kurenosi, bet aš jos jausti neistengiu ir mano pirmasis karštis bei uolumas yra užgeses.

Jei Tu, Viespatie, tai nori, kad taip būtų, tai dėkoju už tai ir tegul visuomet ivyksta kaip Tu nori, bet jei iš mano kaltybės tas yra, tuomet teikis, Viespatie, pasigailėti savo tarno skundo ir pakelti jį nuo nuodėmingos žemės paviršiaus, atplesti jį nuo tamsybių jungo ir nuo manes paties, kad aš galėčiau viską paniekines verkti už savo prasikaltimus ir tomis ašaromis nuplauti savo purvinus kalčių retežius, kurie skiria nuo Tavo Jėzau!

Pasigailėk manes, Viespatie, nes Tavo pasigailėjimo sujudinta siela gali daryti antgamtisku dalyku ir ju šviesoje budama garbinti bei dėkoti Tave, mano Dieve, nes Tau teisingai priklauso garbė, kuria negėkingi žemės tvariniai, be paliovos ir su ašaromis akyse turi siūsti Tau, Visagalis ir Amžinasis Dieve, kuris esi amžinas ir tuo pačiu mums nesuprantamas, nei neapimamas mūsų silpnučiu protu.

Lai mano sielos šauksmas pasiekia Tavo, Viespatie, gailestingumą ir ji atras vėl viską, ką buvai jai anksčiau suteikęs, bei ją maitines savo malonių gausumo vaisiais. O Tu Švenciausioji Mergele Marija savo rankomis nunešk su manimi ~~maną~~ sielos skundą savo Sūnui ir ismelsk iš Jo, kad mano likusioji gyvenimo dalis būtų sunaudota tinkamu ir šventu gyvenimu, kuris būtų sutaikintas su Viespaties valia, o tuo būsiu laimingas dabar ir savo mirties valandoje, kur po jos išvysiu savo Viespatį Dievą.

Savo gyvenimo dienas ir savo viltį sudėdau į Tavo, Motina, rankas, kad Tu, Marija, savo nuolatinio gailestingumo malonių teikimu-paverstum nors likusias mano gyvenimo dienas pilnomis, kurios mirties valandoje nors kiek galetu pridengti mano tuštaus gyvenimo plikumą ir mano sielos skausmingą padėtį, jos gėda

bei visa kita, kur tas Visagalis Teisėjas akims yra atidengta ir permatoma. Mano angete sarge, nuo šios valandos tu neišleisk manes iš savo akių, bet teikis saugoti mane nuo pikto ir nuodingo veiksmo, vedamas mane per šį audringą pasaulį link sielos tobulėjimo ir ilgėjimosi Dievo, kur tuoji atsipalaiduos nuo šios žemės traukiamosios jėgos ir prisiartins prie to ~~to~~ vienintelio tikslo-Dievo, kuris jai bus laimė, džiaugsmas, viltis ir amžinasis gyvenimas.

5 rugpiucio. Trumpos pastabos apie kūno svarumą užlaikymą vartojant valgį, gerimą ir kitus jam būtinus dalykus.

Žmogus dažnai gyvena net nepagalvodamas apie kasdien dažnai vartojamus dalykus dėlko jis juos vartoja ir kokiam tikslui. O su tuo neapsimąstymu žmogus ir išeina iš teisėto žmogiškumo ribų, vartodamas tuos kasdieninius dalykus, kaip valgį, gerimą ir poilsą.

Žmogus susitersia save valgydamas ir gerdamas tuomi, kad jis užmiršta valgymo tikslą, kuris žmogui yra duotas palaikymui sveikatos ir gyvybės, o žmogus juos naudodamas iškreipia juos savaip, dėl to, kad tas yra smagu ir jis jaučia malonumą, kur tas pats reiškia poilsyje ir gerime, kur tuos dalykus iškreiptu tikslu vartodamas žmogus įpuola į didelį lėpumą ir tinginystę.

Mes vienuoliai turime nusistatyti tam tikrą saiką ir jį laikyti susivaldydami nuo perdidelio pataikavimo aukščiau minėtuose dalykuose. Mes turime saugotis grožėtis grožiu patys savyje, bet ypač kitos lyties asmenyje, nes tas pasigrožėjimas vienuoliams yra labai pavojingas, kur jį griežtai turime vengti kreipiant savo akis, mintis bei visą širdį prie tobulėjimo ir prisiartinimo arčiau prie Dievo.

Žmogus turi save valdyti įvairiais būdais ir įvairiose aplinkybėse, kaip gerime, valgyme ir poilsyje, kad tuo galėtumėm atsipalaiduoti nuo savo kūno neleistinų polinkių ir sustiprintume sielos jėgas. Žmogus turi penkių pojūčių dalykus, kuriuos jam reikalinga nuolatos apmarinti, nes kas nesuvaldo savo skonio valgyje, tas ilgainiui sunkiai suvaldys iš savo kūno kitų geidulių pasireiškimus.

Apsimariniškai prašalina sielos snaudulį, bet jie turi būti protingi bei nepastebimi, o ypač kitiems nežinant daromi. Mūsų regula draudžia rukyti ir kas tame dalyke nesusivaldo, tas vargiai išsilaikys ir skaistybės dorybėje.

8 rugpiucio. Apie blogus įpročius iš kurių pažymėtini šie penki: 1. Palėstuvystė, 2. girtybė, 3. kortavimas, 4. pyktis, 5. rukymas.

Dažniausiai tie įpročiai perviršija žmogaus jėgas, tai yra, sielos jėgas, kuri jau nebeistengia suvaldyti savo kūno išsiskleidusių aistrų. Tie blogieji įpročiai dažnai įgyjami palaipsniui, nesivaldant, bet esti ir paveldėjimas iš tėvų ir einantis net iki ketvirtos kartos.

Girtuoklystė yra viena iš blogiausių pasėkų, bet ji yra pavojingiausia dvasiškai. Todėl patartina ir yra girtinas pavyzdys visai atsisakyti nuo betkokių svaiginamųjų gėrimų. Norint užkirsti kelią blogiems įpročiams, mes turime lavintis priešingose jiems dorybėse, pereinant prieš blogį į kontraktą, nes nuo kiekvieno apsimarinimo ir atmetimo blogio, mūsų valia stiprėja ir darosi mummyse stipresnė dvasios uztvara blogiui atsparumas.

Nuo palėstuvystės išsigelbėsime, marindami kūno pojūčius, valdydami akis, vaizduotę ir mintis, meldamiesi prie V. Jėzaus ir Nekaltai pradėtosios Marijos širdies, nes ten atrasime malonių šaltinį, kuris apsaugos mus nuo blogio.

Kortų lošimas, o ypač azartinis, tai yra baisus įprotis, nes per tą įprotį žmogus praranda turtus ir sąžinę, o kartais ir savo gyvybę. Jeigu kunigas nepajėgia atprasti nuo rūkymo tai yra klausimas, kaip jis atsilaukys nuo kitų įgimtų įpročių link žmogaus prigimties palinkimų - skaistybės atžvilgiu?

Pyktis, tai yra vienas iš nesusivaldymo įgytas pageidimas, kurį galima prašalinti priešingu veiksmu, tai yra, nuolankumu ir savęs pergalejimu.

Viespatie, suteik savo tarnui tų malonių, kad mano dvasios jėgos vestų nuolatine kova su kūno jėgomis ir jas pavergtu dvasiai, kad siela taptų kūno viršinike ir įsakymu daveja, kur tuomet būsiu patenkintas tuo laimėtu žygiu ir itikti Tau, Viespatie, nes sielos troškimas gyventi Tavo meilėje yra jos tikrasis tiks-

las, nes tik Tavo meilėje ir šventumo pilnumoje, -siela atranda savo laimės ir paskirimo paslaptį.

Teikis padėti man, Viespatie, nes aš vienas neistengiu nei norė/ti nei gera daryti.

9 rugpiučio. Apie darbštumą ir tinginiavimą.

Dievas žmogui suteikęs proto šviesos, kad iš sutvertų daiktų iš gamtos medžiagos kiekiu padarytų reikalingų dalykų, nes proto pagelba yra surandami nauji išradimai ir pagerinimai, kur tą pasiekia darbštieji. Viso pasaulio kultūros grožis yra žmonių proto ir rankų darbo padaras. Laimingas yra tas žmogus, kuris tinkamai atlieka savo užduoties pareigas, nes tinginiavimas yra nelaimių ir nusikaltimų pradžia. Žmogus pradėdamas tinginiuoti jau atsiskiria nuo tverėjo nustatytosios tvarkos, o neatlikdamas savo užduoties uždavinio, ikrinta į įvairias nemalones, nusikaltimus ir atsiskiria nuo paties Dievo nustatytojo plano vygdymo.

Tankiausiai buna taip, kad betinginiaudami žmonės pavirsta girtuokliais ir paleistuviais, o tuo pačiu netenka panašumo į Dievą suterdami savo sielą, prarasdami savo turtą ir pasilikdami nevaisingi lig padžiuvę medžiai.

Yra ir tokių žmonių, kurie ištikrųjų dirba, bet beverti darba, kuris neatneša naudos. Pirmutine darbštumo sąlyga, kad darbas atitiktų savo tikslą, nes netinkamo darbo atlikimas ir už jį emimas atlyginimas yra jau vagystė.

Nepasiekia vienuolis savo tikslo, jei jis nesirupina tobulėti. Neatliksime savo uždavinio ir pagrindinio uždavinio, jei visomis galiomis nesieksime tobulybės, nes šis yra mūsų darbas ir mūsų uždavinys, kuris yra pirmutinis, svarbiausias ir butinas. Tebunie mūsų gyvenimo šukis Dievo garbė, žmonijos laimė ir sielų išganymo darbas iki mirties. Amen.

10 rugpiučio. Apie kankinį sv. Lauryną ir jo ištvermę kentėjimų eigos pasireiškimuose.

Buvo žiaurus krikščionių persekiojimų laikai, jog už krikščionių tikėjimą žmonės buvo žudomi ir kankinami. Didis buvo stiprumas sv. Lauryno dvasios, kuris troško savo gyvybę atiduoti liūdiėjimui.

dėl Kristaus. Mokinkimes ir mes iš to jaunikačio, kantrybės ir apsimarinimo dvasios, atsizadėdami savo patogumu, nešdami kuoliausiaiai savo kasdienini kryžiu. Šv. Laurynas buvo dijakonas ir krikščionių turtu išdininkas, kuriuos dalydavo neturtingiesiems. Pagonyš ieškodami pas jį turtu ir ju neradę pradėjo jį kuožiauriausiaiai kankinti, kepindami ant geležinių kopečių po lengvėle ir taip jis buvo iškepintas ant ugnies. Kai apima mus pagunda, tuomet prisiminkime šv. Lauryno kantrumą ir saukimes jo užtarimo pas Viespatį.

Šv. Laurynas tarnaudamas šv. Misioms šv. Tėvui Sikstui, per siimdavo tuo nekruvinu budu, atliekama Viespaties Jėzaus auka, kur tas jam pridavė daug stiprybės, nes kuomet šv. Tėva Siksta vedė į kentėjimų ir mirties vietą, šv. Laurynas išbėges jam tarė: "Tėve, kaip tu esi laimingas, kad gali savo krauju ir gyvybe paliūdyti Dievui istikimybę kankinio mirtimi". O šv. Sikstas jam atšakes: Sūnau turėk kantrybės ir ištvermės, nes taves laukia sunkus kentėjimai ir tas pats paliūdidijimas, tik daug sunkesnis, bet už tai ir tavo užmokesnis danguje bus daug didesnis. Po trijų dienų atėjo jo suimti, kur su tuo suėmimu ir pasibaigė jo gyvenimo dienos, sunkiose kentėjimų kančiose, bet jo kantrybės ir ištvermės vaisiais krikščionija džiaugiasi, kurie priduoja sielai visa pergale, kur ir mes turime šauktis jo savo maldose, kad jis mus užtartu pas V. Dievą.

Nelaimingi yra šykštuoliai, kurie rūpinasi tik patys savimi o dar daugėlyje jie yra kančios ir naštos kryžius kitiems, nes jie išnaudoja vargšus savo brolius ir juos prigandinėja. Mes turime keisti savo nusistatymą, apverkdami savo prasikaltimus ir istoti į naujo gyvenimo kelią į Kristaus sekėjų skaičių.

Daug yra žmonių, kurie iš blogo kelio istoja į gerą ir Viespaties Jėzaus malonės apimti -palieka jo mylimi vaikai. Pakeisti savo gyvenimą, tai reiškia, pamylėti tiesą, o ją pamylėjus ir sažinės balso paklausius daryti meilės ir atsisteisimo darbus, atgailaujant už praleistą praeities laiką veltui ar blogai, už kuri reikalingas atsisteisimas.

Leisk man, Viespatie, visuomet sėti palaiminimuose, kad galėčiau palaiminimuose ir piauti.

11 rugpiucio. Apie pykti. "Pykite bet nenusidėkite". Pyktis vieniems paeina iš prigimtės, o kitiems iš įpročių. Yra dviejų rusių supykimas, kur vienas yra su nuodeme, o antras be nuodemės nes kartais reikia pavartoti rustybę, bet neperdaug, protingai ir su saiku, kur tas pasitaika ypač kitus valdant.

Su Dievo pagelba viskas galima padaryti, nugalėti ir atprasti nuo pykčio -pereinant prie malonumo. Jei nori patraukti žmones prie gero taipratinkis visuomet buti meilus ir nepykti. Pasitaikius supykti - netark pirmo žodžio -pakentek! Prisimink savo nuodemės ir už jas aukok širdies kančias, pasitaikiusi piktuma arba padaryta tau skriauda, kur taip valiai stiprėjant, žmogus polemguvele išigyja nuolankumo dvasios ir meilės užuojauta, kuri patinka ir yra maloni visiems žmonėms.

12 rugpiucio. Apie kortų lošimą iš pinigų ir jų pasekmes gyvenime Kaip žydai nusilūgoje auksinį verslį, žaidė ir garbino jį, taip ir kortų lošimas yra panašus troškimas į jį garbinti tą auksinį dievaitį ir padėti savo vilti į jį, kad laimėsias, kur su ta viltimi daug kas sugadina savo gyvenimą, paversdami jį į betvarkės gyvenimą, nes kortų lošimas yra toji maža kibirkstėlė iš kurios iškyla didelis gaisras ir kurio užgesinimas beveik nebegalimas, o jei ir pasiseka užgesinti tai daug kas jau buna prarasta ir sugadinta. Lošime po mažų prieina nuo cento prie litų ir nuo mažos nuodemės prie didžiū, kur tuos dalykus imdami rimtai svarstyti -pamatysime ir prieisime prie to, kad lošdamas žmogus praranda viską. Pirmiausiai jis praranda savo garbę, toliau turta, poilsį, ramybę, sveikatą ir galų gale pražuda ir savo brangiausia jį turta-siela. O kiek užtraukia vargo žmonai, vaikams ir visiems savo artimiesiems. O Dieve! kaip yra gaila tokio žmogaus, nes jis pasilieka labai nelaimingas pats, o ir kitiems užtraukdamas negarbę ir sunkumų naštos pėdsakus.

Saugokimes tos gaisro kibirkstėlės, kortų, ir net pažvelgimo į jas, o visomis prieinamomis galiomis turime stengtis atitraukti ir kitus nuo to žalingojo ir pražutingojo darbo, kuris pražudo šeimas, turtus, žmogaus laisvę, -apkartindamą jo širdį ir jos ramybę, o visų paskiausiai ir žmogaus sielą pražudydami.

13 rugpiučio.

Apie įproti meluoti.

Melas paeina is vel

nio ir melo tėvas yra velnias, nes jis jau pirmuosius tėvus yra sugundes pasipriesinti Dievui ir tuo pačiu itraukes į nuodėmę. Per mela negalima atskirti tikro vargšo nuo apsimetelio ir taisyningo nuo neteisaus ir taip daugelio kitų, kur tas sudaro daug skriaudos nekaltiesiems ir vargšams.

Kadangi mes esome vienuoliai mes turime išvengti melo, prisimindami, kad tik tiesa išlaisvina žmogų, o kiek kartu mes žaidžiame su tiesa tiek kartu užgauname Dievą, kuris yra tiesos Viešpats. Pasakyti tiesą ir išvengti melo, kartais tas daug kainuoja ir yra sunku tai atlikti, bet tas tiesos prisipažinimas yra tikras karzigyskumas į gerą ir pačios tiesos puse. Visi kankiniai kentėjo dėlto, kad jie išpažino tiesą ir jai paliūdyti jie yra atidavę savo gyvybę.

14 rugpiučio.

Apie atjautimą kitų reikalų bei jų širdžių, ieskant paguodos, kaip kad paguodžia motina savo kūdiki.

Šis svarbus meilės ryšys labai yra reikalingas palaikyti geriems ir glaudiams santykiams su savo artimu, o ypač su tais, su kuriais mūsų gyvenimas susisiečia.

Jei mes savo artimą su panieka pasiepiame, tuomet mes jį atstumiamė nuo savės, netekdami pasitikėjimo iš jo puses, kur tuomi parodome jam, kad nemokame jo užjausti ir nemintijame apie jį. O mums yra reikalinga išmokti atjausti ir pamilti ne tik silpnėsių širdis, bet ir vyresnių ir turėti jiems užuojautos ir paklusybės. Mums ypatingai reikia turėti užuojautos vargšams ir neisauklėtiems pasauliečiams, -jaunuomenei -išmetant iš savo širdies savimilės jausmus, pasiaukojant Dievui ir dėl Dievo artimui.

*** Sios dienos supratimai, kaip reikalinga pašalinti pasitaikiusius gyvenime sunkumus, kurie dažnai buna iš mūsų pačių kaltės paeinantieji.

Pirmutinis dalykas pašalinti kliūtims iš savo kasdieninio gyvenimo, tai ieskojimas tiesos, kuri viska veda į gerą ir teisėtą kelią.

Antras dalykas tai išvelgimas to geistinum^o, kurio mūsų va-
lia mintys ir protas geidžia, isitikinant dar prieš prad^ėdant j^į
vygdyti, kuo mes juo pasieksime ir ar jis tikrai yra reikalingas
bei naudingas mums, nes jei nera naudingas, tai jo vengdami iš-
vengsime pačių kliučių, kuriu taip dažnai pasitaika mūsų gyvenim^e.
me.

KLIUCIŲ PASALINIMAS.

Jei pasaulyje mes matome taip daug skriaudų ir darančių ne-
teisybę, mes tuojaus murmame ir pykstame. Yra tikra tiesa, kad
tas kliūtis visomis jėgomis reikalinga šalinti iš savo gyvenimo
tarpo, bet prad^ėkime patys nuo savės tai daryti, o kai patys sa-
vės jau neskriausime, tuomet jau sugebėsime būti išmintingesni
ir naudingesni patarnauti kitiems ir pasalinkti pasitaikiusias
kliūtis iš kitu kasdieninio gyvenimo aplinkumos, kuriu visur ir
visuomet pasitaiko tiek daug lig kad tas tyčiomis būtų sėjama.

Norint ka rimtesnio pradėti dirbti reikaling pirma gerai
apgalvoti ar tas duos naudos ar nuostolių. Jei tas veiksmas ne-
nėš naudos, o vien nuostoli, tai pasistenkime nuo jo atsisakyti
ir jo išstolo venkti, o tuo pačiu jau bus išvengta, didelė dalis
mums ateinančių skriaudų, kurios žmogaus gyvenimą griaua ir na-
kina, kaip vanduo apšėmęs namo pamatus. Tai galvodami ir tankiai
praktikuodami, įprasime atsisakyti blogo veiksmo, o jo vietoje
išigyti gera, kur tas per ilgesnį laiką, prives žmogų prie to
naudingo ir išmintingo galvojimo ir pačio gyvenimo bei jo naštos
palengvinimo sau ir kitiems, kurie tankiausiai patys yra savo
laimės kenkėjai, bet patys nesuprasdami tų aplinkybių, kaltina
kitus ir pačias gyvenimo pažiūtišias aplinkybes po kuriomis
žmogus taip dažnai puola ir nevalioja atsikelti, netekdamas jė-
gu ir noro gyventi bei dziaugtis pačiu gyvenimu ir jojo eiga.

14. VIII. 1947.

KARŽYGIŠKAS AKTAS.

Karžygishkas aktas, kuri darau iš meilės del skaistykloje
kentančiųjų sielu, kuri darydamas, pavedu savo maldu ir visu ge-
ru veiksmu atpilda per Marijos rankas, kur tuo noriu irodyti sa-
vo meilę kentančiųjų sieku naudai ir jų kentėjimų palengvinimui.
Marija, teikis priimti tą mano laisvąjį pasiaukojimą ir jį pa-

laiminti, kad jis neštu daug vaisiaus, o labiausiai reikalingosioms sieloms. Amen.

17 rugpjūčio. Kiekvienas žmogus yra mūsų artimas, nežiūrint kokios jis bebūtų tautybės, tikybos ir pažiūros. Žmogus prieš tą pareigą nusideda kitų neatjausdamas ir smerkdamas, o savo paties nuodėmių nematydamas. Matydami kituose silpnybes, nesmerkime jų o patys pažvelgę pasižiūrėkime, kad mes visi esome nuodėmingi žmonės, o norėdami, kad Dievas dovanotų mums mūsų kaltes išmokime atleidinėti vienas kitam ir meilingai elgtis su visų tautų žmonėmis, nes vienas Dievas yra visų mūsų Teisėjas, o mes budami Jo tvariniai turime gyventi meilėje ir vienybėje, rupindamiesi tobulėti ir gerai atlikti savo kasdienines pareigas, kurių reikia lauja mūsų luomas ir padėtis, Dievas ir Tėvynė. Pas Dievą yra aukštas tas, kas gerai atlieka savo užduoties pareigas, nors jis būtų ir žemiausiose pareigose, nes įvairių yra pareigų ir jų atlikimas yra įvairus. Vienos pareigos yra nuolatinės, kitos kasdieninės, o kitos pasitaiko labai retai, kur nuo paciu pareigų gero atlikimo priklauso žmogaus vertė. Pareigų vygdymas yra sąryšys su visuomenės gerovės ir tvarkos palaikymu, Žmogus, kuris neatlieka savo pareigų yra kaip vagis, nes jis nusikalsta Dievui ir visuomenei.

„Augok tvarka, o ji tave saugos gerame ir tvarkingume, nes žmogus neatlieka savo pareigų yra nieksas ir tvarkos ardytojas, nes kiekviena pareiga yra būtina ir ją reikalinga atlikti gerai ir sąžiningai. Mūsų pareiga mylėti Dievą yra be paliovos, o pažadėtose Dievui Aukos ar paties savės paaukojimas yra būtinas atitiesėjimas, nes jei žmogus pastatytų savo asmeninį patogumą aukščiau už prisiimtas ar jam pavestas bei patikėtas pareigas, tai tas žmogus nusikalsta tiek sunkiai, kiek yra svarbios jo pareigos ir jų neatlikimas.

APIE PAREIGAS, KURIOS PRIKLAUSO VIESPACIUI-DIEVUI.

Aukščiausias pagrindas yra, kad Dievas mus sutvėrė, leisdamas išvysti šio pasaulio grožį ir naudotis prieinamomis priemonėmis bei užsitarnautais turtais, kur tas viskas irgi paeina iš Dievo sutvarkymo. Dievas trokšta, kad kiekvienas žmogus stengtųsi pažinti savo Sutvėrėją-Dievą, Jam tarnauti ir tobulėti.

Toks yra nustatytas Dievo planas ir kas jo nevygdo- priešina si ir nusideda Dievo nustatytajai tvarkai. Svarbiausias žmogaus x uždavinys gyvenant žemėje pažinti Dievą ir pati save, o pažinus Dievą, Jam atiduoti pirmenybę ir garbę, o pačiam tobulintis ir artėti prie Dievo.

Kaip iš rasto galima pažinti žmogų, taip pat iš gamtos mes pažistame Dievą gamtos Viespatį. Žmogus už savo parašytąjį veikalą yra daug kilnesnis, taip ir Viespats Dievas yra daug geresnis gražesnis ir daug kartu didesnis už tą pačią gamtą; kurios Jis yra Tverėjas ir palaikytojas, o pati gamta turi tik šešėli. Jo grožio didybės išsireiškimo.

Žmones, kurie gyvena skaisčiai, jie pamato aiškiai iš gamtos didumo ir jos grožio -jos Sutverėja Dievą. Yra dar vienas būdas pažinti Dievą, kur tai yra šv. Rastas ir šv. Bažnyčios mokslas, kur tą nuolankiai studijuodamas žmogus, prieina prie tiesos, kuri jam padeda atrasti savo paskirties užduotį ir savo laimę.

Mūsų pareiga Dievą mylėti, Jį garbinti, Jam tarnauti ir trokšti amžinai būti susiviejęjus su Juo. Gyventi Jo akyvaizdoje ir nuolat už viską Jam dekotuoti ir savo širdies meile reikšti Jam kuo nuosirdžiausiai.

20 rugpiucio.

APIE PAREIGAS TĖVYNEI IR BAŽNYČIAI.

Mes turime tikėti ir užlaikyti ka mums Bažnyčia skelbia ir įsako pildyti, nes ta užlaikydami mes klausome Dievo ir Jam tarnaujame. Antroji pareiga mylėti savo tėvyne ir tarnauti jos gerovei reiškiant pagarbą ir meilę jai ir jos teisėtiems valdovams, kurie rūpinasi jos gerove ir tvarko istatymus, kuriais remdamiesi apsaugo piliečių garbę, turta, gyvybę ir pačią neliečiamybę.

Turime būti dėkingi visiems geradariams, kurie daro gerą mūsų tėvynei, melstis už juos ir už tėvyne, kad Viespats Dievas suteiktų savo palaimos ir laisvą nepriklausomą gyvenimą.

20 rugpiucio. J. E. VYSKUPO P. P. BUCIO 75-riu metu sukaktis.

Paminėję mūsų Kongregacijos Generolo, J. E. Vyskupo P. P. Bucio, M.I.C. 75-riu metu sukaktį, popietį praleidžiau užmiestyje "Delle Tre Fontane" aplankydamas tą vietą, kurioje šiemet yra pasirodžiusi Sv. Mergele Marija.

Toje vietoje yra pastatyta maždaug apie vieno metro aukščio Marijos statulėlė ir prie jos apkabinėta 10 malenės širdžių, matyt, kad tenai jau yra ivyke stebuklą ar ~~siųp~~ kokių malonių. Taip pat tenai dega keletas žvakučių, o žmonės be paliovos eina lankyti ir melstis. Iš ten iseje aplankėme T. Trapistu-Cistersu Vienuolyno Bažnyčias ir atsigerdami iš to šaltinio vandens, kuris sulyg pasakojimo yra atsiradęs po nukirtimo šv. Povilo Apas-talo galvos, kuri nukirėta dar tris kartus pašokejo beridedama ir iš tu vietu yra prasiverzęs vanduo.

@@@). Dvasinis gyvenimas taip pat turi daug sunkumų ir skausmų, bet aš jo nemainyčiau ant viso pasaulio džiaugsmu ir turtu bei visos garbės.

Nemainyčiau dėl to, kad po pasaulio viliojamais malonumais slepiasi digliuoti erskečiai, kurie daugumai žmonių, sužeidžia gyvybę mirčiai, o dvasiniai sunkumai ir skausmai gimdo mumyse amžinosios laimės viltį, tikrą, pilną džiaugsmo ir laimės gyvenimą amžinybėje kartu su Viešpačiu susivienijus, kur tas ir priduoja jėgos atsispirti visokioms pagundoms ir pasaulio viliojimams.

Bet tas minėtasis dvasinis gyvenimas bus tobulas tik tuomet, kuomet žmogus visai užmirs save ir bus lig mires sau, o gyvens tik Dievui ir dėl Dievo.

"Žmogaus aukščiausias tobulumo laipsnis yra tas, kuomet pajėgia žmogus užmirsti visai save pati, atitraukdamas širdį nuo sutverimų, ieškant Dievo garbės ir artimo laimėjimą Dievui, nes tik vienas Dievas gali pilnai pasotinti žmogaus širdies troškimus ir jį padaryti laimingu, bet ne kitu akimis žiūrint, o tik to paties žmogaus apie kuri kalbama, nes žmogaus davsinė laimė kartais randasi nuošalume ir kancioje, kur kiti jos nemato ir negali suprasti arba jos vietoje mato kancią ir skurdą.

Žmogaus laime tai yra širdies ramybė ir jo grynos sąžinės liūdi-jimas, kuri nieka neišmetinėja".

Žmogui reikalinga yra išmokti gyventi mirties akyvaizdoje, būti pasiruosusiam jai kiekvienu momentu, o tas žmogus prives prie rimtaus gyvenimo, kur tuomet žmogus paliks visuomet tvarkin-gas ir ramus, vygdas Dievo ir Bažnyčios isakymus ir gyvenas su-lyg Dievo valios išsireiskimu ir Jo nustatytosios tvarkos, pa-lackymo.

O marija mano Motina, teikis suteikti man tos malonės, kad sie virsuje mano parasytieji žodžiai, būtų pritaikyti i gyvenimo ~~para~~ praktika, kur tik tuomet gyvenimas pasidaro pilnas vertės ir svarumo.

21 rugpiucio. Apie mūsų pačių pareigas del saves.

Kiekvieno žmogaus pats svarbiausias ir pagrindinis gyvenimo tikslas -laimėti amžinąjį gyvenimą Dievo regėjime. Mums vienuoliams atrodo, kad Viespats yra suteikęs daugiau šviesos, kurios dėka mes supratę svarbą, sielos išganymo reikale, atsisakėme pasaulio ir atėjome tarnauti Dievui ir savai sielos išganymo darbui dirbti.

Mūsų nuolatinis rupestis turētu būti tas, kaip išsilaisvinus iš nuodėmių jungo ir pasiekus aukštesnę tobulybę, nes išgyjus daugiau sielos stiprybės yra užvaldomas kūnas ir jo žemiškieji -kūniski palinkimai ir visos kitos jo silpnybės, kurios taip žmogų traukia prie žemės. Tam atsukti turime melstis ir prašyti V. Dieva, kad mums suteiktų daugiau išminties, kurios vadovaujami išmoktumėme gyventi dvasiškai ir elgtumėms kaip dvasiškiai, kai po Viespaties Dievo valios vygdytojai, nes kas kūno klauso tą patraukia žemei ir tas žmogus, tuo pačiu, atmeta aukštesnę ir kilnesnį dalia, tai yra, dieviškąjį gyvenimą i šalį.

Nuo tos padeties mus gali išgelbėti tik nuolatinis savo kilnaus tikslo prisiminimas ir šaukimas i Dievo nepabaigtąjį gerumą, i Jo malonės ir meilės teikimą, bei Jo šventos valios ~~pagal~~ ^{vygdytą} aukščiau už savo asmeninius patogumus, ja vygdant uoliai ir sąžiningai sulys vyresniųjų pavadimo, meldžiantis, šaukiantis Jo malonės ir turint vilties, kad už tai Viespats mums atlėgins ir tas mūsų žemiškasis vargas pavirs i dideli džiaugsmą amžinybėje Dievo regėjime per amžių amžius. Amen.

Mes negalėsime įvygdyti tinkamai savo aukštojo pašaukimo pareigų, jei neprisiversime ir nedarysime sau prievartos, o to prisivertimo ir prievartos, kad laimėtume amžinąjį gyvenimą, būtinai mums reikia, nes tik smarkieji paveržia sau dangų. Iš to viso prieinome tokia išvada, kad vengtume malonumų, kurie pataikauja mūsų kūnui, kad nebūtume kūno geidulių vykintojai.

Nebūkime mes ištyzeliai bet smarkuoliai, kurie savo užsidegimu pavertžia mūsų dangų. Žinoma, kad daug yra smarkuolių, kurie tas savo jėgas pavartoja blogam tikslui kaip vagys, galvažudžiai ir paleistuviai, bet mums reikalinga vartoti smarkumą, kad tinkamai galėtumėm atlikti savo pareigas Dievui, susivaldant nuo blogo veiksimo, vengiant to, kas kenkia mūsų sielai ir grynai sąžinei išsaugoti.

Jei taip kovosime, prasydami Dievo pagelbos, tai Dievas mūsų išklaitys ir mes laimesime dangų, persidirbsime patys save ir kitus žmones, kurie yra dvasios, o ne kūno žmonės. Mes turime visas savo turimas jėgas pasvesti Dievui, gyvenant sulyg Jo sv. valios pasireiskimu, kur tik tuomet mūsų gyvenimas bus pilnas ir veltas gyvenimo, to gyvenimo, kuris bus amžinas su Dievu dangaus linksmybeje.

24 rugpjūčio. Sv. Baltramiejus -Natanaelis, buvo gana aiskios ir tiesios intencijos žmogus, o jam tapus Kristaus mokytiniu, sustiprėjo jo tikejimas taip, kad po Kristaus uzzengimo į dangų, jis mirė kankinio mirtimi už Kristaus mokslo skelbiamąją tiesą irodinėjima už kurias jis buvo žiauriausiu būdu nukankintas, kur nuo jo dar gyvam beesant nulupo visa oda, o tik paskiausiais nukirto galvą.

Melskimes į sv. Baltramiejų, prasant jo uztarymo pas dangaus Viespatį, kad jam uztariant, Viespats teiktusi sustiprinti mūsų taip silpną tikejimą, kad suteiktų mums nuolankios ir tiesios intencijos troskimo ir noro gyventi sulyg Dievo valios ir prisiimtu sau pareigų sąžiningo vygdymo. Amen.

KONFERENCIJOS MINCIU ISTRAUKOS.

Kaip šios dienos sv. Evangelijos skaitymas nurodo, kad Viespats Jėzus turejo galios išgydyti, vienu žodžiu, tas ligas, kurių niekas kitas negalėjo išgydyti, kaip kad raupsuotuosius, kurie būdavo pasmenkiami mirčiai, kol juos suesdavo jų liga.

Tai atsimine turime atnaujinti savo tikejimą ir gerus pasiryžimus, o antra mes turime atminti, kad nuodėmė yra daug baisesnė už raupsuotuosius, nes ji prazudo ne tik kūną, bet ir sielą, bet gyvendami sulyg Dievo isakymais turime laimes, kurie mus apsaugojo netik nuo dvasinės mirties, bet ir apsaugoja nuo daugelio negarbingų ligų, kurios paeina iš nuodėmės ir nevygdymo Dievo isakymų.

Zmones- zmenems kalba zodziais, o Dievas kartais prakalba veiksmiais ir skaudziais veiksmiais, kur ta zinodami turime padaryti isvada, kad zmogui yra daug svarbiau tureti sveika ir skaiscia siela, nekaip kuna. Nes jei zmogu kankins baisios ligos ir vargai bet jei jo siela bus sviri ir sveika, jam viskas iseis i didesne nauda del amzinybes ir jis susirinks daug daugiau turtu ir nuopelnu del amzinybes.

Treciuoju atveju mes turime tureti dekingumo pareiga, kur mes turime nuolatos issirdies uz viska dekoti V. Dievui, o ypatin gai uz angamtines mums Dievo suteiktasias malones ir uz tai, kad nusideje vel gauname is Dievo atleidima, kur ta prisimenant mums reikalinga buti nuolatos ir visuose dalykuose dekingiems Dievui.

Mes negalime buti tais devyniais, kurie isgydyti is baisios ir baurios raupsu ligos nuejo patenkinti ir dziaugdamiesi, o neatidave dekingumo duokles Jezui. Mes turime pasekti tuo desimtuoju, kuris isvydes esant save sveika, grizo padekoti ir puoles po Isganytojaus koju, atidave savo sirdies ir meiles pareiskimo duokle ir pareiga, kuri visiems priklauso ir nuo jos mes ne vienas ne some laisvi. Pasekime mes tuo vienu is desimtu pavyzdziu, atiduodami dekinguma Tam, kuriam priklauso visoks kelias danguje ir zemeje, kur Jam vienam priklauso dekingumas ir garbe, kur del Jo mes turime buti dekingi ir visiems kitiems, kurie kuo nors prisidejo prie musu gero.

Nuo pat pirmos savo uzgimimo dienos mes jau buvome globojami gimdytoju ir taip per visa laika iki dabar vis yra zmoniu, kurie mumis rupinasi, kur musu pareiga buti jiems dekingiems vienokiu ar kitokiu atzvilgiu, o labiausiai malda atsilyginti uz ju mums teikiamas gerybes ir visa kita, kur Dievas mums suteiks uz tai meiles ir gerasirdiskumo dovana, nes meile atsimoka tik meile ir kitos duokles nepriima.

SKIRTINGUMAS TARP AUKOS IR SAVIMEILES.

Savimeilei yra labai saldu naudotis malonumais, kur daznai ji mus atitraukia nuo gero veiksmo, kuris reikalauja aukos, nes savimeile zmogu nukreipia i poilsa, kurioj jis nera reikalingas. Daznai mus apgauna musu savimeile, kuri prisitaikidama prie zmogiskosios silpnybes, priskaitydama koki menknieki uz gera darba ir pakeldama jo verte, kurios jis neatstoja, o tik ji savimeile

aukštai uzkelia. Mes turime saugotis savimeiles ir kovoti prieš ją gailedamiesi tobulu gailescio aktu už savo nuodemes, nusizemindami ir dedami pastangas pakilti aukščiau Dievo meileje. Mes taipogi turime žiureti ir tikrinti savo pasaukima į tobulybę, kur ir kaip tai yra daroma ir ar iš Dievo meilės? Visu pirma mums reikia ieskoti Dievo meilės ir Jo malonės, kur ją aptureje pajegsime ir kitas kliūtis apgaleti, nes tobula Dievo meile sudegina visa, kas netobula ir nepatinka Dievui.

Vienuolio uždavinys siekti tobulybės ir nuolatos trokšti tobulėti, tai yra atsikratyti viso to, kas tik yra blogo ir netobula. Kaip prieš sv. krikštą, kudikio siela priklausė velnio valdžiai: o po krikšto pasinaudojus V. Jėzaus kancios nuopelnais ir Jo pralietojo kraujo vaisiais ji tampa svari ir skaisti, taip ir su žmogumi, kuris ateina į vienuolyną yra padarytas labai didelis žingsnis, bet ir čia atejus turime prisiminti, kad nuolatos mums reikia dirbti ir tobulėti, nes jei neisime pirmyn tai eisime atgal, nes vietoje stovėti neįmanoma. Čia yra panasus kaip kad vandenyje, jei judame-plaukiame, bet nejudant žmogaus kūnas tuojaus ima skęsti. Tai žinodami dar turime prisiminti ir tai, kad setonas be paliovos suka aplinkui, kaip kriokias liutas, noredams atplesti žmogaus sielą nuo Dievo ir laimėti ją pragarui. Supraskime, kad ši kova tęsis iki galui, iki mirties, kur tik po jos, jei busime sekmingai laimeje kova su priesu šioje žemėje, busime perkelti į amžinąjį poilsį, ilsintis Dievo regejime ir begalinėje džiaugsme per amžių amžius. Amen.

Siandien jau yra 70 tūkstančių misijonierių, kurie skelbia Kristaus mokslą įvairiuose krastuose ir įvairiomis kalbomis ir kiekvienas, kas tik yra gavęs sv. krikštą, tas turi pareigą skelbti Kristaus Evangeliją. Žodžiu ir rastu mažiau yra skelbiančių, kaip savo paprastu, kuklu gyvenimu, pavyzdžiais, tikejimu, malda ir kitomis dorybėmis, kur tie visi minėtieji irgi atlieka savo pareigą, bet kas išgali turi skelbti Evangeliją žodžiu ir rastu.

Kuomet sv. Dvasia žmogų stiprina tuomet jis lengvai nesa salduji V. Jėzaus jungą viską nugaledamas ir savo gyvenimą padarydamas pilnų. Dėsniai mums visiems ir pavieniu žmogui sv. Dvasia teikia daug malonių, kalbedama įvairiais būdais ir įvairiomis priemo-

nemis, kaip per kitu zmoniu pasakytus gerus pamokinius, per geras knygas, kurios ir yra tam parasytos, kad zmones atrastu tiesa ir reikalingas priemones siam ir pomirtiniam gyvenimui del kurio ir esome skirti ir leisti gyventi ant sios zemes. Taigi cia ir yra sv. Dvasios veikimo vaisiai, kur tas daugiausiai nera pastebimmas ir neina matomu budu.

Gaudami sutvirtinimo sakramenta taipogi gauname sv. Dvasios dovanas, bet nematomu budu, bet jos yra zmogui labai reikalingos istverti gerame iki galui. Daznai mes turime dekoti V. Dievui uz visas teikiamas malones, prasydami stiprybes istverti iki mirties gerame, o kai Viespats pasaulis mus is sio laikino gyvenimo kelio, kad Jis mums butu ne teisejas Bet Texas. Amen.

Musu siela yra tikra tikrenybe, nes ateis laikas, kuomet musu kunas suirs, bet siela atsiskyrus nuo jo eis i amzinaji gyvenima. Jei siela eina i dangu-atlieka jos anspaudas suteiktas per kriksto ir sutvirtinimo sakramentus, kur tas jai teikia garbes, bet jei ji eina i pragara, jos toji zyme lieka kentejimams. Kriksto sakramento zyme yra lig sparnai su kuriais galima skristi i dangu, o sutvirtinimo sakramento zyme yra tarsi Kristaus kareivio zenklas, kad jis butu tvirtas. Tuos zenklus reikia daznai prisiminti ir juos geriausiai panaudoti sielos isganymui, nes ka gera gauname is Dievo turime gerai ir sunaudoti, kad neliktume, kaip tas nenaudingas tarnas, kuris gautaji talenta esa paslepęs zemeje, kur uz tai buvo nubaustas ir imestas i tamzybes, kur yra verkimas ir dantu griezimas. Mes turime vykinti sv. kriksto pazadejimus, o ir sutvirtinimo sakramento zenkla, kuris mums suteikė tvirtybes kovai pries tikejimo priesus ir pavojus. Mes taip pat turime stiprinti silpnesniuosiu brolius svelniu elgesiu, o pikta darancius sudrauskiye ismintingai, kaip tik atrodys tinkamiau, kad ju neuzgavus ir juos atvedus ant gero kelio.

Sv. Dvasia visuomet stato zmogui Dievo garbe auksciau uz gyvenybe, ir jei mes tuo rupinsimes sustipreti, juo labiau sv. Dvasia sustiprins mus ir musu zygius geram tikslui atsiekti, nes mes daznai esome bailus ir bijomes save patys ir kitu zmoniu, bet jei mes pasipriesintumem savo bailumui ir kuniskumui, darydami sau prievarta ir apsimarinimus sielos naudai, tai padetu mums sv.

Dvasia pakilti dvasiniais sparnais ~~is~~ issivaduoti nuo traukiamosios zemiskos jegos. Mums daznai sunku pasidaro istikimai tarnauti Dievui, pasisvesti visuomenei ir aukos keliui, kuris zemiskomis akimis ziurint, yra sunkus ir status kalnas, bet drasuo liai su Dievo pagelba, pasiekia to kalno virsune, kuriame atranda amzinojo poilsio vieta, kur tas yra sv. Dvasios dovanu deka.

Velniais, kunas ir pasaulis daznai mus traukia zemyn nuo pradetojo kopti tobulybes kalno, bodydami lengva kelione ir patogumus leidziantis zemyn, bet atminkime, kad karzygiai tik perkliutis ir sunkumus ta varda igyja. Mums yra daug pavyzdziu ir priemoniu, kuriomis yra pasinaudoje pirmieji, o ir mes pasiprasime sv. Dvasios stiprybes, sekime ju pavyzdziu ir drasiai kopkime i tobulybes kalno virsu-skindami sau kelia per kliutis ir sunkumus i amzinosios garbes ir amzinojo poilsio vieta, pamindami po savo kojomis kuniskuosius patogumus ir ju mums siulomus geismus, nes jie visi veda zmogu tik kur yra lengva ir malonu, kur yra nuodeme ir jos vaisius amzinoji mirtis ir amzinasis pasmerkimas.

Nepasiduokime apgaunami ir nebukime savo paciu kenkejais ir amzinosios nelaimes vykintojais, bet pasitikedami Dievo pagelba, stenkimes visus sunkumus ir visas gyvenimo kliutis nugaleti tikėjimu, turint vilti isigyti amzinosios laimes vainika, tame poilsio ir ramybes palaimintame kraste- karalysteje, kur pats Dievas bus musu poilsis, palaima ir laime- ramybeje bei neispasakytame dziaugsme Ji regint per amziu amzius. Amen.

APIE KRIKSCIONISKAJI NUOSEKLUMA.

Atminkite, kad tuo paciu negalima tarnauti Dievui ir pasauliui, tiesai ir klaidai, tai yra, nuodemei ir Dievui. Didziausis skirtumas yra tarp mirties ir gyvenimo, o nuodeme yra sielos mirtis, bet Dievui tarnavimas yra amzinasis gyvenimas.

Kas metosi is vienos puses i kita, tas neturi pasisekimo gyvenime, o kurie gyvenime nelaiko nuoseklumo tie nepasiekia nieko kilnesnio, nes nuo gero pulsta prie blogo ir atgal, kur taip elgdamiesi neatranda tvirtos atramos ir yra blaskomi lig vejo ~~lapai~~ nesiojami lapai ir panasiai.

Labai lengvai kasdien galima prarasti tobulybes nuosakumas ir ieiti i pasaulio dvasios kelia, kur su tuo ir prasi-deda zmogaus gedimas. Tai zinodami, supraskime, kad nera imanoma tarnauti dviems valdovams -Dievui ir mamonui, nes ka esome pasi-ryze ta tyrime ir isteseti, nes V. Dievui tarnauti yra garbe ir tas nepaliks veltui, bet bus gausiai atlyginta zmogui amzinybes laimejimu Dievo karalysteje. Amen.

KONFERENCIJOS MINTIS:

Visu pirma ieskokite Dievo karalystes ir jo teisybes, o vis sa kita bus jums prideta. Mes zinome, kad didele daugybe zmoniu tu zodziu paveikti, kuriuos Viespats yra pasakes, dare tai ka ga-lejo sekdami V. Dieva, kur jie uzbaige savo maista ir isvarge, kaip avys be piemens, buvo stebuklingai V. Jezaus pavalgydinti net du kartus Jo viesojo gyvenimo metais. V. Jezus ispildo savo pazadejimus ir parupina mums dvasios ir kuno gyvybei reikalingu priemoniu, kad belaike nemirtu. Bet musu sis zemiskasis gyvenimas syki baigsis, o ji sulyginus su amzinatve nustembame, kaip jis yra trumpas, o kartais tik kelias valandas tesitesias, kaip greitai mirstanciojo gimusio kudikio, bet sielos gyvenimas yra amzinas, o jos isganymas yra pirmutine musu pareiga. Mums reikia stengtis palaikyti sielos stovi antgamtineje Dievo maloneje, vie-nybeje gyvenant su Dievu, vygdant Jo valia, einant Jo isminties vedamu ar nurodytoju keliu, kuris yra siauras ir astrus, bet nek-laidingai vedas i amzinaji dziaugsma.

Platus kelias veda irgi i amzinybe, bet skirtinga nuo troks-tamosios, nes tai bus amzinosios kancios vieta ir bausme pragaro gelmese. Gyvendami zemeje mes turime laisvos valios pasirinkimui kelio i gera ar i bloga, nes cia musu valia yra laisva. Siauras kelias ir anksti vartai veda i amzinosios teviskės sali, bet de-ja, kaip mazai yra tu, kurie juo eina. Einantieji tuo siauruoju gyvenimo keliu, kuris reiskia susivarszyna ir ejima sulyg Dievo ie ir Baznycios isakymu vygdymo, jie esa laimingi, nes atsieks savo tiksla.

Tebunie mums nuolatinis paskatinimas tu Viespaties pasakytu zodziu, kad visu pirma ieskotume Dievo karalystes ir Jo teisybes igyvendinimo zemeje -savose sielose, o likusius dalykus, kurie

bus mums reikalingi ir butini prides Viespatįs ir nuves mus i amžinosios laimes karalyste. Amen.

*) Pazadinai mane, Viespatie, leisdamas manyje sukilti teisingos baimes ir isgascio jausmus, sukretei mano kuna mirties sėseliu siurpuliais, parodydamas, kaip nelaimingas yra tas zmogaus nevaldomas gyvenimas ir kokia baisi yra tokio zmogaus mirtis!... Parodei man, Viespatie, tinkamu laiku, kuomet patrenku ir kitu ginklu ugnis kele pragara fronto eigos kelyje, kur as buvau tos ugnies pradalgiuose, kur kiekviena minute galejai, Viespatie, prazudyti mano gyvybe kartu su kitomis, kuriu daug tenai zuvo, ~~Bezzta~~ bet Tavo gailėstingumas nenorejo nusidejelio mirties, nes jam leidai sveikam iseiti is mirties lauko i gyvenima, kuris yra pilnas rimties, pasiaukojimo ir teisingumo, kuris yra meiles ir gailėstingumo vaisiais gaivinamas, kuris zmogui nurodo tikraji ir tiesiogini kelia ir priemones einant ir siekiant tikrosios ir amžinosios laimes, vilties ir gerio, atilsio ir begalinio dziaugsmo buveines, kurioje esa visi tie Tavo isrinktieji vaikai drauge su Tavimi, Tu, mano Dieve, mano Isgelbetojau! -Sio ir ateinanciojo gyvenimo viltis ir amžinoji ramybe manosios sirdies.

Leiska man, Viespatie, nieko daugiau nebetroksti, kaip vien tik Taves ir Tavo meiles, nes kiti dalykai gimdo kancias zmogaus sirdyje ir sieloje, kur po to eina mirtis, bet Tu, Viespatie, esi amžinoji gyvybe per amziu amžius.

Leiska man, Viespatie, amžinai prisiminti tas neapsakomas, man nevertam, suteiktas malones ir issigelbejimo vilti nuo amžinosios mirties. As trokstu Tavo meileje ir dekingume gyventi ir mirti ir taip uzbaigti savo vargingos keliones zingsnius, permaldaudamas savo nedekingai ir nuodemingai praleistaji laika, kuris man buvo bepradedas visiskai pavergti, bet Tavo, Viespatie, ir Tavo Svc. Motinos Marijos pagelba mane sugrazino is mirties i gyvenima is nuliudimo i dziaugsmą ir is nevilties i tikraja vilti, kuri esi Tu mano Dieve ir mano viskas!...

1). Pirmoji rugsejo. APIE ATGAILA. Pirmieji tevai tiesa padare nuodeme ir tuo paciu lig pastumejo visus mus link jos duodami progos nusideti, kadangi mes esome pirmuju tevu vaikai, bet jie nusiđeje ir atgailavo, kur jiems tas truko per visa savo gyvenima, o

juju gyvenimas buvo ilgas, kur Adomas pirmasis žmonijos tėvas yra išgyvenęs 930 metų. Pirmieji tėvai nusidejo, bet suprato, kad atgaila per visa savo gyvenimą, kur ir mes turime paimti iš jų pavyzdį ir daryti atgailą, nes mes esame nusidejęliai žmonės.

V. Jezus irgi yra pasakęs: "Jei nedarysite atgailos visi prazusite". Nuodėmė padaryti yra labai lengva, o kartais ir malonu, bet atgaila daryti reikalinga stiprios dvasios ir tvirto būdo žmogaus, o ypatingai Dievo malonės ir stiprybės, be kurios nepajėgsime nieko tinkamo padaryti. Mums yra reikalinga nuolatosis saukstis Viespaties gailestingumo, kad Jis mums suteiktų atgailos dvasios stiprybės ir ištvermės, kad tuomet mes pajėgtume savomis asaromis nuplauti nuo sielos nuodėmių purvą bei visokias kitas zaisdas ir dėmes, kad paliktume svarus Dievo akyse.

V. Jezus jau užgimdamas Betlejaus kuteleje rodė atgailos pavyzdį, kuria vygdė per visas savo žemiskojo gyvenimo dienas, kur net apsikrikštijo pas sv. Jona, kurio krikstas rodė nuodėmių neaplikimą ir atgailos reikalingumą. Po to, tyruose pasninkavo per 40 dienų ir naktų, duodamas mums pavyzdį, mums nusidejęliams žmonėms, ydant to pavyzdžio paskatinti nuolatosis darytume atgailą.

Viespačiui už save pati atgailos daryti nereikėjo, bet Jis darė už mūsų nuodėmes. Todėl ir mums, kai mes jau sugrizome iš nuodėmių prie Dievo, neverta paliauti dar atgailos, nes atgaila darantiems Dievas yra meilingas ir Jis mus priims į savo išrinktuju skaičiu. Daug pavyzdžių yra palikę Viespats, kur Jis sakėdavo nusidejęliams: "Eik ir daugiau nebenusidek". Taigi, jeigu mus prikele Viespats iš to nuodėmių tako mes turime visomis jėgomis stengtis nebegrizti į jį, nes Viespats tikrai suteikia prasanciam savo malonės ir jėgų ištėsejimui gerame iki galui.

Meliskimės ir atgailokime, o mūsų Viespats neapleis ir mums padės ištėseti gerame iki galui, lygi mūsų mirties valandos, kur po jos jau nebebus vargu nei atgailos, bet bus atlyginimas amžinoje laimeje ir amžiname džiaugsme per amžių amžius. Amen.

3. rugsejo. - APIE ISPAZINTIES GALYBE IR ATGAILOS REIKALINGUMA.

Didele yra nuodėmė ir mirtis yra nuodėmės vaisius, kur tik iš nuodėmės kyla karai ir visokios kitos nelaimės, o betgi nuodėmė panaikina atgailos sakramentas, nes jis yra ištatytas V. Jezaus ir Jo

kraujo anspaudu patvirtintas. Didele galybe yra atgailos sakramente, bet daugelis jos nemato ir jeigu ja sventvagiskai atlieka, tai jie patys užsimusa. Didele galybe yra atgailos sakramente, bet jei žmogus savo isdidumu ja netinkamai atlieka, tai jis užsimusa nuo jos stiprumo.

Naudokimems dažnai atgailos sakramentu, bet naudokimems tinkamai jai prisirenge, nes didelė jos jėga veikia smarkiai. Jei gerai ją atliksime eisime kas kart vis arčiau prie Dievo, bet jei ją atliksime blogai- užsitrauksime savo sielai prazuti. Ipuolus i mirtina nuodeme, tuojaus, nedelsiant ir visa kita palikus, kuo greičiausiai padaryti tobulo gailescio akta ir begti išpažinties, nes togi nuodemes zaisda yra baisesnė už gyvates ikandima. Jei tuojaus iš jos nesikėkšime, tai mums gali atsitikti kaip su gyvates igelimu. Padares mirtina nuodeme žmogus netenka pasvenciamosios Dievo malonės ir ipuola i velnio vergija.

Žmogaus gyvenimas dar yra liudnas ir tuomi, kad jei jis neturi gailescio, tai ir per išpažinti jam nuodemes neatleidžiamos nes gailestis yra pasipriesinimas nuodemei. Musu gyvenimas yra apribotas ir mirties valandoje reiks iš kiekvienos dienos duoti apyskaita, kaip ji buvo sunaudota. Stenkimės patys ir kitiems padekime issisaugoti nuo tu nelaimių, kurias čia suminejome, nes išpažinties yra naudingoji ir brangioji galybė, kurioje tinkamai pasinaudoję, pasisemiam sau stiprybės, nuvalydami nuo savo sielos visas dėmes, kurias yra padares musu nuodemių ir apsileidimo purvas.

V. Jezus pasake: "Prakeiktas, kurs dirba Viespaties darba atsales ir netinkamai". Paliko Jezus Kristus atgailos sakramenta kad nupuole, žmonės galėtų vel susitaikinti su Dievu. Saugokimės to lengvapediskumo, kuriuo žmonės nesamoningai pasitikėdami, Dievo gailestingumu, daro nuodeme. Toks nusikaltimas yra jau priešingas sv. Dvasiai, nes daromas lengvapediskai, pasinaudojant Dievo gailestingumu, kur jis gali žmogui visai prazudyti. Tai suprasdami saugokimės patys ir kitiems padekime nuo to issisaugoti. Ypatin- gai negrizkime i atleistinąsias /atleistąsias/ nuodemes, nes jų pakartojimas yra baisu ir labai pavojingas, nes kaip kad zaisda iš naujo suzeidžiant, kur tas išgydyti jau daug daugiau kainuoja ir sunkiau atsieina.

Nes paskesnieji to zmogaus darbai yra baisesni uz pirmuosius, o jie pasidaro tame, kad jis nesisaugojo tu progų, kuriose jis buvo nusidejes. Pakartojimas ir grizimas i ta pacia nuodeme vel is naujo, yra labai zalingas tas veiksmas musu sielos isganymui. Visomis jegomis venkime tu progų, kurios buvo mus ivede i nuodeme ir negrizkime prie ju, nes tas mums buvo jau atleista ir apgaileta ir neatideliokime atgailos i senatve, nes tai butu apgaulingas apsigavimas ir paneigimas V. Jezaus dovanu, kuriomis reikia naudotis tuojau, o ne atideliuojant.

Tiesa, kad nuolankiam darantiems atgaila Viespats yra gailestingas bet lengvapediskai paneigiantiems Jojo gailestingumo vaisiu Viespats bus teisingas ir astrus teisejas, ju paciu nenaudai. Pasiryzkime naudotis Dievo gailestingumo laiku visuomet, neatideliuojant atgailos rydienai ir negrizti i karta ar daugiau atleissia nuodemes, o Viespaties malone mums pades isteseti gerame, jei tik mes stengsimės ir prasysime mus isvaduoti is savo kunisko silpnumo, kur taip tvirtai pasiketine eisime pramintu Viespaties keliu lygi galui, -kasdien neskami savo kasdienini kryziu paskui Ji.

Lai padeda Dievas musu silpmai prigimciai isteseti ir ramybeje mirti prie Jezaus, Marijos ir sv. Juozapo globos, nes tokia mirtis perves siela i amzinaji laimes gyvenima Dievo regejime. Amen.

6 rugsejo. APIE MARIJOS KILNUMA IR SVENTUMA, KURI YRA DIEVO
MOTINA.

Marija yra kilniausias ir skaisciausias sutverimas, sutvertu ju zmoniu tarpe, kuria Dievas Tevas paskyre savo Sunaus Motina. Ji yra galingiausia ir pirmutine po Dievo uztareje ir musu nusidejeliu apgineja. Ji yra visu musu Motina, kurie Jos saukiames ir kurie tikimems Jos pagalba. Todel visuomet bekime prie tos meilingos ir gailestingos Motinos su kudikisku pasitikejimu. Atverkime drasiai Jai savo sielos kancias, bei savo skurdo ir melaimiu gyvenima o Mariji ji mums pasaldins, atsargiai vesdama per tuos digliuotus kelius istvermeje ir kantrybeje iki galui, kurie mirties valandoje mums atrodys labai brangus, kaip roziu ir graziausiu geliu kloti keliai, jie bus musu liudytojai ieinant i amzinaja tevyne pas Viespati Dieva ir Jo isrinktuosius. Amen.

Mano Dieve, ko gi as galiu daugiau troksti, kaip tik Taves ir Tavo meiles, mano gyvenimui ir mano sielos stiprybei palaikyti ir ugdyti didesnio pasiaukojimo ir saves atsizadejimo troskima, siekiant tobulybes ir visisko Tavo, Viespatie, valios ivygdymo, nors ji butu sunki ir labai nemaloni mano pazestai prigimciai.

APIE IZADA.

Daug geriau izadoti visai nedaryti, kaip padarius jo neistese-
ti, nes Dievui duotas zodis ir neistesetas bus isreikalutas is mu-
su ir reikalaujamas atsisteisimas del ko to zodzio neislaikeme?
Malonus yra dalykas kai savo laisvu noru mes pasisvenciname Dievo
tarnybai, o mirstame sau ir pasauliui, bet kas ta zingsni padares
metasi atgal, tai yra daug biauresnis uz toki, kuris savo suzie-
duotinei meta zieda po kojomis ir nuo jos pasitraukia. Izadai tai
yra labai svarbus dalykas, maloni ir labai patinkanti Dievui auka
be reikia, kad jie butu daromi visai laisva valia, be jokios bai-
mes, be prievartos, be visokiu kitu isskaiciavimu, o tik su tie-
sia ir gryna intencija, pasivesti save Dievo valiai ir Jo sventai
tarnybai, samoningai sudedant i Jo gailestingumo rankas savo lais-
ve, savo skaistyste, ir visa savo turta, atsisakant laisvai nuo ju
o paliekant beturciu del Viespaties meiles ir Jo vardo garbes.

Tokios aukos padarymas ir jos lygi galui istesejimas atnes
daug laimes tam paciam zmogui ir per ji kitiems, o mirtis bus
jam uzmokesnis, nes per ja ir po jos jis pereis i amzinios lai-
mes buveine, atrasdamas pas Dieva simteriopai daugiau to, ko cia
issizadejo gyvendamas sioje istremimo kelioje. Amen.

Zmogaus prigimtis yra netokia, kaip augalu, bet gerai ir ant-
gamtiniai leidziama gyvenima, puosia taipogi tas grazus ziedas,
kuriuo yra pasipuosus lauko gele. Ju yra daug ir jie sudaro grozi
gamtoje ir priduoda dziaugsmo isvargusiui zmogaus sirdziai. Vie-
nuoliu gyvenimas sudarytas is triju ziedu (izadu), kuriais prika-
kza la savo kune tais trimis izadais lig vinimis, o betgi musu
siela prazysta graziausiu, dvasiniu, zygejimu, kur tas graziausias
ziedas yra musu sielos laisves stovis ir jos bendravimas su Dievu.

Musu vienuoliskuju izadu ziedai turi buti be suvytimu, kad
jie amzinai zydetu. Taigi, paklauskime saves, kaip mes tuo rupi-
nomes - savo izadu ziedais, is kuriu turime laukti vaisiaus, o to

vaisiaus sulauksime tik tuomet, kai taprupindamiesi juos laistisime savo pastangomis ir Dievo malones pagelba. Kuomet zmogus ~~ira~~ troksta vieh tik antgamties Dievo meiles ir Dievo karalystes igyvendinimo savo ir kitu sirdyse ir tam darbui aukojasi, tuomet jam padeda ir pats Dievas.

Pasiryzkime sutvirtinti savo sirdies ir valios pasiryzimus istverti gerame iki galui, iki mirties valandos. Amen.

~~--->>>>>>> APIE ATGAILOS DALIS EINANT ISPAZINTIES. ---~~

Pirmiausiai reikia padekoti Viespaciui uz visas mums suteiktasias malones, prasant sv. Dvasios, kad ji padetu sekmingai mums sukelti gaillesti ir tinkamai atlikti sv. ispazinti, nes tos dvi dalis yra labai svarbios ir reikalingos.

Trecioji dalis matyti ir pazinti savo kaltes, pries einant ispazinties, bet ispazinciai jau turime ruostis is anksciau, o pries ja atliekant dar padaryti saazines saskaita ir prasyti sv. Dvasios dovanu, kad galetume ja tinkamai atlikti.

Ketvirtoji dalis yra gaillestis, kuris vienas yra jausmingas, o kitas ne, nes kunas ir sirdis nejauciaf, bet protas ir valia nori atsikratyti, kas buvo padaryta blogai-nuodemes ir vengti jos ateityje. Nuo kiekvienos paderytos nuodemes mazeje mumyse Dievo meile ir musu paciu verte. Mums yra labai svarbu, kad isigygtume tokio noro, kad nuolatos gailletumems uz savo mazus ir didelius ~~pr~~ prasikaltimus, nes tai esome izeige savo geraji Dieva ir Sutvereja, kuris yra musu geradaris ir musu Tevas.

Penktoji dalis yra atsiteisimas uz nusikaltimus. Kuomet zmogus pradedi isigilinti ir tirti save pati, kur tik tuomet pradedi pamatyti savo trukumus ir ydas, kurios griaua zmogaus pazanga ir ejima prie tobulybes ir Dievo. Rasdami trupinelius laisvo laiko pasistenkime tuomet ieiti i savo sazone ir i sielos padeti, nes tas yra butina musu pazangai ir bendradarbiavimui su Viespaciui Dievu. O tas yra zmogaus labai daznai vygdoma kas zmogui rupi o kas nerupi, kad ten ir geriausias dalykas butu, paliekama nuosalyje. Taip mes daznai paliekame nuosalyje savo sielos reikalus ir pati Dieva, o pasirenkame liglaikinius ir apgaulingus dalykus, kuriems praleidziamе daug laiko, vargo ir prakaito ir kurie priveda mus prie liepto galo ir amzinios mirties bedugnes. Ismokiame kovoti del Dievo garbes ir savo sielos laimes, o ne prapulties

9. 9. 47. --- Kuomet gesta vakarine zvaigždute, zinome, kad ji vel savo laiku uztekes, bet kada gesta jauno zmogaus gyvybe, paciame jo zydejimo laike, tuomet musu viat is jau nutolsta i beribi pasauli, kuri vadiname amžinybes salimi.

Taip, Viespatie, gaila yra tu jaunu gyvybiu, kurios savo paciame zydejime atsiskyre su siuo pasauliu, bet gal is ju, dauguma yra siandien laimingesni, daug sykiu, uz mumis cia vargstancius zmones, nes mes esome priristi prie sios vargu zemes, kur daznai jos traukiami nutolstame nuo savo tikrojo tikslo. Bet kuomet Tu, Viespatie, pazadini zmogu is to apsnudimo, leisdamas jam pakilti i antgamtines srities dausas, tuomet zmogus jau uzmirsta, kad jis tebesas kune, nes su neapimamu troskimu lekte kekia prie Taves? Viespatie, kaip kulka prie taikinio.

Taip, ir manoji siela tuomet verziasi prie Taves, Dieve, kaip kaip prie savo vienintelio tikslo, uzmirdama, kad dar nevalia jai yra pakilti auksciau uz kuniskojo pasaulio, nes ji dar tebesa kune ir sios zemes istremimo kelyje. Su Tavimi, Viespatie, zmogus pasisotina, nuramindamas savo sielos ilgese, kuri ilgisi Taves, bet pasitraukus Tavo meiles ir silumos parodytajai liepsnai, ji palieka tokia vargse, tokia neturtinga ir apleista, kokia istikruju ir yra, bet i tai reikia ziureti ne kuno akimis bet dvasios.

Viespatie, leisk man visuomet ispildyti Tavo sventa valia ir kaip tik yra galima, visas savo jegas paaukoti Tavo sventai tarnybai ir Tavo, Jezau, paklydusiu aveliu isvadavimui. Leiska man Viespatie tureti kantrybes ir istvermes nesti uzsidetaji kryziu, Tavo meiles ir malones palaikomam ir nesti istvermingai lygi kalvarijos kalno virsunes, o po mirties atrasti amzinaji gyvenima, Tavo Tevo, amzinoje karalysteje.

Viespatie, viska gali man leisti, bet tik suteik jegu isteseti Tavo meileje lygi galui ir nuo Tavo meiles neikuomet neatsitraukti, nes tik Tu vienas esi visu gerybiu saltinis ir amzinoji zmogaus viltis bei laime. Dievas daznai aplanko mus savo kryzelia kur tas yra sakoma, kad Jis daras is meiles. Nezinau ar ir man si Jo privilegija atitenka, nes daznai jauciu galvos skaudejima ir sunkuma prideranciai eiti savo luomo pareigas, o kartais labai pradedu skaudeti akys, o ypac po vakariniu maldu skaitant.

Nors mano gyvenimo diemose buvo ivelta daug blogo, bet Dievas griztanciojo savo tvarinio neatstumia, tik reikia grizti su nuosirdziu pasitikejimu ir didziu gailesciu, o Viespats kiekviena priims, atgaivins, pastiprins ir pakels is viso to, kas jame buvo suklysta.

11. 9. 47. KAIP REIKIA EITI SV. ISPAZINTIES, KAD JI BUTU

QQ TINKAMAI ATLIKTA QQ

Einant ispazinties, pirmiausiai yra reikalinga ispazinti visas sunkias nuodemes, jei ju turime, nes jei mes uzslepsime viena sunkia nuodeme, tuomet musu ispazintis bus svenvagiska ir prie jos prisides dar viena sunki nuodeme, butent svantvagystes nuodeme, o ir visos kitos liks neatleistos. Daznai apie tai mintydami, mes turime prasyti is Dievo pagalbos, kad Viespats teiktusi mus nuo tos nelaimes apsaugoti.

Ispazintas nuodemes daugiau kartoti nera reikalo, bet neturinti nuodemes ir einant ispazinties kas savaite, kaip kad mums isako regula, reikalinga ispazinti is praeities kokia nuodeme, kurios gaillestis butu naudingas, kad gavus isrysima. Naudingiau butu, kad pries 6-taji Dievo isakyma savo nusizengimu daugiau nekartotume, jei turejome pries tai nuodemiui ir jos buvo ispazintos, bei mums nekilsta jokiu abejoniui del to.

Einant ispazinties reikalinga vengti daug kalbeti, o trumpai ir aiskai pasakyti nuodemiui skaiciu ir ju vardus. Taip pat yra svarbu vartoti padorus zodziai isreiskimui nepadoriu ir biauriu nuodemiui, bet pasakant taip, kad butu suprantama nusikaltimo didis ir t.t.

Dekoju Tau, mano Dieve, uz visas lygi siol man suteiktas malones, prasydamas, kad teiktumeis manes neapleisti iki mirties, ir kad toji mirtis butu sielos gyvenimui ir amzinajai laimei Tavyje.

APIE TIKRAJI GAILESTI EINANT ISPAZINTIES.

1). Vieni gailisi del to, kad del savo nuodemiui jie yra prarade sveikata, laisve ir garbe, kiti, kad neteko tos ar kitos malones kaip pavyzdziui pasitaiko per girtavima ir kortu losima, kad zmogus praleidzia sunkiai savo sutaupytus turtus vejais ir pats atlieka nelaimingas ir elgeta. Toks gaillestis yra grynai zemiskas ir jis neliecia nei sielos nei Dievo. Tokio gailescio neuztenka nuodemams atleisti ir jis yra netinkamas sielos isganymui nusipelnyti.

2). Reikalinga žmogui gailėtis dėlto, kad tikime jog yra Dievas, dangus ir pragaras, o tai atsiminus gailėtis iš tikejimo, kad už mirtina nuodėmę užsitraukiame pragarą bausmė, nes užrustiname gerą Dievą, paneigdami Jį isakymus, kur tu paciu mes patys atsisakome mums skirtų dangaus ir pasirinkome pragarą, nes nusigrezem nuo Dievo valios vygdymo, nes Jūs sv valia yra Jūs isakymai, kuriuos laužydami paniekiname Dievo valią.

3). Šis ir pirmasis gailėtis sujungtas kartu, jau yra pakankamas, kuomet prieš jį prisideda išpažintis ir išryškimo ištarė, bet jis nėra tobulas.

4). Tobulas gailėtis, kuomet žmogus gailisi dėl Dievo meilės, kad savo gerą Dievą užrustinęs, kur tas gailėtis yra tinkamiausias ir geriausias, kuris ir be išpažinties gailintis, suteikia nuodėmę atleidimą, tik žmogui palieka pareigą, pasitaisyti pirmajai progai, atlikti išpažintį. Viespats davė mums viską ir Jis davė tik išmeilę, kur ir mes turime atsakyti meile, gailėtis iš meilės, kad ta begalinė Dievo geruma paneigėme ir užrustinome, o už Jį geradariyste -atsimokejome piktu. Gailekimes, kad išeidėme meilės dėvę ir patys nuo tos Jūs meilės atsisakome, paniekindami ir atstumdami ją iš šalies, o tu paciu ir jos dėvę Dievą.

! *!). Tik Tavyje, mano Dieve, noriu ir trokštu ieskoti laimės dėl Tavo gyventi ir mirti, nes Tu esi tas, kuris duodi pasauliui gyvenimą ir savo laiką kiekvienam teiki mirti, o Tavo, Viespatie, sprendimai visuomet yra teisingi.

Viespatie, teikis palaikyti manyje norą ir troškimą, visa užmirus, ieskoti tik Tavo ir dūsauti savo skurdą valandomis, kad Tu jas palengvintum ir teiktumeis nubraukti nuo mano veido karcia asara, leisdamas mano sirdžiai pasidžiaugti Tavo meilės seselio didumu ir malonumu, kuris išsklaido visas tamsumas ir kas yra žemiska, pakeldamas žmogų aukščiau nuo to ir parodydamas jam aukštesnius dalykus, už sios žemės vargą ir skurdą, prieš kurio žmonės irgi pririsisavo savo sirdi, ieskodami žemiskosios garbės bei laimės, kur tokių žmonių sirdis yra labai varginga ir gobsi, nes ji mato kas tik yra žemiska ir nepajėgia pakilti aukščiau jos iš tuos aukštesmiuosius dalykus, iš kur ateina žmogui praregėjimas ir amžinojo gyvenimo užtikrinimas Dievo meileje.

Slinkdamoas gyvenimo valandos viska nusinesa su savimi i negriztanciaja amzinybe, kur taip bloga ir gera paima i savo rankas i savo paslaptingas gelmes is kuriu jau negrizta atgal. Nors sunkiū pasitaiko gyvenime valandu, bet noriu jas pralesiti tinkamai, su didele kantrybe ir visisku pasitikejimu Dievo Apvaizdos suredimo tvarka ir jos aplinkybemis.

Padek man Viespatie, visuomet noreti ir daryti ta, kas Tau patinka, nors tas is manes pareikalautu dideliu pastangu ir aukos, be kurios nera vilties likti isganytam.

APIE PASIKETINIMA DAUGIAU NEBENUSIDETI.

Didelis skirtumas yra tarp pasauliecio ir tarp pasisventusio vienuolio Dievo tarnybai. Pasaulinio zmogaus pasiketinimas yra labai trumpas, nes jo rupescius nustelbia sio pasaulio reikalai, o mes vienuoliai turime tos laimes ir tam tikro laiko daryti pasiketinimus ir kasdien vykinti dorybes ir kuouoliausiai atsitolinti nuo nuodemes. Nuodeme ir Dievas tai yra didziausi priesingumo kalnai. Jei mes mylime Dieva, tai nekengiame nuodemes, o jei mylime nuodeme, tai tolinomes nuo Dievo.

Ta atsimine, pasirupinkime, kad nuolatos butume nusistate prie pries nuodeme ir eitume istvermingai ir tvirtai tuo geruoju keliu, kuris veda prie Dievo, o Viespats mums pades iseiti is sios vargu zemes ir nuodemes vergijos i amzinaji gyvenima.

APIE ATSITEISIMA.

Jei zmogus tebeturi koki kieno daikta tai jo sirdis dar yra prirista prie nuodemes. Bet labai daznai zmogus padaro tokiu nuodemiu, kad tik vienas Dievas gali jam teatleisti ir dovanoti, nes jis pats nusikaltelis, jau jokiu budu neisgali to atitaisyti, kaip pavyzdziui: Zmogaus nuzudymas, kaimo padegimas ir kiti dideli visuomenei padaryti prasikaltimai, kuriu vargas zmogus jokiu budu nebegali atsilyginti ir atsiteisti, bet Dievo begalinis gailestin gumas gali viska jam dovanoti, jei jis istikimai ir uoliai maldaudamasis Dievo darys ta, ka jis gali daryti, troksdamas ir visas pastangas dedamas atsiteisimui.

Kunigas per ispazinti nedaug teuzduoda atgailos, bet ir be kunigo uzduotos, galima dar savaime prisideti is savės, nes ka atlikšime ant sios žemės tai nereiks tos dalies kenteti skaistykloje. Rupinkimes isigyti nuolatinę atgailos dvasios ir joje gyventi iki mirties. Kunigo uzduotą atgailą mes turime kuostropiausiai atlikti, bet žinokime, kad toji atgaila atleidžia tik visai maza dalele, o mums lieka nuolatinis atsisteisymas is kiekvienos musu padarytos nuodemes.

Mes vienuoliai, kiekvienu savo veiksmu, darydami gerai ta atsisteisymo nuolatinį praktikavimą prieisime prie to, kad musu tos mazos aukos ir kasdieniniai aukavimo trupiniai ir pastangos pildamos per visa gyvenimą, kad užtektinai atlygins Viespaciui ir gal mums jau nereikes kenteti po mirties skaistykloje.

Nuodeme, nors ji iskarto butu ir linksmiausia, bet ilgainiui ji virsta skausmu ir mirtimi. Visu nuodemių ligos vaisius yra skausmai, asaros, nelaimės ir ju gale mirtis. Nors žmogus kartais uz savo nuodemes nekencia, tai jis kencia uz kitu, nes Viespats Jezus ir Jo Motina Marija neturejo nuodemių, o skaudžiausiai jiems teko kenteti uz kitu žmonių nuodemes. Mes neturime begyti nuo skausmu, nemalonumu ir kitokiu pasitaikiusiu gyvenime nepatogumu, bet juos priimti su džiaugsmu, del Dievo meilės, o jei gyvenimas ju nepatiekia, tai mums pravartu patiems pasitinkti kokius apsimarinimus. Geri yra isvirsiniai apsimarinimai, bet uz juos kur kas geresni yra vidujiniai, nes vidujiniai apsimarinimai isnaikina musu zingeidumą ir islavina musu susivaldymą, o tam priemoniu netruksta ir yra užtektinai ir jos kartais yra labai skaudžios musu prigimčiai, o bet gi žmogaus akis ju nemato ir nepastebi. Tai nuolatos praktikuodami igauname gera iproti, ismokstame susivaldyti nuo uždraustojo dalyko ir stiprejiame savo valioje, kur tas mums nesa daug naudos gamtinių ir angamtinių atzvilgiu, nes žmogus ismokės susivaldyti yra sugyvenamas ir mylimas kitu žmonių, o antgamtiniai, darydamas ta del Dievo meilės, apturi nuopelną pas Dievą.

Taip darydami busime naudingi žmonėms ir eisime V. Jezaus parodytuoju keliu, nesdami savo apsimarinimų kryžiu paskui Jėzų. Tad nebekime nuo kryžiaus, bet su kantrumu, nemurmedami, neskime ji lygi galui, kurio gale atrasime savo laimę, kuri is musu nebus isplesta, nes ji bus amžina pas Dievą. Amen.

(*) ***/. Kodel man, Viespatie, leidi nuliusti ir jausti sunkuma, kurio faktinai nesimato ir nera, o bet gi mano sielai leidi ji patirti ant tiek, kad ji pasidaro lig didziausiame pavojuje besianti. Kupmet dar gyvenau pasaulyje, man atrodo, kad tuomet to nepasitaikydavo, ka cia mano vergsei, neturtingai ir prislegta sielai leidi Tu, Viespatie, pergyventi kur ji tomis valandomis sunkiai alsuoja ir lieka lyg paskutinys padaras, kuris nieko negali ir niekam netinka.

As priimu, mano Dieve, ir sitokia auka, bet neleisk virs mano jegu kenteti ir nereikalauk to, ka jau mano jegos neatkeltu, o visa kita, kuri pajegsiu atkelti ir jei mano sielai yra tas naudingas, tuomet Tu, o gerasis Jezau, tvarkyk kaip tinkamas, nes as kartais nezinau ko man reikia ir kas mane geriausiai pakeltu prie Taves !.. Tik viena dalyka zinau ir to raikalauju, meldamas, kad man leistum visa kita uzmirsti, o tik su Tavimi, Jezau, gyventi amzinai.

*). As noriu gera daryti bet neistengiu ir labai daznai pakileles savo svajoniui ir pasiryzimu mintimis -vel pulstu prie to kasdieniskumo ir prie kuno kasdieniniu reikalavimu, kaip valgio, poilsio ir miego. Sumazinus tiems dalykas norma, kuri laika jauciuosiu save nugalejes, bet pasijauciu silpnas beesas fiziskai, kur ir vidine kova smarkiai pasireiskia manyje, kur taip diena is dienos ir vargstu su savo "A s i l u". Kuomet duodu daugiau laisves, tuose minetuose dalykuose, tuomet tas, -A s i l a s reikalauja dar daugiau ir veda mano siela prie pagundu ir nuolatines kovos su patogumo dvasia.

Sv. Povilas labai teisingai yra pasakes: "Kada mane Viespats isliuosuos is sio vargingo kuno ir geja man, kad mano kareiviavimas taip ilgai tesiasi". Tiesa, jei zmogus nekovoji su savo pazeistais prigimtimi nejauti tuomet ir kovos, nes po vandeniui plaukti yra lengva kadangi pati srove nesa, bet pries vandeni reikalinga pavartoti visas jegas ir daug pavargti. Tas pats dalykas yra elgiatis dvasiskai, nes kartais kunas ir prigimtis atsistoja pries gera ir smarkiai priesinosi dvasiai, kur toji kova yra sunki ir beveik nuolatine.

Gerai ir teisingai yra sakoma: "Kad lengviau yra uzkariauti miestus, kaip pats save". Tas yra daug garbingesnis karzygys, kuris

sugeba uzkariauti pats save, tai yra, suvaldo visus savo kuno pageidimus sulig proto ir dvasios kontroles. Viespatie, teikis ir man padėti uzvaldyti save pati ir tapti savo dvasios viespaciū, anant savo nuodemingo kuno, kurio pageidavimus esu jau pradejes minti po kojomis, bet jie dar nera visiskai mire.

17-tos rugsejo vakaras. Kazkaip mano mintys negali surasti tikrojo atramos taško ir taip sunkiai jos kankina mano galva, kad as nezinau, kur tikrai galeciau visiskai patenkinti savo, is anksciau, atsinestuosiū idealus ir prie ko tikrai apsistoti? Motina, Marja, as Tave myliu ir Tau visiskai esu pasiaukaves, bet kodėl mane, Motina, apleidi tose neaiskumo valandose palikdama mane viena!... -

Tegul duksta mano kunas ir skausmai kankina mane, kiek tik nori, tik Tu, Motina, neleisk man atsitraukti nuo Taves ir nuo Tavo Sunaus Jezaus, bet leisk man vygdyti Dievo valia, kantriai einant aukos ir pasitaikiusiū tu skausmu keliu lygi mirties, o po jos atrasti amzinaji gyvenima. Amen.

Dar sios dienos prisiminimas yra gerbtinas ir tuome, kad joje mire musu Vienuolijos Isteigejas S T A N I S L O V A S P A P - C Z Y N S K I, o sv. PRANCISKUS ASIZIETIS apturejo stigmas. Gyvenimas eina savo vaga ir prigimties normalumo keliu, bet jo datu ir dienu pozymiai privercia zmogu sustoti ties kai kuriomis vietomis ir pazvelgti bei pamastyti i buvusius sioje zemeje sventus ir taurius vyrus, kurie siandien dziaugiasi amzinoje laimeje pas Viespatti Dieva.

Kievieno zmogaus gyvenimas praeina ir jis isnykes is sios zemes gyvaju tarpo buna uzmirstas, kur i jo vieta stoja nauji žmones. Bet is tu zmoniu buna ir tokiu, kurie ir mire gyvena zmoniu tarpe, tai yra tie, kurie savo ryztingu gyvenimu, nugalejo save ir ejo siauru aukos keliu, kuris be iskrypimu veda i dangu. Tokia karzygiai ir Kristaus kariai paliko mums pavyzdi, kad juo pasinaudodami pasidrasintume siekti tobulybes ir nepabugtumeme pasitaikanciu kliuciu bei sunkumu, nes tik per kancia ir vargus kuriamas naujas ir laimingas gyvenimas ir tik istvermingieji yra jo dalyviai, nes istyzeliai ir savo kuno garbintojai lieka nepasieke jo, kur jie bus atmesti is gyvenimo tarpo i tamsybes, kur bus verksmas ir dantu griezimas.

O garbingieji Vienuolių vyrai ir jus pirmieji drąsumo ir ryžtingumo ziedai! padėkite man silpnam žmogui pasiekti tą laimės ir garbės vietą, tvirtą valią ir ryžtingomis pastangomis, be kurių žmogus netenka lygsvaros ir pasidaro panasys žaislo vykintojas, kuris tikroves nepasiekia.

18 rugsejo.

APIE ISTATYMA SV. SAKRAMENTO.

Vėlyku Avineli ir jo kraujas senajame Istatyme buvo ženklų, busimojo Naujame Istatyme Jėzu Kristu, kuris turejo už mus kentėti ir mirti, už mūsų nuodėmes. Viespats Jėzus paskutiniuoje vakarieneje tą Avineli valgydamas, pavertė į savo mylimiesiems ir pati save, nes jis tuo laiku rytojaus diena mirė, o tame paciamė didžiojo ketvirtadienio vakare istate Svc. Sakramenta sakdamas: "Tai yra mano kūnas, o paskui paėmęs taure laimino, gerė pats ir davė apastalams" Dar istare: "Gerkite iš jos visi, nes tai yra mano kraujas, kuris bus išlietas už jus ir už daugelio nuodėmėms atleisti".

Viespats prieš išstatydamas Svc. Sakramenta nuplovė apastalams kojas, parodydamas, kaip yra reikalingas nusižeminimas ir aukos gyvenimas. "Juk kaip padėtu žmogui, jei jis laimėtu visą pasaulį, bet prarastu savo sielą /Mork. 8. 36/. Kas nori eiti paskui mane, tegul ima savo kryžių ir tesėka mane". Kur panasiais žodžiais Isganytojas primena pareigą, norintiems eiti paskui Jį, Jo pramintuoju keliu, kurie darbuojasi ne dėl žunanciojo valgio, bet dėl amžinojo gyvenimo.

Labai dažnai isvirsinis žmogaus kryžius, kuri gali pastebėti ir kiti žmonės, yra lengvesnis už tą, kuri Viespats siuncia sielai, ar tai ja mėgindamas, ar myledamas, ar koku kitu būdu ją tirdamas ir grynindamas, bet tokie vidujiniai kryželiai yra gan skaudūs ir nelengvai yra pernesami, o bet gi ju žmogaus akis nepastebi.

Viespatie, aš visko trokštu ir noriu priimti iš Tavo rankų, su nuzeminta sirdimi, tik teikis tam man suteikti jėgų ir malonės, be kurios ir maziausias kryželis virsta sunkiu -nepakeliamu. Aš noriu savo likusia gyvenimo dalia suderinti su Tavo, Jėzau man skiriamu aukos keliu, kuris veda tiesiai, bet aštrių ir erskeciais klotu keliu, keliu vedanti prie Dievo ir amžinosios laimės, kuria Viespats apdovanoja grįztancias savo avis, kurios yra buvę issisklaide ir paklydę ir kurios dabar grįzta į bendrąją avidę prie savo tikrojo Ganytojo.

19 rugsejo.--- Cia yra mano namai ir mano laime, nes i sia vieta Viespats mane pasauke ir cia mane malonemis apipyle, o ir mano sirdis atrado cia didelius turtus, kuriuos Tu, Viespatie, suteike visai nuramindamas mano sirdi. Todel leiska man cia gyventi ir mirti, dziaugtis ir kenteti, o uz vis labiausiai Taves, Viespatie, prasau, kad man leistum ivygyti Tavo sv. valia.

Lai pasaulis man tampa kryziumi, o as tuo paciu pasauliui, nes noriu gyventi tik Tavyje, Jezau, ir Tavo zaizdose atrasti stiprybes ir laimei igyti vaistus, kuriuos surado pirmieji sventieji Jezau, leisk man buti Tavo per amzius, nes tik Tu vienas esi tiesa, kelias ir gyvenimas, o tuo keliu einantieji nemirs per amzius bet gyvens Tavyje ir Tu, Jezau, juose. Amen.

"Viespatie, Tu esi mano dalis ir mano sirdies turtas per amzius"!...

-----APIE KRISTAUS KANCIOS AUKA SV. MISIOSE.-----

Kas yra auka? Auka tai yra is laisvos valios prisiimtas koks nors pasisventimas. Viespats Jezus pats, laisvu noru, pasiaukavo is meiles del zmoniu laimes, nuo kurios zmonija jau buvo nutolusi per savo nuodemes. Per V. Jezaus mirti ivyko mums isganymas ir atsikelimas is numirusiu. Sv. Misiu auka tai yra V. Jezaus marties pakartojimas tik nekruviniu budu.

Suteik~~xi~~, Viespatie, man klausant sv. Misiu, kad as persiimciau dideliu gailesciu uz visas savo praeities nuodemes, o uz suteiktas malones, kad uzsidegciau meileje ir dekingume. Sustiprink Viespatie, mano tikejima, kad juo vadovaudamasis nuveikciau visus pasaulio ir kuno pavojus, o istengciau gyventi pilnu dvasiniu gyvenimu sulyg Tavo sv. valios ir Tavo isakymu sviesos, idant mano siela butu susijungusi su Tavima mano Dieve!

20 rugsejo.---

GALUTINAS MANO PASIRYZIMAS.

Prisimindamas savo gyvenimo nuodemes ir Tavo, Viespatie, parodytaji man gailestinguma, kuri esu apturejes daug kartu, bet ypatingai pirm istojimo i sia Konkregacija, kur tik Tu mano sirdies Dieve galejai issklaidyti visokiausius abejojimus ir neaiskumus, aiskiausiai nusviesti ir parodyti toki gailestinguma, kuris

buvo panesus, kaip kad Marijai Magdalenai. Kur toliau seka parodytoji Tavo Motinos Marijos meile, kuria pajautus mano sirdis ir visas kunas su siela dege, ne sios zemes laimes ugnimi, bet taja, kuri yra is dangaus, kur tas buvo man parodyta po istojimo i Novicijata 7-tos gruodzio vakare 1947 metais po vakariniu maldu.

Atsimindamas situos ir daugeli kitu antgamtiniu pergyvenimu, o dabartyje smarkius savo kuno, velnio ir sugadintos zmogaus prigimties priestaravimus, o taip pat ir dvasios sausras, kurios dažnai kankina mano sielos stovi ir jos ramybe, noredamos mane atitraukti is sio mano isganymo kelio, kur tam noredamas uzbegti uz akiu nuo sios dienos pasiryztu buti istvermingu savo pasiryzimams kuriuos cia pazymiu:

1). Visuomet atmesti visokias pagundas pries pasaukima, arba perejima i kita vienulyna, nebent aiskiausiai butu apreiksta ir su virsininku zinia sutikta.

2). Jei as savo noru mesciau sio pasirinktojo vienuolyno kelia tai geriau tegul Viespaties ranka mane pries iseinant smarkiai nubaudziai siame pasaulyje, bet kad nenubaustu amzinai prazuciai.

3). As noriu, kad toji mintis pries pasaukima, butu taip baisi, kaip sunkioji nuodeme.

4). Jau nikam daugiau as negaliu paaukoti savo sirdies, savo laisves ir savo gyvenimo, nes tai siuos savo turtus jau esu paaukaves savo Motinai Marijai ir per Jos rankas Viespaciui Jezui.

5). Mano gyvenimas ir mano mirtis, grynai priklauso siai vienuolijai, nes Viespats cia mane atvede ir tai aiskiausiai patvirtino man, - savo antgamtinemis malonemis.

6). Cia yra mano namai ir mano laime, mano sirdies Dievas ir cia as turiu paaukoti visas savo jegas, sveikata ir visus savo gabumus del sios vienuolijos pagerinimo ir uz ja visiska pasiaukavima atiduoti, /be jokiu salygu/ nes tai Dievui patinka ir tuo as ivygdysiu Jo sventa valia.

O geriausias mano sirdies Dieve! Teikis isklausyti savo vargstanciojo tvarinio maldos zodziu ir pradek ji vesti taip, kaip Tau patinka, tik jau ji isunik i savo sunu skaiciu ir jo varda irasyk i gyvenimo knyga ir kad jis jau daugiau is jos neisdiltu. Leisk man Viespatie, buti paklusniu Tavo tarnu, istvermingu savo gyvenimo kovoje iki galui, o mano mirties valandoje, pasisauk pas save

ir ivesk mane i savo iejimo prieangi ir drauge i sventuju skaiciu. Taip, Viespatie, mano sirdis ir mano laisve Tau yra atiduota amžinai, todėl vesk mane savo isganymo keliu, per sios vienuolijos atstovus, kurie eina kunigystes pareigas ir drauge atstovauja Tave mano Dieve! Padaryk mane istikimu, nuolankiu ir pasigailejimo vertu tarnu, nes Tu, Dieve, esi mano dalis ir mano viltis ir visas mano turtas, nes as nieko kito nenoriu, kaip tik amžinai buti su Tavimi per amziu amžius. Amen.

APIE SVENCIAUSIAJI SAKRAMENTA.

Kaip zole dygsta ir auga maitindamosi zemes syvais, taip ir zmogus naudojami valgiu, kuris yra is gantos isaugintu javu, vaisiu ir gyvuliu, kur tas suvartotas maistas mus stiprina kuniniai daugindamas krauja ir jegas. Bet kartais kuno pageidimai mus taip trukdo, kad mums pasidaro labai sunku atsiskirti nuo tu kasdieniniu kuno reikalavimu, bet su Dievo malones pagelba ir savo pridetomis pastangomis, galima ta viska pergaleti ir ieiti i teisetojo zmogaus kelia, kuris zmogu veda prie jo tikslo Dievo ir sielos isganymo. Tam ir yra istatytas Svc. Sakramentas, kur naudodamiesi tuo dangiskuoju maistu mes sustiprejomės dvasiskai, kur jis pakelia mus is to kasdieniskumo i aukstybes is kur ateina zmogui pagelba ir ismintis, bet tuomi reikia naudotis nusizeminus ir prideranciai nes kas ta Viespaties mezaus Kuna ir Krauja valgo ir gera nevertai tas valgo ir geria sau teisma ir prakeikima.

Todel maitinkimės ta dangiskaji maista su nusizeminimu ir atsidavimu Dievo valiai, nes jis stiprina musu sielos jegas ir juo maitindamiesi rengiame sielai amžinaji gyvenima. Sutiek, Viespatie, mums pagelbos, kad naudingai pasinaudotumėm Tavo svc. Sakramento vaisiais ir butumėm nuvesti i amžinaji dziaugsma, o ne i pasmerkima. Amen.

21 rugsejo. APIE DAZNA PRIEMIMA SVENCIAUSIOJO SAKRAMENTO.

Kaip mes maitinome kuna, taip ir sielos maitinimas, o ypac mums vienuoliams, yra butinas ir reikalingas. Sv. Komunija dienoje galima priimti tik viena karta sakramentaliai, bet dvasiniškai galima daug kartu, ypac pries valgi ir po valgio, kuomet ateinome i koplytele padekoti Viespaciui Dievui. Bet priimant sv. Komunija reikia tureti prisirengima ir Ja priimti su dideliu atidumu ir pa-

garba, o ne is iprocio. Sv. Komuniija reikalinga priimti su tikejimu ir gryna sažine, o taip pat ir su tikru gailėsčiu, nes mes esome nusidejeliai žmonės. Neleidžiama, tuojaus atsikėlus iš miego išsisiblaskius ateiti ir priimti sv. Komuniija, nes sventam daiktui reikia gero prisiruosimo ir butinai reikia prieš priimant ir po priemimo tinkamo padėkojimo.

Jei yra galima, tai tinkamiausias laikas priimti sv. Komuniiją per sv. Misias, nes klausant sv. Misiu daugiau galima išsprasyti reikalingu malonių ir už gautasias tinkamiau padėkoti.

Sv. Matas Evangelistas dirbdamas muitinėje, nes jis buvo muitininkas, -susilauke, kad jį Viespats pakviestų pas save, o jis išgirdęs Jo žodžius paliko muitinę ir prisidejo prie Jėzaus mokinių tarpo.

Mano pakvietimas ir panasus, nes Tu, Viespatie, vidinių balsų pažadinai mane sakydamas: "Palik šios žemės reikalus ir ateik į mano tarnystę, į mano įslinktujų vaikų tarpą". Nors aš ir ne taip greitai paklausiau Tavo malonaus kvietimo, bet galutinai supratęs, kad tikrai mane sauki, -atejau ir noriu būti tikruoju Tavo mokininiu, todėl padėk man, mano Dieve, tą visą įvygdyti, kad aš jau daugiau nesidairysčiau atgal, bet eiciau tuo keliu kuriuo ejo pirm manęs tie, kuriuos Tu, Viespatie, esi pasaukęs arčiau savęs ir arčiau savo meilės.

22 rugsejo.

KELI ŽODŽIAI APIE MIRTĮ.

Mirties problema yra visiems vienokia ir seniems ir jauniems, o jaunu faktinai zuva dar daugiau, nes per karus ir taip visokius sukilimus jaunieji padeda savo galvas pirmieji.

Bet žmonės tiek yra neįsimtingi, kad begyvendami šios žemės gyvenimą užmiršta savo sielos gyvenimą, kuris bus amžinas, nes jis gyvens amžinai. Paskutinis patepimas, vejatikas, mus prirengia į amžiną gyvenimą, bet žmonės mazai to turto susilaukia, nes miršta netikėtai ir staigiai. Todėl mums reikia gyventi taip, kad istikimais naudodamiesi sv. Sakramentais tos malonės susilauktumėm, o jei negalettumėm susilaukti, tai kad mūsų gyvenimas būtų ir be to išganingo vaisto pilnas. Vejatikas ir paskutinis patepimas tai yra brangiausi vaistai iskeliaujantiesiems į amžiną gyvenimą, kur pasitaiko, kad paskutinis patepimas dažnai stebuklingai išgydo.

V. Dievas aprupindamas musu kuno reikalus neužmirso aprupinti ir musu sielos reikalus, kurie yra daug brangesni už kuninius, nes kunas greitai numirsta, o siela gyvena amžinai. Tai prisimenant gera butu, kad mes istengtume visuomet prisiminti savose maldose mirštanciuosius, nes jiems toji malda, paskutineje jų merdejimo valandoje, yra brangesnė už šio pasaulio visus turtus ir brangenybes.

22-ji rugsejo. Šioje dienoje sueina trėji metai, kaip iš Italijos fronto ribų patekau, laisvu noru, į amerikiečių pusę ir tapau jų belaisviu. Dievas žmogu veda įvairiausiais keliais ir aplinkybėmis. Buvau karys, kur kario dalia yra kova, frontas, mirtis, bei kitos visokios nelaimės su trumpučiais džiaugsmo ir laimės trupimeliais. Iš tu visu kario pergyvenimu esu išėjęs sveikas ir linksmas, o tik pati mano gyvenimo eiga pakrypo prie tikrojo ir teisingo kelio, kur rimu eidamas žmogus neveltui eina.

Šiandien turiu padėkoti Viespaciui už visas man suteiktas malones, už atvedimą manęs prie savo vaikų skaičiaus, prie išrinktųjų savo asmenu, kurie tarnauja vien tik Dievui, nes visa kita yra palikę apleidžiant pasaulį, kur už tas visas minetasias man suteiktasias malones, rytojaus diena aukoju sv. Misias ir Komuniją Tau, Viespatie Jėzau, per Tavo Motinos Marijos rankas ir per Tave, Jėzau, Dievui Tėvui Tėrybei vienam esanciajam, kur tuo pareiskiu savo džiaugsmą ir padėką.

23 rugsejo.

APIE KUNIGYSTĘ.

Ju uždavinys atnasauti Dievui auką už save ir kitus žmones, skelbti Dievo žodį ir būti nuolatine ir tinkama auką, skaisti ir sviečianti kitiems - tarsi žiburys. Naujojo Istatymo kunigystė pats Dievas išrinko ir pasaukė vygdėti Jė valios.

1). Kunigai vygdo Dievo valią teikdami žmonėms Sakramentus ir skelbdami Dievą. Evangelija visam pasauliui, kur jiems yra suteikta valdžia ir uždėta pareiga valdyti žmones dvasios dalykuose.

Valdžia, kuria turi kunigai yra ne šios žemės ir ne kuno srityje, bet ant žmonių sielų ir dvasinių dalykuose, kur iš vienos pusės imant kunigai yra aukštesni už angelą, nes angelai neturi

tos teises, kuria yra Dievas sutėkęs kunigui, bet su tomis teise-
mis ir pareigomis bei aukstomis dovanomis yra labai didelis ir at-
sakingumas, kur už tas visas malones kunigas privalo buti daug au-
stesnis už kitus žmones savo tobulumu ir virsyti juos savo dorybe-
mis. Kunigai ypač turi buti skaistūs ir nestatyti savo gyven-
mo aukščiau už savo parėigas ir patarnavimą sergancius žmones, nor-
nors jie yra limpamomis ir nesvariomis ligomis sergantieji.

Laimingi tie kunigai, kurie nevengdami savo gyvybei pavojaus
saziningai eina savo pareigas, bet kuris eina į kunigus vien tik
dėl garbės, o ne iš pasiaukojimo, tas yra prakeiktas ir to kunigo
tarnyba yra papiktinimas kitiems žmonėms. Teikis Viespatie sutei-
suteikti to pasiaukojimo visiems, kurio reikalauja kunigiskos pa-
reigos.

Zmogaus gyvenimo dienos yra labai panasios ir mazo kudi-
kio kaitaliojimo padėti, nes jis budamas ant motinos rankų juokias
ir verkia, meilingai glamoneja motinos veidą ir ziauriai supyksta,
bei puttos, verkia ir draskosi. Taip ir suaugęs žmogus, savo gy-
venimo dienoje, labai dažnai tuos veiksmus pakartoja, panasius tam
kudikiui, tik tai kitokioje formoje, o tas paeina iš pazeistos žmo-
gaus prigimties. Bet nežiurint į tai žmogus suaugęs jau turi protą
ir pilną pažinimą blogo ir gero, o taipogi ir valios stiprumą. Tai
gi nežiurint į tai, nors ir dažnai kartojasi jausmineje žmogaus pri-
gimtyje tie mazo kudikio pamegdžiojimai, bet protaujant ir val-
dantis bei saukiantis Dievo pagelbos viską galima paversti į gera.

Žmogus savo nesamoningais veiksmais ir kalbomis, kurios yra
lengvapediskos, labai dažnai izeidžia Dievą ir artimą, kur tuo pa-
čiu padaro didelę skriaudą ir savo sielai, nes jos vienintelis
tikslas mykėti Dievą ir Jam vienam buti atsidavusiai per amžius,
kur iš to ji aptures užmokesnį Dievo regejime ir begalineje laime-
je susijungusi su Jėzu.

As suprantu ir žinau, kad tas pasitsiko ir manyje, kur as ir
prasau Tave, Visagalis Dieve, man tai atlesiti, o mane vesti tokiu
keliu, kuris nuvestų į amžinojo poilsio buveinę, kuriuo ve-
dei, pirmąsias žmones skirtuosius amžinajai laimei ir Tavo, Dieve
garbei.

25 rugsejo. APIE TROSKIMA PAAUKSTINIMU IR JU ZALINGIMŲ KUNIGIJOS
LUOMUI.

To zmogaus, kuris gauna kunigyste, reikia žiureti, kad jis nevirstu kunigu-pirkliu arba samdininku, nes pasitaiko, kad ne jis meiles eina savo pareigas, bet už pinigų ir garbingus pagirimus. Buvo ir tokių kunigų, kurie pataikavo pasaulio galiūnams, o užmiršo savo priedermes Baznyciai, nes jie išivėle į politiką ir pasaulinius reikalus. Kai kunigai pradeda ieskoti aukštą vietą, tuomet jie mažai teduoda naudos Baznyciai, nes jie tuomet pradeda garbinti save, o ne Viespatį Jėzų, tarnauti savo naudai, o ne kitų tai yra savo išdidumui.

Sitoji tiesa reikia kiekvienam suprasti ir išidėti sau į galvą ir į širdį, kad tas troškimas tai yra juo puikybės pasireiškimas. Teisingi yra pasakytieji Viespaties Jėzaus žodžiai: "Kad kas save aukština bus pazemintas, o kas save žemina bus paaukštintas". Bet reikia ir toms aukštoms pareigoms eiti žmoniu ir Baznycios reikalams tvarkyti, bet tas aukstesniųjų vietų užėmimas dažniausiai atitenka tiems, kas juo nenori, bet jį paskirti jį sugeba eiti.

Siandien yra tas vakaras, kuriame prieš vienerius metus laiko vaziavau iš kariuomenės stovyklos "PREDAPPIO" miestelio, su laikinu liudijimu, iš karių tarpo į vienuolini gyvenimą, nes rytojaus diena sueis lygiai vieneri metai, kaip aš esu vienuolyne, kur aš Taves, Viespatie, prasau, kad teiktumeis palaiminti ir tolimesnius mano žingsnius, kuriuos taip pat reiks eiti šiuo pasirinktuoju keliu lygi mirties.

Per šį laikotarpį jau yra užsimirše pasaulinio gyvenimo vargai ir jo eigos kelias iš kurio buvau išvaduotas ir atvestas čia kur tas metų laikotarpis pakeitė ankstyvesnius mano išitikinimus, privesdamas prie realaus gyvenimo. Negaliu pasakyti, kiek pasiekiau bet to ir nereikia tik žinau, kad šis gyvenimas ir jo vis gilesnis pažinimas, veda žmogų prie didesnio savęs paties pažinimo ir savo menkumo paslapties atskleidimo. Gimiau silpnas ir neturtelis, plikas ir vargdienis, kur tukiuo ir noriu palikti per visą gyvenimą, laisvą norą, o taip pat sutikti ir mirties valandą. Padėk, Marija, man zengti toliau ir vis drasiau, su didesniu Dievo meilės užsidegimu ir vis didesniu pasitikėjimu, Tavo Motina pagelba, nes Tu,

Marija, pradejus siela vesti aukos ir doroves keliu, -nuvedi lygi galui, lygi laimingos mirties slenkscio, o pervedus per ji, ivedi i amzinaja laime. Padėk man? Marija, nes as vienas esu daugiau kaip niekas, bet mano isganymo viltis yra Tavyje-Marija!...

APIE MOTERYSTE. Moteryste tai yra kuno vergija, bet ji suteikia ir gerumu, nes ji papildo mirstanciaja žmonija. Jaunu žmonių potraukia yra tiek smarkus, kad jie viena lyti prie kitos prišingos lyties labai traukia. Per moterystes Sakramenta vyras ir moteris, tuos potraukius is dalies teisetai patenkina, bet daugelis ta pamege iesko priemoniu, kaip savo kuno geidulius patenkinti o moterystes Sakramento paskirti pamirsta ir jo neispildo.

Buna ir tokiu, kad vyras ar žmona, viens kito neapkenciami nebesugyvena, pasimeta-atsiskyrta, o dažnai ivyksta vienas antro aukos slapto nuzudymo. O kiek kitu nelaimiu atnesa moteryste, jei ji nera naudojama tinkamai sulyg Dievo desniais ir Jo nustatytos tvarkos. Nors ir geroje moterysteje, bet vargu yra begales, nes dauginantis seimai dauginasi ir vargai. Kunigai turi pareigos padeti vedusiems savo pamokimais ir savo skaisciu gyvenimu pavyzdziu. Kunigas turi ismokinti jaunuomene skaisciai, dorai ir teisingai gyventi, nes susivaldancio kunigo skaistumas duoda naudos ir stiprybes savo ganomoms aveloms, kurios jam yra patiketos, kurias jis gano ir uz jas atsako.

27 rugsejo. Viespats nurodo, kad mes tarnautumem viens kitam, o tas patarnavimas yra paciam Dievui. Nors V. Dievas esas pilnas visko ir Jam musu patarnavimas nereikalingas, bet Jis nori musu meiles ir klusnumo, uzmojautos ir patarnavimo kitiems žmonems. Todel Viespats iskaito ta, lig Jam paciam tas daroma, o žmogaus patarnavimas kitam žmogui yra pats reikalingiausias dalykas. Mes visuoliai ta pareiga prisiemem laisvai, tarnauti Dievui ir artimui be paliovos, visuomet dienoje ir naktyje.

KAS YRA ŽMOGAUS GYVENIMAS?

Trumpais žvilgsniais permetus žmogaus gyvenima ir pasiklausius kas jis yra, galima panasiai atsakyti, kad jis yra vaisiu rinkimo laikas, bet juos norint rinkti, pirmiau reik juos paseti. Vien gamtiskai ziurint i žmogaus gyvenima, jis atrodo, kaip pagel-

tes rudens lapas, kaip suvytes zoles ziedas, kuris nuskindas metomas laukan, o ir lapas nukrites ant zemes yra mindziojimas, kur tas panasiai atrodo ir su isvirsiniu zmogaus gyvenimu jo kunu, kuris absiskyrus sielai palieka lavonas ir kuris tuojaus uzkasamas i zeme, kur jis tampa daug biauresnis uz mindziojam lapa arba suvytusi ir laukan ismesta zoles zieda, nes zmogaus kunas tampa dvokianciu puvesiu ir kirminu maistu.

Bet paemus dvasinio zmogaus siela, o kartu ir kuna, atrodo visai kitaip, nes zmogaus siela yra sutverta sulyg Dievo paveiklu ir panasumu Jo garbei, o per tai ir savo pacies laimei, kuri bus apreiksta Dievo sventuosiuose. Kas eina tuo gyvenimo keliu, kuris veda i amzinaja teviske, tas zmogus yra brangus ir gerbtinas. To zmogaus siela ir kunas yra gerbtini, nes yra sventi, o sventujau kaulai yra altoriuose, kur jie yra gerbiami ir branginami, kaipo "relikvijos". Leisk, Viespatie, ir man eiti tuo gyvenimo keliu, kuriuos vedei pirm manes ir juos esi nuvedes i amzinojo poilsio gyvenima.

28 rugsejo. IS KONFERENCIJOS MINCIU ISTRAUKOS.

Kuomet ties V. Jezaus kojomis buvo nuleistas stabo istiktas zmogus, o Jezus matydamas jo tikejima jam istare: "Pasitikek sunatavo nuodemes tau atleistos, o paskiau pasake, kelkis imk savo lova ir eik". Is to mes turime suprasti, kad nuodeme yra daug baisesne uz sunkia stabo liga ir uz kitas ligas, nes mirtinoji nuodeme atima is zmogaus laisve ir nepriklausomybe, nes tuomet jis tampa velnio vergu, kadangi tuomet velnias igyja ant zmogaus daug galios ir daro su juo ka nori. Nuodeme sunaikina ir atima is zmogaus sielos visa, kas buvo surinkta per ilgus ir sunkius darbo metus.

Neuzmerkime akiu, kaip tie parisiejai, kurie matydami stebukla netikejo, nes jie buvo isdidus ir nenorejo pripazinti uz save didesnio nei tiesos. Taip ir musu laikais, kad ir mokinti ir dideliu mokslus isejusieji, bet jei jie neturi teisingumo ir nusizeminimo dorybes -istringa i dideles klaidas ir nuodemes per savo isdiduma, nes be nusizeminimo mokslas mazai ka padeda, o kartais nepakenkia ir prazudo zmogaus siela. Dievas dzniausiai suteikia nuolankiems tokiu dalyku, kuriu isdidusmokyti zmones negali suprasti ir isaiskinti. Todėl rupinkimes stiprinti savo tikejima i V. Jezu

29 rugsejo. APIE DANGAUS LAIMES PRISIMINIMA, KUR TO PASKATINTI
UOLIAI SIEKSIME JOS.

Viespats Dievas yra pilnai viso ko pertekes ir tos laimes per pertekliuje sutvere zmogu ir ji ikurdino sutverto pasaulio rojuje. Leido zmogui gyventi ir dziaugtis bei naudotis pasaulio sutvertaisiais daiktais. Bet zmones neissilaiko nustatytoje Dievo tvarkoje, nutolsta nuo jos, o tuomi ir nuo tikrosios laimes, kuria suteikia rami sazone ir uzlaikymas Dievo nustatytosios tvarkos desniu. Zmones nutole nuo tikrosios laimes ipulsta i nuodeme, nes jie iesko pasitenkinimo kuno geiduliui patenkinime, bet veltui ta zmogus daro, nes visur tustybe ant tustybes.

Tik istikimas tarnavimas Viespaciui suteikia zmogui ramybe ir pasitenkinima jo ramioje sazoneje. O kokia laime mus laukia danguje apie kuria sv. Povilas sako: "Kad nei akis neregejo, nei ausis negirdejo, nei i zmogaus sirdi neiejo ka Viespats prirengė tiems, kurie Ji myli". Mums pravartu, prisimenant dangi, daryti atgaila, mastyti apie amzinuosius dalykus, kaip mirti, teisma, pragara ir ta svajota laime danguje. Ta laime prisimindami, panaudokime visas progas, kurios suteikia protui medziagos mastyti ir praktikoje vydyti, nes taip begyvendami liksime laimes vaikais sioje zemeje ir amzinybeje, kuri nesibaigs per amziu amzius. Amen.

29. IX. 1947. Si ryta laukdami atvykstant senojo savo Magistro ir noredami padekoti musu vienuolijos Generolui, mes novicijai iteikeme Jam paveiksla, bet pirm to atlikome padekos pareiga, kuriais zodziais esu kalbeje visu vardu:

BRANGUS EKSCLENCIJA,

Mes, kurie buvome atskirti nuo savo tevynes, nuo savo seimu, nuo savo gimtojo mylimojo krasto ir istremti likimo valiai i svetimus krastus, Dievo suredimu ir Jo Apvaizdos keliu, likome atvesti cia bei priglausti i Jusu, Ekscelencija, valdoma vienuoliska seima ir toje seimoje mums esantiems, buvo laimes asmeniskai is Jusu lupu klausytis Dievo zodzio ir taip reikalingo mums pamokinimo, kuris buvo netiek zodziu, ~~kia~~ kiek pavyzdziu suteikta, kur tas mums paliko neisdildoma paveiksla dabartyje ir ateities gyvenimui.

Uz Jusu, mylimas, Teve mums suteiktas, tiek fizines, tiek dvasines gerybes, nuosirdziai mes visi novicijai dekojame ir ~~linkime~~ linkime daug Auksciausiojo palaimos, Jusu brangus, Ekscelencija norams ir siekimams ivygydyti, lai Viespats gausiai Jums uzmoka uz visus vargus, o mes nuo savos si ryta, Jusu Ekscelencija intencijai, isklauseme sv. Misias ir priemem sv. Komunija. Dabar taipogi dekojame uz ta triusa ir ypatinga varga, kuri per si laika tuorejote mus mokino ir rengdama mus viesajai Dievo tarnybai, kuria imdami, patvirtinsime vienuoliskais trimis izadais.

Prisiminimui, malonekite, Ekscelencija, priimti is musu ranku sia maza dovanele, tapyta Br. Juozo Petraicio, ir prasome suteikti mums savo teviskaji palaiminima, kad ir musu gyvenimo zingsnius lydetu Viespats, kurie atnestu naudos Dievui, Tevynei, siai (vienuolijai) vienuoliskai seimai, zmonijos ir musu sielu isganymui.

=====

Zmogaus laime tai yra Visagalio Dievo pazinimas ir Jo garbinimas meileje, kuri eina is pazinimo, nes zmogus brangindamas koki kita asmeni daug pakelia del jo, kad igytu jo meiles, o kaipgi reikia myleti ta, kuris mus sutvere, atpirko ir paskyre amzinajai laimei, kuri yra Jis Pats -Dievas, nesibaigiamojo gerio saltinis.

2 spalio 1947.

SV. REKOLEKCIJU ISVAKARES.

Sios astuonių dienu sv. rekolekcijos yra vedamos T. Vaitkevičiaus, MIC. Jis yra mane egzaminaves baigiant Novicijata ir sutikes leisti prie pirmuju izadu, bet jis jau yra mires. Rekolekciju mintis apie nauja atgimima dvasioje ir apie tas priemones, kurios yra reikalingos tai naujai gyvybei palaikyti, nes zmogui yra butinai reikalinga atgimti is naujo dvasiniai ir tik su ta dvasine gyvybe, zmogus gales pasiekti savo laime cia ant zemes ir ateityje, tai yra, po kuniskosios mirties.

Viespatie, teikis suteikti man ta taip brangia malone, kad as per sias sv. rekolekcijas tikrai ir naujai atgimciau ir ta dvasine gyvybe galeciau islaikyti iki mirties valandos. Viespatie, padek man, nes Tu viska gali, o mes Tavo sutverimai be Taves nieko negali me padaryti.

1. APIE ZMOGAUS IDEALA.

Dievas sutvere zmogu savo panasumu ir zmogus per visa savo gyvenima kazko iesko ir niekad nepajegia savo troskimu ispildyti bei ju pasotinti, nes jis troksdamas kokio nors daikto ir ji isigyjes, kuri laika apsidziaugia, bet po kiek laiko vel pajaucia sirdies tustuma ir vel jis randasi melaimingas. Zmogus neikuomet savo tustumo negales ispildyti, nors kuna gritai gali pasotinti, bet dvasios ir sielos troskimu neuzpildysime. Zmogus yra panasus i Dieva ir jo siela nenurims iki galutinai nesusijungs su Dievu. Nors kunas gali buti pertekes viskuo, bet jo siela vis vien jaus ir troks tos laimes, kuri randasi tik Dievuje, kur del tos priezasties zmogaus siela, sio pasaulio dalykais, laimes atsiekti negali. Dievas ant zmogaus yra padejes savø anspauda, tai yra, pasvenciamaja malone, kuri palaiko zmoguje ta antprigimtini gyvenima, kur yra sakoma: kad tas ir tas zmogus gyvena dvasiniu gyvenimu.

Kada zmogus gauna paragauti Dievo meiles, tos Jo aukstos meiles kur ta patyres zmogus meta viska i sali, pasirinkdamas tik viena Dieva, nes jau supranta, kad tik vienas Dievas yra amzinoji zmogaus laime, o pasiekus ta laime, zmogaus siela pasidero laimingiausia ir turtingiausia, kur tos laimes jau neistengia niekas is jos atimti ir niekas nepajegs jo atitraukti nuo Kristaus meiles. Bet jei zmogus neiesko tos laimes Dievuje ir net ja atmeta, tai tas zmogus yra ne-

laimingiausias tarp melaimingųjų, nes jis savo galutiną kelionę galės pabaikyti kentėjimu pradžia, kurie irgi bus amžini su nelaimingaisiais ir Dievo atmestaisiais.

2. APIE GAILESTINGĄJĮ SAMARIJETI.

Jei ne tas gailestingasis Samarijetis žmonija būtų gulėjusi sužeista, jei jos nebūtų išgelbėjęs pats Išganytojas. Taigi Viespatas gailestingasis Samarijetis dažnai mus vargšus, sužeistus, dvasios ligonius, grąžina į katalikų Baznycią ir paveda jai mus, kad įgydytu ir vestu mus į amžinąją laimę. Žmogus per sv. krikštą atgauna tą gyvybę, tą savo dvasinę gyvybę, bet mūsų kūnas ir prigimtis pasilieka silpni ir sužeisti, o tik toji dvasinė asmens gyvybė mus stiprina.

Kaip parnestas iš misko vilkiukas, visuomet jaukinamas, bet visuomet žiūri į miską ir plesrumą, taip ir žmogaus prigimtis sužeista gimtosios nuodėmės nuodais, mūsų visuomet traukia į bėgą, į puikybę, į savimeilę ir patogumą. Todėl savo protu bei kūno jausmais nelabai galesime susirasti tiesos kelią į laimę, nes toji tiesa yra tik Dievuje, o kitur jos surasti negalima. Tvarka yra proto sudėtis o kadangi žmogaus protas yra sužeistas, tai ne visuomet jis tą supranta. Valia irgi yra sužeista, kur ji taip pat klysta, o žmogaus jausmai yra dar labiau sužeisti, nes naršymas į blogą yra gan greičiau, o į gerą gan silpnas, kur tuo atžvilgiu paukščių ir gyvulių jausmai yra daug tobulesni, už tad mes jausmais negalime pasitikėti bet turime žiūrėti tikėjimo akimis į to kelio šviesą, kurią turi katalikų Baznycia, nes ją paliko išteigęs pats Jėzus Kristus, kurio ir pragaro vartai nenuvėžę, nes su jais yra pats Kristus.

3. VIESPATS UZGIMDAMAS PASIRINKO PAZEMINIMĄ.

Viespats užgimdamas pasirinko tvartą paneigdamas karaliaus rūmus. Nors tvartas nėra svarus, nes ten gyvena gyvuliai, bet ir žmogaus dvasios susitepimas, Dievo akys, yra tiek baurus ir nesvarus kad Dievas brangindamas žmogaus sielą turėjo pasirinkti tokį kelią, kuris mums nesuprantamas, nes žmogus sugadino žemę savo nuodėmėmis ir visas pasaulis yra paskendęs nuodėmėje, kur jos yra daug kartu bėgais už tvartą. Todėl Viespats pasirinko tą vietą, kuri gal nebūvo nuodėmės paliešta ir joje buvo svaru.

KONFERENCIJA.

Zmogus turi keturias zaizdas, kurios pasireiskia zmogaus prote, valioje, jausmuose ir zmogaus narsume, kur is tu keturiu zaizdu paeina septynios nuodemes, kurios vadinosi diazio-sios nuodemes, o is tu septyniu didziausioji yra puikybe, nes ji turi net dvylika dukteru. Is jos dukteru paeina zmogaus zingeidumas ieskoti vis nauju dalyku.

2-ji legvapediskumas,

3-ji pavirsutinis linksmumu ieskojimas,

4-ji pasigirymas, nes isdidus zmogus tobulumo neiesko, bet tik zmoniu pagirimu.

5-ji Issiskirymas, kuris kitus moko kritikuoti.

6-ji kuomet zmogus skaitosi aukstesnis uz kitus.

7-ji kuomet zmogus tikisi, kad jis esas visur tinkamas, o istikruju jis toks nera ir negali buti visoms vietoms tinkamas.

8-ji pasiteisinimas ir ant kitu sumetimas savo kaltes, norint kad kiti mus ir pateisintu.

9-ji klaidingas savo prisipazinimas prie kaltes, norint kad kiti mus patesintu.

10-ji aukos vengimas, kur tas yra is puikybes.

11-ji laisves pageidimas, nes zmogus troksta laisves visur ir visada, o cia ji varzo Dievo ir Baznycios isakymai, bet zmogus to nesupranta, kad tas teikia jam palaima, nes ir tiltu atrame apsaugo zmogu nuo ikritimo i vandeni, o cia jau ne vandeni, bet i pragara.

12-ji tai yra ipratimas i nuodeme.

PRASYMAS, PASIRYZIMAS IR DEKOJIMAS.

Viespatie, as noriu ir troks-tu eiti tuo keliu, kuris yra del manes paskirtas, kur nusizemines prasau Taves, o mano gerasis Dėve, kad suteiktum man savo malones tam suprasti ir supratus vygdyti Tavo sv. valia nors prisieitu ir didziausiu auku atkelti.

Suteik man Viespatie tvirta tikejima, kad kiekviena gyvenimo ivyki laikyciau Tavo, Viespatie, veiksmu ir Tavo valios pasireiskimu.

Zmogaus laime yra tik Dievuje, o kitur jos rasti negalima, nes jos nera. O kaip laimingas yra tas zmogus, kuriam Viespats

duoda tai suprasti, o kartais net ir pažausti tos savo laimės bei tikrąsias turtingumą, nors maza seseli, kuris yra brangesnis už kitus paprastus medžiaginius turtus ir net už viso pasaulio džiaugsmą su jo visa kuniskąja ir medžiagine laime.

Davei malones ir man, Viespatie, ta pažausti ir net neviena karta, kur aš tuose Tavo meilės ir turtingumo momentuose, kuriuose būvau pagautas, vos neistroskau iš didžios laimės, nes tuomet nenorėjau jokiu kitu turtu nei garbės, kaip tik tu, kuriu Tu, Viespatie, esi davejas ir palaikytėjas. O Viespatie, teikis suteikti man malones, kad aš gerai ir istvermingai pereiciau šios kelionės kelią, tu-tint prieš akis tik Tave viena ir taip su Tavimi užbaigti šios žemės vargus kartoiant: "Jezau, Marija, Juozapai sventas ir Jūsų rankas atiduodu savo sielai.

7 spalio. Žmogus per savo jaunystės dienas ieško laimės ir veržte veržiasi iš vyresniųjų žinių ir savo svajonių ir ilgesio troškimus, noredamas juos patenkinti tvarkingu meile to linksmojo gyvenimo sukūryje, kuris eina per audringus ir siurpius pergyvenimus, kur ypatingai tas pasizymi karo metu esant kariu. Taigi ir man taip jau buvo lemta nuo Aukščiausiojo, kad išipainiociu ir to audringojo karo su kuriu pavojus ir pamatyti paciam asmeniškai tą tikroveje einant tuo žaidimo keliu tarp mirties ir gyvenimo, bet Viespaties ranka gelbejo mane nuo galutinio prazuvimo iš tu kanciu, ugnies ir pragaro vergijos kuria setonas kursto žmonija, prisidengęs graziomis idėjomis, suviliodamas nekaltas sielas ir susitepima ir i nuodeme, kur per nuodeme žmogus ikrinta i mirties prarajos nasrus iš kuriu tik ypatingos Dievo malonės dėka likau išgelbetas, nes man Viespats leido pereiti per tą kraują su ugnimi degancia žeme ir per aistrų ugnies ~~xxxxx~~ palieštus takus, kurie isvirsyje yra gražus, bet ant jų tako užėjus pajauti begalinį troškimą ir vergo gyvenimo pančius.

Viespats mane vede ir isvede sveika tik su sužeista sirdimi, bet Viespaties meile ta atpildė ir mūramino mano sužeistos sirdies verpetus, kurie buvo gyvenimo audru pagauti ir i juų sukuri pateke. Dekoju Tau mano gailėstingasis Teve už taip dideli parodyta Tavo gailėstingumą, kuriuo pasinaudojęs einu Tavo meilės keliu i Tavo amžinę sios laimės salį, turedamas tikrą viltį ir pasitikejima Tavimi mano

MANO DIEVE:

Nes Tu, Viespatie, nenori nusidejelio mirties, bet lauki jo prisi-
kelimo is mirties i gyvenima, is nuodemes i dorybiu kelãa, kuris
esi Tu pats mano Dieve, nes Tu parodei man savo gailestinguma ir
tikruosius turtus, kurie yra Tavyje ir tame kelyje, kuris yra Tavo
isakymu kelias, vedantis i dangu, i ta amzinios laimes sali, ku-
rioje pasibaigs zmogaus vargai ir prasides naujas, pilnas meiles ir
dziaugsmo gyvenimas, Tavo meiles karalysteje. Amen.

Kaip daug pelno apturi zmogus gyvendamas vienybeje su Kristumi,
nes jis tampa dieviskosios prigimties dalininku ir toji jo dvasine
gyvybe yra jo garantuotas laidas i antraji prisikelima, jei su ta-
ja dvasine gyvybe persiskirs zmogus su siuo pasauliu per kunine
mirti.

Padek man, Viespatie, kad as Tavyje galeciau gyventi ir mirti
su taja dvasine gyvybe, kad paskui galeciau dalyvauti Tavo, Dieve,
laimes pilnybeje ir jos berybeje. Suteik, Viespatie, man ta malone
nes be Tavo pagalbos as nieko negaliu padaryti.

APIE SV. DVASIA. Kad dovana butu suteikta reikia triju daly-
ku; butent asmens, kuriam teikiama. Antra kad kas ta suteiktu ir
trecia, kad sutaktoji dovana vadinosi meiles reiskins. Dievas su-
teike mums meile, kur toji dovana yra sv. Dvasia. Sv. Dvasia apas-
talams buvo atsiusta ugnies pavidale, nes ugnis sviecia, sildo ir
sudaro jega, kur lygiai Sv. Dvasia suteikia mums, vidujiniai, del
antprigimtinio musu sielos gyvenimo palaikymo, kur Ji mums suteikia
sviesa, karsti ir ta jega, kurios atimti ir sunaikinti niekas neis-
tengia, kaip tik pati nuodeme, per kuria prarandama Dievo malone.
Ugnis, sviesa ir vanduo mums turi priminti sv. Dvasia, nes Ji turi
tuos tris ypatumus. ¹oliau sv. Dvasia yra gyvybes daveje netik ant-
gamtines, bet ir gamtines, o ir visos pranasystes ikveptos per sv.
Dvasia, kur per pranasu lupas yra isreiksti, kur taip pat Kristaus
skelbiamas mokslas yra palaikomas per sv. Dvasia ir jis skleidziasi
visame pasaulyje.

Taigi, jei mes norime, kad musu gyvenimas butu veiklus, svent-
tas ir vertingas, pilnas geru darbu, pasiaukojimo ir meiles mes tu-
rime sauktis sv. Dvasios pagalbos, nes tik Ji ta darba ir veikla
praplecia, palaiko ir sildo.

Turint meile galima daug tureti ir daug padaryti gero sau, artimui ir Dievo garbei. Sv. Dvasia yra tiesa ir sviesa, ugnis ir galybe, kuri viska nugali, nes ji yra meiles degamoji ugnis, kuri degina viska kas priestarauja jos sventumui ir Dievo garbei.

II-ras Mastymas, kuris yra tesinys apie Sv. Dvasia.

Sv. Dvasia yra balandzio pavidalas, nes is visu pauksciu balandis yra neklastingiausias, nes jis jokios gyvybes nenaikina maitindamasis grudeliais ir tyru vandeneliu. Isganytojas mums primena, kad mes butumeme neklastingi kaip balandziai ir gudrus lyg zalciai. Tiesa, kad vienuolynuose gyvenimas labai daug skyriasi nuo pasauliniu seimu gyvenimo, nes vienuolynuose gyvenama taikiai ir be kersto be suktybiu, kur ta viska sudaro Sv. Dvasia. Paimkime mes pasaulio seimas, kurios kartais taip nesutinka tarp saves, kad net tasosi po teismus isreiksdami neapykanta ir visokius kitus sumetimus savo artimui. Be Sv. Dvasios zmoniu gyvenimas nera panasus i gyvenima, bet su sv. Dvasia viskas yra galima, nes Sv. Dvasia suteikia zmogui galios noretis ir veikti einant prie zmoniu isganyimo darbo. Sv. Dvasia suteikia romuma suramindama nuliudusius ir pripildama ramybes zmoniu sirdis. Ji ragina mus pildyti Dievo isakymus ir Jo sv. valia pildyti, bet taip pat Ji mums duoda ir galios ir tos jegos su meile Dievo isakymams ivygydyti ne zodziu, bet veiksmais, darbu, drasa ir tvirtu valios nusistatymu tarnauti Dievui, nes savo silpnomis jegomis zmogus to nepajegtu ispildyti. Ji duoda teises mums tapti Dievo vaikeliais ir Jo dieviskosios karalystes dalininkais. Ji apsviecia zmogaus prota, kur Ji yra musu mokytoja suteikdama mums tinkamos sviesos ir isminties dovanu. Ji pavercia mus Dievo Baznycia, bet mums pasilieka pareiga tuomi rupintis, kad musu dvasios langai butu atidaryti per kuriuos Sv. Dvasios sviesa galetu apsviesti musu vidu ir musu sielos buveineje galetu pasidaryti sau sv. buveine.

Be Sv. Dvasies zmogus butu lyg mires, nes Ji zmogu stiprina ir ji padaro veiklu, narsu ir teisinga, kantru ir istverminga, patikima ir nenugalima, bei pilnu Dievo meiles ir atgamtinio gyvenimo dalyviu.

8. X. 1947.

MASTYMAS

Apie septynias Sv. Dvasios dova-
nas.

Bet kas jos yra? Ogi Lyg tos auksto proto dorybes, kurios yra antgamtines, kur salia ju dar yra ir kitos Sv. Dvasios dovanos, bet visos jos yra suristos su antgamtiniu sielos stoviu, kuris yra pasvenciamosios dievo malones stovis.

1. Pirmoji Sv. Dvasios dovana yra "Supratimas".

2. Antroji, Mokslo dovana, kuri duoda pazinti priezasti, kur reiskia, kad supratimo ir mokslo dovana mums suteikia galios pazinti tikejima, bet mirtinoji ^{nuodeme} ~~nuodeme~~ uzgesina visas Sv. Dvasios dovanas, kur su tuo daznai zmogus ir tikejima praranda.

3. Trecioji, Dievo baimes dovana, kuri palaiko vilti Dæevuje, kur reiskia, kad zmogus nepasitiki savo vieno jegomis, bet saukiasi Dievo gaillestingumo pagelbos, nes pradzia isminties yra Dievo baime, kur ta baime ir sukelia Sv. Dvasia -noredama isgelbeti zmo-
gu is prapulties.

4. Ketvirtoji, Meiles dovana -dorybe, bet ta meile reikia pavartoti aukstesniajam tikslui atsiekti, kur tai ir yra Sv. Dvasios dovana -ismintis atsiekti dangu.

5. Penktoji, Patarimas, kur sitame viename zodyje gludi visokie pasaukimai bei gyvenimo luomo pasirinkimas.

6. Sestoji, Teisingumas, kur reiskia atiduoti kiekvienam kas kam priklausu, o pirmiausiai savo Sutverėjui, kur Jam priklausu: Pagarba, dekingumas, maldingumas ir visiskas pasivedimas Jo valiai, bei suderinimas gyvenimo sulyg Jojo atnestojo mokslo zemen.

7. Septintoji, Narsumo dovana, kad nugalejus visas kliutis, kurios pastoja kelia i gera.

8. Astuntoji, Susivaldymo dovana, kad nugalejus nuodeme galetu me gyventi pasvenciamoje Dievo maloneje, nes per mirtinaja nuodeme mes nustojam visu Sv. Dvasios dovanu, bet laikydamis Dievo meileje ir budami Jojo pasvenciamosios malones stovyje, mes turime visas Sv. Dvasios dovanas ir Svc. Trejybe nesiojames savyje.

Keli zodziai apie pavyda.

Bet kas istikruju pavydas yra? -Ogi didelis nuliudimas ir net kerstas del artimo pasisekimo ir t.t. Yra net tokiu zmoniu, kuriuos is pavydo ima liga ir net mirtis, bet toji nevaldoma yda ir priveda zmogu prie mirtinos nuodemes ir netekimo visu Sv. Dvasios maloniu.

Mes turime istikruju su artimu gyventi taikoje, kur su juo dziaugtis pasisekimuose ir liusti nelaimeje bei padeti jam visuo-
met istikus kokiam smugiui, kur siame laikiname gyvenime tu visokiausiu nepasisekimu yra lyg tycia priseti musu kasdieniniai takai. Yra zmoniu, kurie ne tik paprastame kasdieniniame gyvenime pavydi vieni kitiems, bet taip pat ir tarpe tu, kurie pasiryzo tarnauti vien Dievui ir artimui, kur tai yra dvasiskijos luome gyvenantieji. Pavydas yra gimosios nuodemes dukte. Is pavydo zmones nekencia uolesniuju uz save, kur jie apsileidzia Dievo tarnyboje, pasidarydami silpnavaliais, kur jie pripazisto Dievo isakymus, bet pasijaucia silpnus juos vygdyti, kur daznai ju sirdyse uzverda nesamoningas pyktis net paciam Dievui ir tiems zmonia vaikams, kurie ragino prie Dievo tarnybos /juos apsileideliu/.

Todel tirkime kiekvienas savo sazone, darydami gerus, ^{darbus} nes laikas yra trumpas. Geri darbai tai yta zmogaus gyvenimo gazine ziedai, kurie prazys mirties valandoje visu zydrumu ir jais naudosis visi su dideliu malonumu, noredami kuodaugiausiai ju tureti, bet deja, tuomet laiko daugiau nebebus. Todel stenkimes per si savo trumpa gyvenima gerai isnaudoti laika, kad kiekviena valandele nepraeitu veltui, nes Dievas uz tai mums gausiai atlygins.

*MASTYMAS
***** apie Kristaus palaiminimus.

Sv. Dvasia nieko naujo nedaro, o tik primena ir gaivina kas buvo V. Jezaus paskelbta. Dvi Sv. Dvaskos dovanos palaiko mumyse tikejima, kur yra supratimas ir mokslo dovana. Supratimas zmoguje palaiko skaistica sirdi, o mokslas priveda prie to, kad ji vartodami viska darytumem didesnei Dievo garbei, kaskart Ji daugiau pasizindami, pamildami ir isreiksdami Jam priderancia pagarba.

Dievo meile palaiko Sv. Dvasias dovana, tai yra, isminties dovana, kur taika ir ramybe priklauso taipogi nuo isminties. Patarimo dovana priklauso nuo Dievo gailestingumo, o kas esąs gailestingas savo artimui -tas ir Dievo gailestinguma laimes. Teisingumas rysosi su palaiminimu žmonių, nes jiems yra pasakyta Viespaties, kad jie paveldes zeme.

Narsumas rysosi su palaiminimu, kuris sako: "Palaiminti kurie alksta ir troksta teisybes, nes jie bus pasotinti. " Bet kas palaiminimus niekina, tas atsitolina nuo Sv. Dvasios, o kas juos myli, tas laimes Dievo pažadetus gailestingumo turtus.

Sv. Augustina taip sako: Kai kurie Dievo tarnai esą užsidege tokia dorybes bei Dievo isakymu meile, o nuodemes neapykanta ir taip igude esą kovoti su pagundomis, jog ir miegodami jomis neapsileidžia.

"Palaimintas žmogus", kuriam Viespaties tiesa teikia tikro džiaugsmo, linksmybes ir paguodos; toksai isduos geru darbu vaisingiu, kaip medis, kurs isodintas salia tekancio vandens /Ps. Y. 1, 2, 3/.

Sv. Rasto Zodziiai: "Kuriuos as myliu, tuos baudziu ir plakau. Taigi, buk uolus ir daryk atgaila. Stai as stoviu prie angos ir beldziu: jei kas isgirs mano balsa ir atidarys man duris, as pas ji ieisiu ir su juo vakarieniausiu ir jis su manim. Kas nugales, tam as duosiu sedeti su manim mano soste, kaip ir as nugalejau ir sedausi su mano Tevu jo soste /APR. 3.19-21/".

Sv. Augustinas yra pasakes: "Blogos sazines ne girianciojo jo pagyra neisgydys, geros gi -ne smeiziko smeistai nesutepts". O Sv. Apastalas Povilas sako: "Nes ne kas pats save uztaria, tas yra pripazistamas, bet tas, kuri Dievas giria". /2 Kor. X, 18/.

"Jie daugiau nebealks ir nebetroks, ju heistikis saule, ne jokia kaitra; nes Avinelis, kurs yra viduje sosto, ganys juos ir nuves juos prie gyvybes vandens saltiniu. Dievas nusluostys nuo ju akiu kiekviena asara ". /APR. 7. 16-17/.

MASTYMAS

apie Sv. Dvasia, kurios pasaulis nemato ir nepripazista, nes to nei nenori pripazinti.

Is matomuju dalyku mes galime padaryti isvada ir nematomuju dalyku buvima, bet du dalykai yra labai skirtingi. Matyti ir nemacius pazinti. Pasaulis siandien yra labai daug pazenges mokslo ir isradymu srityje, bet prie dvasisku dalyku jis neina, nes nenori apie tai dometis, o ir ju suteptoji sazone nenori apie tai girde-ti. Kurie nenori priimti tiesos, tie visuomet ja neigia ir ja iskreipia, kad tik jiems nereiktu nusilenkti pries Dieva.

Suprantant tiesos buvima ir jos atmetima yra tiesiogine nuode-me pries Sv. Dvasia, o kas nusideda pries Sv. Dvasia, tas liks am-zinai nelaimingas, nes jis nekuomet nesikreips i Dievo gailestin-guma. Taigi pasaulis taip ir yra nelaimingas, nes jis nenori pazin-ti Sv. Dvasios, o kas nusideda Sv. Dvasiai tam nebus dovanota nei siame pasaulyje, nei kitame.

Teisingumo dorybe yra viena is sunkiausiu dorybiu, nes labai daznai zmones nezino kas teisingai jiems priklauso, o daznai jie savinosi ta, kas patiems nepriklauso. Kur tikejimas yra gilus, ten tas teisingumo klausimas yra daug lengviau sprendziamas, nes vieni kitiems nusileidzia vadovaudamiesi daugiau tikejimo desniais, o ne garbes troskimo jausmais, kuriu pasaulyje yra pilni zmoniu jausmai lyg priseti laukai to viso kas garbei ir puikybei tepriklauso. Pa-saulio kunigaikstis yra setonas ir jis valdo pasauli ir kas negy-vena tikejimu ir neturi Sv. Dvasios, tas to negali pazinti, -todėl ir eina pasaulis setono vedamu keliu, bet kas turi savyje tikejima ir Sv. Dvasia, tas mato kas yra bloga ir kas gera, kur yra setono ir kur Dievo darbai. Taigi Dievo vaikai vikina Dievo valia, o pa-saulio vaikai, tai yra setono valdzios vaikai, vikino setono valia

Tai zinodami ir turedami pries akis, melskime Sv. Dvasios, ka kad Ji musu protus apsviestu, duodama galios pazinti kas iseina is Dievo, o pazinus Dievo valia visomis turimomis galiomis tai vygdyti lygi karsto lentos.

)-~~Siisiiisiiis~~(Siu dienu zmones nedrista i akis pasakyti, ka apie mus mano, nes gerai zino senuju posaki: "Tiesa akis bado". Kaip beprotis ir kvailys meta nuo savės vaistus ir nepriima gyd-

tojo, kuris noretu jį gydyti, taip puikuolis nekencia gražiu patarimu ir pyksta ant tu, kurie bandytu juos ispeti bei gražiu patarimu duoti. Delto siandien žmonės., nenori kalbėti, ka mato, kad kitiems neisipyktu, arba kitaip sakant, bereikalingai jiems kraujo negadinti, velik jie apsimete nieko neismana ir giria tai, kas yra peiktina.

MASTYMAS

apie dangaus karalyste.

Darykite atgaila, nes prisiartino Dievo karalyste. Kaip žemės karalyste yra reikalinga palaikyti žmonių kunų gerovei taip Kristus atejo ant žemės isteigti Dievo karalystes, kuri rūpinasi mūsų sielos amžinu likimu, tai yra sielos išganymo reikalui. Del tos pacios priežasties žydai Kristaus karalystes teisingai nesuprato, nes jie temane tik apie šią žemiską karalyste, bet ir siandien po dviejų tūkstančių metų, to žmonija nesupranta ir dažnai nori baznycia ikinkyti į politinį darbą, o kai ji nuo to atsisako, tai tuomet valstybės dažnai persekioja tą baznycios mokslą ir į tą mokslą tikinciuosius, o labiausiai tuos, kurie yra tos baznycios atstovai ir jos mokslo skelbėjai.

Be Kristaus Baznycios, kuri yra Kristaus mistinis kunas, negalim patys iš savęs nieko gero padaryti, nes esame atskirti nuo kamieno ir esame lyg toji padziūvus vynmedžio sakele, kuri niekam daugiau netinka, kaip tik nukirtus imesti į ugnį. Kaip vynmedžio sakele atskirta nuo vynmedžio kamieno, negali pati iš savęs būti gyva ir nesti vaisiaus, taip ir mes be Kristaus Baznycios nieka iš savęs nepadarysime.

Tik tie bus išganyti, kurie yra vienybeje su Kristumi ir pildė Jo mokslą, bet tą naudą ir gyvybę teikia tik vienintelė kataliku Romos Baznycia. Per mirtinąją nuodėmę žmogus pasidaro, kaip padziūvus medžio saka, bet dar visai neatskirta nuo kamieno, ir kol dar žmogus gyvena žemeje, jis gali dar tapti išganytu ir vėl ieiti į žaliųjų ir vaisių nesanciųjų sakelį tarpą. Atsiskirdamas nuo baznycios tą viską jau praranda ir jis pasiliks amžinai nelaimingas, jei nesugrįž atgal į vienybę su Romos Kataliku Baznycios vienybe. Tą tiesą mes turime dažnai apmastyti ir ją persisunkti nes čia yra turtai, kurie atstoja žmogaus amžinybės klausimą.

Sv. Rasto Zodziai:

As girdejau balsa is dangaus, kurs
man sake: Rasyk: palaiminti mirusieji, kurie mirsta Viespatyje!
Jau nuo dabar, sako Dvasia, jie turi ilsetis nuo savo vargų; nes
ju darbai juos seka /APR. 14. 13/.

Jie giedojo Dievo tarno Mozes giesme ir Avinelio giesme, saky-
dami dideli ir stebetini tavo darbai, Viespatie Dieve Visagalis:
Teisūs ir tikri tavo keliai, amžiu Karaliau. Kas nebijos taves
Viespatie, ir negarbina tavo vardo? juk tu vienas esi sventas, jū
visos tautos ateis ir dous garbe tavo akyvaizdoje, nes tavo teis-
mai yra apreiksti. /APR. 15. 3,4/.

KONFERENCIJOS MINCIU NUOTRUPOS.

Visos nuodemes, kurios yra
pries Dievo Sunu bus atleistos, bet kas nusideda pries Sv. Dvasia
tam nebus atleistos nuodemes nei siame pasaulyje nei kitame. Delta
jos nebus atleistos, kad zmogus jau pasidaro nebepataisomas ir jis
jau nenori pasitaisyti. Pries Sv. Dvasia tuo yra sunkios nuodemes.
kad jomis zmones viesai paneigia tiesa ir nusideda dvasiai, o dva-
sines nuodemes yra daug sunkesnes uz kunines nuodemes. Zmogus nus-
dedamas pries Sv. Dvasia, jis nenori pazinti tiesos ir is Jos pa-
einancios sviesos, bet viska paneigti ir iskreipti, bet kas myli
ir nori taikinti savo gyvenima prie tikejimo, tai tas turi ir pa-
ti tikejima.

Sesios nuodemes pries Sv. Dvasia yra sekancios:

1. Klaidinga mintis /viltis/ buti isganytam, be geru darbu, be atgailos.
2. Desperacija, kai zmogus pridaro daug nuodemių ir pamato kur jis nuejo, jis jau nebenori sauktis prie Dievo, pamesdamas vilti ir laukdamas amžinosios prapulties.
3. Pasipriesinimas apreikstajai tiesai.
4. Uzkietajimas nuodemese, kuris nenori pripazinti savo klaidingu keliu, o eina gyvenimo keliu kaip jam paciam patinka.
5. Atideliuojimas atgailos iki mirčiai.
6. Pavydejimas artimui Dievo maloniui, tai yra tas, kad zmogus pavydi artimui dievo teikiamosios malones ir visa kita kas paeina jam is Dievo.

"Ieikite per angstus vartus, nes erdvi vartai ir platus kelias, kurs veda i prapulti, ir daug tu, kurie juo eina. Kaip gi angsti vartai ir siauras kelias, kurs veda i gyvenima, ir maza tu, kurie ji randa! / Mat. 7. 13, 14/.

KELI MASTYMO ZODZIAI APIE MIRTĮ.

Mirtis paeina is nuodemes ir ji yra nuodemes vaisius, nes Dievas zmogu sutvere nemirtinga, bet per setono pavyda, /zmogui laimes/ zmogus liko sugundytas i nuodeme, o per nuodeme ir uzsitrauke sau kunine mirti, nes Dievas uz nuodeme zmones nubaude mirtimi.

Mirtis taipogi yra ir Dievo gaillestingumo darbas, nes sioji zemiskoji vargu kelione yra bandymo laikas ir kas ji praleidzia sulyg Dievo nustatytosios tvarkos, tas sugrizta pas Viespaties gaillestinguma i amzinojo poilsio vieta, bet kas ta bandymo laika praleidzia blogai tas pats issirenka sau prazuvima ir amzinaji pasmerkima. Mirtis panaikina mums laika, kuris buvo duotas musu gerui, per kuri galime padauginti savo turtus danguje. Taigi laika Laikas ir yra taip pat labai didelis turtas duotas zmogui, kad per ta laika suskubtume atsisteisti su artimu ir paciu Dievu ir prisirinktume nenykstanciuju turtu.

Kaip kad pries operuodamas zmogu, gydytojas uzmigdo ji, taip panasiai ir Viespats elgiasi siusdamas zmoniu gyveniman reikalingu sunkumu, kad jie isdegintu sugadintasias demes zmogaus sieloje, o paskiu paskiausiai ir mirti, bet po jos prikelia zmogu i kita geresni gyvenimo kelia, kuris yra amzinas ir pilnai laimingas Vienuolinis gyvenimas yra ne kas kita, kaip nuolatinis prisirengimas prie laimingos mirties. Taigi prasykime Dievo malones, kad mes galetume tinkamai uzbaigti savo gyvenimo dienas ir su dziaugsmu nueiti i Dievo gaillestingumo prieglobsti.

Kas to nezino, kad jei Viespats atitrauktu nuo kurio musu savo ranka, taptume visu didziausi nieksai?

"Kaip vynmedzio sakele negalxnesti vaisiaus pati savaime, jei nepasilieka vynmedyje, taip ir jus, jei nepasiliekate manyje. As vynmedis, jus vynmedzio sakeles. Kas pasilieka manyje, o as jame, tas nesa daug vaisiaus, nes be manes jus nieko negalite padaryti' /Jon. 15. 4,5/.

Sv. Dvasios dovanos yra labai svarbios, nes Sv. Dvasia, kada mes esome antgamtines Dievo malones stovyje, mums suteikia savo pagelbą labai gausiai: "irmiausiai Ji ikvepia kas mums yra naudinga ir duoda to noretį ir prasyti, kur taip pat Sv. Dvasia gausiai teikia mums malones trokšti amžinojo gyvenimo palaikydama mus silpnus savo jėga prieš kuria niekas negali atsispirti.

Todel, dažnai prasykime Sv. Dvasios dovanų ir bukime Jai dekingi už gautasias, kurios deka žmones pasidaro Dievo vaikeliais ir Jo karalystės dalininkais. Isidemetina mintis, kaip yra baisios nuodėmės prieš Sv. Dvasia ir kai žmogus jas papildo, beveik neimama jau iš jų atsikelti, nes tada žmogus nenori ir nepripazįsta tiesos.

Viespatie, mano Dieve, teikis apsaugoti mane nuo tos nelaimės kuri paskandina žmogų baidame apjakime ir atitolina jį nuo tiesos pažinimo ir norejimo tos tiesos pripažinti. Sv. Dvasia, apviešk mano silpną protą, kad aš bučiau tikras tavo garbintojas ir mylėtojas, kad aiškiai pažįčiau Tavo ikveptus dalykus ir nekuomet jiems nepriestarsčiau, bet su dideliu sventumu juos vygdyciau iki mirties.

SV. REKOLEKCIJU UZBAIGIMO MINTIS.

Apie istverme gerume, nes istverme tai ir yra didžiausia Dievo dovana ir malone, nes daugelis gerai pradejo, bet blogai pabaigė. Taigi, tos malones mes savo jėgomis uztikrinti negalime, tik-tai didelis Dievo gailėstingumas ja žmogui suteikia, o mums belieka to prasyti ir melstis, kad Gailėstingasis Dievas musu neapleistu ir musu pasigailejes mums suteiktu tą savo gailėstingumo dovaną ir malonę nuo kurios priklausys musu amžinybės klausymas, kad mums Viespats leistu istverti gerame lygi galui ir mirti antgamtines malones stovyje.

Taigi, nusizemine maldaukime Dieva, nes nuzemintos maldos Dievas nepaniekins ir musu isklausys, nes Dievui patinka nusizemiusi ir nuolanki siela. Amen.

11. X. 1947.

Siandien atlikau vienas Novicijate /naujokyne/. Siandien mano Noviciato draugai buvo verti Dievo gailestingumo, kur jie padare sv. Izadus, o man dar liko beveik pora menesiu iki ju, bet jei busiu as ju vertas tai laikas greitai prabegs ir nepamatysiu, kaip istosiu i tikrosios vienuoliskosios seimos sastata.

Sis laikas, likus man vienam, tepadedu man geriau isisaknyti, i sios vienuoliskosios seimos vedama minti, tvirta valia ir grynu tikejimu, su viltimi, trokstant padaryti daug gero sau ir siai vienuolijai, zinoma, tik Dievui padedant ir laiminant kiekviena mano vieksma.

O Tu Marija, padek man vargsui naslaiciui eiti siuo sventu keliu ir tinkamai ispildyti Dievo valia.

12. 10. 47.

Tu vienas, Viespatie, zinai kas man geriau ir lengviau padetu isganyti mano siela. Todel prasau, Viespatie, mane vesti tuo keliu ir tomis aplinkybemis, kurios geriausiai man padetu ta tiksla atsiekti.

"Kaip kuno akis, kad ir sveikiausia ji butu, be sviesos nieko negali matyti, taip net ir tobuliausias zmogus, jei nebus amzinosios teisybes sviesos padedamas, teisingai nepataikys elgtis. Tai tvirtina Psalmininkas:

"Jei Viespats neserges miesto, veltui budi jo sargas" /Ps.CXXVI, 1/.

Nors sunkiai praleidziau sia diena, bet manoji sazone neranda priekaistu, jei taip istikruju yra, tebunie garbe Dievui, nes tik Viespats gali sutiekti mano sielai tai, kad ji gerai sunaudotu laika del amzinojo gyvenimo.

Spaliu 13.

Kai isaus pavasario rytas ir gamta vel pasipuos zaliu apdaru, tuomet ir zmogus vel atgaus jaunystes dienu energija, kur tas rudens metu yra lyg mire, o su tuo stos energingai i savo eigos kelia, kaip artojas i vaga eidamas drasiai i prieki, nesdamas daug laimes zmonijai ir savp paties tobulumui pagerinti, bet tik tada, jei jam leis tai daryti Auksciausis.

)) APIE DIEVO TEISMA ZMOGUI MIRUS. (((

Skirta yra zmogui viena karta mirti, o po mirties tuojaus jo laukia Dievo teismas sako Sv. Rastas.

Po mirties stojant i Dievo teisma pirmasis zmogaus skundejas bus jo paties sažine, antras velnias, o toliau seks ivairus daiktai vietos ir aplinkybes, kur ta visa pavartojam nuodemei, nes visi daiktai yra sutverti Dievo garbei ir savo tikslui, o ne zmogaus piktu ir nesutvarkytu noru vygdymui. Pats teisejas bus Kristus, bet Jis bus kaip zmogus. Liudytojais bus angelai sargai, visa gamta ir visi sventieji.

Kiekvienas zmogus gauna is Dievo tiek malones, kad ja tinkamai sunaudojus pasiektu jam skirta vieta danguje -amzinoje laimeje, bet jei savo valia nusisuka zmogus nuo Dievo ir eina savo paties proto ir jausmu keliais, tai jam teks uz tai ir atsakyti. Zmogus mirsta, bet jo padaryti darbai nemirsta ir lieka lyg sekla is kurios noksta vaisiai. Jo darbu pasekos eina is kartu i kartas ir uz tai zmogus tures atlyginima arba atsilyginima. Antra, uz nepadarytus gerus darbus, kuriuos jis turejo progos padaryti, Dievas pareikalaus is zmogaus apyskaitos, kur uz tai ir reikes atsakyti Dievui, kad galejome padaryti ir nepadareme. Baisus bus Dievo teismas visiems, bet ypatingai tiems, kurie apie ji negalvoja ir daro nuodemes lengvapediskai, piktindami kitus savo istaikingu ir patvirkusiu gyvenimu.

Saugok mus, Viespatie, nuo visokio apjakimo, leisdamas mums ir noreti ir daryti gera kiek tik pajegiam, kiek turim jegos ir supratimo.

KELI ZODZIAI APIE PRAGARA.

Apie pragara daznai zmones nenori nei girdeti, nei mastyti, nes apie ji mastant zmogus nusigasto savo nuodemiui, o norint susitaikyti su Dievu, tuojaus jam reikia taisyti gyvenimas, kad neipulsi i ta nelemtaji pragara, bet zmones savo gyvenimo taisyti nenori, nes tam reikalinga aukos, o auka daryti zmogui daug kainuoja, kur taip ir lieka neisspresta ir nepagalvota rimciau.

Ar mes tikesime ar ne, ar mastysime apie ji ar ne, mes jo nepanaikinsime, nes jis yra tikrai ir apie ji Kristus paliudijo.

Kristus paliudijo apie pragara prilyginime apie Lozorius ir Ab-rohomo pasakojime, kuri mes ~~rudu~~ randame sv. Raste, o ir kituo-se prilyginimuose. Mes turime ne is baimes saugotis pragaro, bet verciau is jo neapykantos ir troskimo Dievo regejimo danguje, nes danguje visiskai pasotins tiesos troskima ir visus kitus troski-mus, ypac laimes ir to ilgesio troskima, kur tarp Dievo sventuju bus tokia laime, meile ir dziaugsmas, kad mums cia truksta zodziu apie tai isreiksti ir musu supratimas apie tai yra labai menkas.

Jei Viespats veda zmogu savo isminties ir maloniu keliu, tai tam zmogui yra lengvas sio gyvenimo kelias, bet kas gi gali ais-kiai zinoti ta vedima, nes labai daznai tas buna paslepta nuo mu-su akiu, kad istikimiau tarnautum Dievui ir jausdami savo silp-numa, be paliovos sauktumeme Jo pagalbos.

Mano Viespatie ir mano Dieve, nepalik manes vieno sioje audrin-goje kelioneje, bet nuolatos vesk mane, kaip kudiki, nes as is sa-ves esu daugiau kaip niekas.

"Jei Viespats man nepadetu, nedaug tetruktu, kad mano siela gyventu mirusiuju buveineje" /Ps. XCIII, 17/.

Kas esas zemas savo akyse ta labai daznai Dievas isaukstina dar zemeje begyvenant ir t.t. Leisk man, Viespatie, buti zemiau-siu Tavo tarnu, kad tokiu budu neprarasciau savo uzmokesties, nes puikybe daugeli sukaidina ir padaro, kaip tuos puikiuosius ange-lus, nuo kurios saugok mus Dieve dabar ir per amzius.

Per Izaija Viespats klausia; "I ka pazvelgsiu, jei ne i var-guzi, i ta, kurio dvasia sutrinta ir kurs dreba pries mano zodziu zodzius ?" /Is. LXVI, 2/.

IKVEPIMAI:-----

Tu, Viespatie, parodai man kaip as esu silpnas, kuomet Tu, Viespatie, paslepi savo seseli nuo manes var-gso zmogaus. Pasigailek Tu manes, Dieve, nes as vienas be Tavo pa-gelbos neisbuciau nei vienos minutes nenusidejes ir nepavi rtes dideliu nieksu.

Kodel, Viespatie, mano kunui ir jausmams leidi priestarauti geram ir aukos dvasiai neduodi vietos pasireiksti manyje? As be Taves esu silpnas ir bejegis, todel, Viespatie, pakelk mane is tos sunkios padeties, kuri vargina mane ir neduoda tinkamai eiti tuo siauruoju aukos keleliu, kuris tiesiai vedą i dangu.

APIE MARIJOS MOTINYSTĘ.

Nuo pasaulio pradžios lygi Marijos, pasaulis moteri niekino ir ja skaite daug zemesne uz vyriską lyti. Bet Marijos isaukstinimas ta skirtuma irode pasauliui, kokia yra auksta ir kilni motinos pareiga, o ypac jos meile, kuri palaiko netik seimoje bet ir valstybeje.

Todel, moteris turi ieskoti Marijoje ir Jos gyvenime nuolankumo ir skaistumo pavyzdzio, kuris paskatintu moteri aukstai iskilti dorybeje ir tuo sudominti pasauli, nes kaip per moteri atejo nusikaltimas, taip per jos dora gali grizti naujas, skaistus ir pilnas meiles gyvenimas pasaulyje.

APIE PAVOJUS.

Ne visi isrinktieji ir pasauktieji pasieks dangaus karalyste, nes daugelis nueis kitu keliu ir nebus istvermingi gerame iki galui. Tos kliutys yra sios: 1/ silpnumas i gera ir narsumas i blogą, prie kunisku ir nuodemingu dalyku. 2/ nuodemiui nastos sunkumas ir ju liekanu kenksmingumas ir 3/ didelis skaičius ivairiu aplinkybiu traukianciu i pikta, bei pagundu viliojimais. 4/ kelio slidumas, kaip ant ledo, o tas nesudaro kito, kaip kad nesirupinimas amzinybe ir nuolatos ciauziama i sali ar parpuolama. 5/ kelio nelygumas, o tam isvengti reikalinga yra atitraukti sirdi nuo zemiskuju gerybiu. 6/Aklumas, o sviesa yra Dievo zodis, kurio reikia su demesiu klausyti ir vygydyti. 7/ blegu pavyzdziu daugybe ir kuno sunkumas, o kas ypatingai pataikauja savo kunui tas ji nuolatos sunkina ir paikina, kuri bus sunku suvaldyti ir jis uzviespataus ant dvasios jegu, jas uzvirsis patrauks prie zemes ir liks zeme, o tai reiskia, kad zemiskieji dalykai atliks to zmogaus gyvenimo tikslas ir jis tam des visas pastangas, kad ju geru galetu pasidziaugti.

JO EKSCENCIJAI

GERBIAMIAUSIAJAM TEVUI GENEROLUI

Novicijaus Aleksandro Kadzionio
gyv. Romos Namu Novicijate

P R A S Y M A S .

Nuolankiai prasau J.E. Gerbiamiausiaji Tavo Generola leisti man padaryti pirmuosius izadus Marijonu Vienuolijoje, jeigu esu to vertas. Mano Novicijatas normaliai baigiasi siu metu gruodzio 7 dien.

Su gilia pagarba ir atsidavimu

Aleksandras Kadzionis
novicijus.

Roma, 1947 m. spalio 16 d.

Siandien padaviau prasyma, o jo nužrasa pasilikau savo atmini-
mui. Jei Viespaciui patiks tai liksiu vienuoliu, o jei ne, tai ki-
tokiuo keliu turesiu eiti, tiktai vienybeje su Kristumi, Vygdamt.
Jo valia ir isakymus, nes tas kelias yra trumpiausias ir tikriaus-
sias i amzinaji tiksla, tai yra, i savo sielos isganyma. Teiki
padeti man, Viespatie, ir vesti mane tokiuo keliu, kuris yra Tau,
Viespatie, tinkamiausias, o mano vargsei sielai geriausias ir nuo-
pelningiausias ir kuriuo ji beeidama atrastu Tave mano Dieve!...

17. X. 47.

Zmogaus gyvenimas tai tikriausias jo bandymo kelias
kitaip pasakius, jo bandymo laikas, nes vienoje dienoje esi links-
mas ir energingas, o kitoje vos tegali atlikti savo pareigas ir
tai netobulai, nes viskas atrodo aukstyn kojomis apvirte, bet vis-
kas paeina nuo Auksciausiojo ir mes ta turime priimti su malonu-
mu, nesivarzydami bei aukos dvasioje, nes gal toji diena, kuri at-
rodo taip sunkiai ir bereiksmes praleista, gal ji atnes daugiausia
vaisiu, jei ja praleisdami norejome tinkamai praleisti sulyg Diev
Dievo valios.

Todel, mano siela, pasiryzk aukos dvasioje nesti savo, laisva
valia, prisiimta kryziu noriai ir kantriai, o kada pasibaigs sios
zemes vargai -Dievas tau atlygins uz juos amzinuoju gyvenimu.

=====

24. X. 47.

"ATSIDAVIMAS SVC. MERGELES MARIJOS GLOBALI".

As vargsas nusidejelis, sios zemes klajūna, as menkas zmogus,
keliu savo nuvargusias akis ir rankas prie Taves Motina, Marija,
kad Tu nepaniekintumei mano sauksmu ir dejavimu, mano skurdo ir
atsalusios sirdies zaisdu, kurios liko nuo nuodemiu, nuo mano kre-
kreivu keliu ir sunkeliu keliavimo, kurie vede i amzina prazuti.
Dabartyje, kaip as tikiu, likau teiskus per Tavo gaillestinguma o
Marija, teiskus Tavo Sunaus Jezaus akyse. Todel, o brangiausioji
Motina, Marija, as visai atsiduodu Tavo globali, neisleisk manes
daugiau is savo malonios globos ir neleisk man daugiau eiti i pra-
zutingus kelius, bet nuo ju saugok dabar ir iki paskutinės mano
gyvenimo valandos.

Tu, Marija, savo motiniska meile, isdildyk is savo ir savo Sūnaus Jėzaus atminties, mano praeities nuodemes ir leisk man dabartyje Tavo meiles ir malones vaisiais tinkamai naudotis iki mirties valandos, kuria pave du i Tavo, Motina, rankas su visisku pasitikėjimu, kaip kudikis savo motina, nes Tu, Motina, saukiančiojo žmogaus nepaniekini bet isklausai jo maldavimu ir jam suteiki daug daugiau kaip kad jis praso.

Lai mano gyvenimo kiekviena valanda buna pasvesta Tavo, Marija, garbei, o tuo paciu ir mano sielos isganymui. Amen.

=====

IKVEPIMAI:

Kaip po vasaros ateina ruduo ir ziema, o po ziemos pavasaris ir vel vasara, taip ir zmogui po audros ateina sirdies ramybe, kuri pripildo dideli dziaugsmo kiekis žmogaus vidu ir nutildo jo visus sirdies verpetus, kurie drumste jo ramybe. Leisk man, Viespatie, kad Tu uzvaldytumei mano sirdi ir kad didelis ramumas viespatautu manyje, nes tik tokiu budu žmogus gali daug atkelti, daug padaryti gero ir visiskai atsizadeti savęs, o tarnauti Tau vienam mano Dieve ir mano viltis per amzius; nes be Tavo man niekas nera mielu ir niekas nera brangu.

Dieve, leisk man Tave myleti ir be paliovos sauktis Tavo globos ir Tavo paramos savo silpnybems nugaleti ir vis daugiau atsipalaiduoti nuo savo kuniskumo ir nuo kurūniu meiles, nes tik Tu, Dieve, esi vienas toji tikroji meile, kuri sildai ir gaivini mus nusidejeliu žmones ir pakeli vargsa, del savo didelio gaillestingumo.

Leisk man, Viespatie, visuomet sauktis Tavo pagalbos ir visuomet ja atrasti Tavyje, nes Tu esi viso amžinojo gerio saltinis, be galo, be pradziuos ir be pabaigos per amziu amzius.

=====

KRISTAUS KARALIAUS SVENTE.

Kada neturesiu ypatingos intencijos uz ka aukoti sv. Misiu klausima ir priemima sv. Komunijos /arba be ypatingu kitu aukojimu, kitiems tikslams/, lai eina sv. Misiu ir sv. Komunijos vaisiai suskirstytu dienu asmenims:

- 1/. PIRMADIENIAIS: Uz sielas kentancias skaistykloje ypatingai uz tas, kurios per mano kalte yra ten patekusios.
- 2/. ANTRADIENIAIS: Uz visus mano geradarius, kurie man gero dare nuo pat mano uzgimimo iki siai dienai ir taip einant iki mirties
- 3/. TRECIADIENIAIS: Uz mirstancius nusidejelius ir ju atsivertima bei susitaikima su Viespaciui Dievu, tarpininkaujant gaillestingumo Motinai Marijai, kuri yra nusidejeliu uztartytoja, ypatingai mirties valandoje.
- 4/. KETVIRTADIENIAIS. Atiduodamas garbe Svc. Sakramentui ir atsiprasydamas uz savo praejusio gyvenimo nuodemes/ bei dabartinius savo apsileidimus, o taipogi uz savo tevu, broliu bei seseru kaltes. Prasydamas Jezaus esancio Svc. Sakramente, kad stiprintu manyje gyva ir tvirta tikejima be kurio nera isganymo.
- 5/. PENKTADIENIAIS: Vis is naujo pasiaukodamas Svc. Jezaus Sirdziai, praseht, kad is tos dieviskosios sirdies gauciau stiprinanciu maloniu, bet ypatingai meiles, pasiaukojimo, gyvo tikejimo ir istvermes malones bei dekojima uz lygi siol suteiktasias.
- 6/. SESTADIENIAIS: Pasiaukodamas bei pasivesdamas Mergeles Marijos globai iki mirties, prasant, kad Marija manes neisleistu is savo globos ir is savo vaiku skaiciaus, o taip pat dekodamas uz suteiktas ir teikiamas malones bei nuolatine pagelba, be kurios as nieko neistengciau gero nei daryti nei noreti tai daryti.
- 7/. SEKMADIENIAIS: Uz savo seimos narius, tai yra, uz tevus, brolius bei seses, uz gyvus ir mirusius, pavesdamas juos visus per Mergeles Marijos rankas ir Jos Sunaus Jezaus vardu; Dievo Tevo gaillestingumui.
- PASTABA: Sia intencija/ darydamas, trokstu, kad ji butu pastovi ir tiek tarnautu kiek ji patiks Viespaciui. Lai mano sios geros bei neklastingos sirdies zodzius iraso Viespats i gyvenimo knygos puslapius, nes as siuo ~~laiku~~ laiku kuo kitu negaliu padeti savo artimui, o kiek suprantu tiek darau.

27.X.47. Sioji diena praejo be ypatingo demesio bei naujumu, bet ir joje liko kai kas naujesnio ir pasizymetino, nes sioje ~~di~~ dienoje buvau nuejes pas dantu gydytoja, likusia dienos dali praleidziau daugiau dirbdamas, nes Magistras siandien gulejo ir neesikele.

Mano uolumas truputi buvo lyg su neramumu, nes mano valioje to nera kas reiktu buti einant mano uzduoties smulkius ir ivairius ranku darbelius. Tu, Viespatie, leidi zmogui gera ir bloga patirti, kur su tuo maisosi dziaugsmo ir liudessio trupineliai bei kitoki priesingumai, kuriuos leisdamas zmogui pergyventi, leisk jam tai suprasti ir priimti ta kiekviena pakeitima kaipo is Tavo, Dieve, ranku.

Tau, Viespatie, priklauso viskas ir tik Tu vienas esi visu dziaugsmu saltinis. Ta suprasdamas ir aiskiausiai pripazindamas: saukiuosiu Taves mano Dieve, kad Tu teiktumeis uzdegti mano sirdi ir jausmus taja meile, kuri yra sventa ir paeina is Taves, o tuomet as paliksiu laimingas kudikis Tavo meileje.

30 spalio. sioji diena pazymima tuomi, kad Petras Steponavicius MIC. kuris ilga laiko tarpa buvo sioje vienuolyjoje broliu tarpe, po amzinuju izadu, siandien liko atleistas nuo juju ir jau skaitosi ne vienuolis, nors dar vienuolyne tebegyvena.

31 spalio. Savaitinis pasiryzimas. Stengtis islaikyti savo ^{ivairiu} dvasios ramybe tarp daugelio ir ~~dideliu~~ darbu kelti daznai savo minti i Dieva., kur ir menesinis pasiryzimas paliks tas pats, nes dvasios ramybe ir savo darbuose prisiminymas Dieyo, bei daznas savo minties pakelimas i Ji -nesa zmogui daug naudos.

VISU SVENTU DIENA.

Be Taves, Viespatie, zmogus nieko gero neistengtu padaryti, nes Tu duodi zmogui ir noreti ir daryti, bet pirmiau as ta mazai tesupratau, bet kada leidi ir mano sielai pajausti ta pavoju, ta sausros laikotarpi, tai as dabar ta viska pats savaime pergyvenu ir suprantu. Jei Tu, Viespatie, atitrauktum savo malone nuo zmogaus, tai jis tuojaus pavirsu piktu ir nuodemingu tvariniu.

Bet Tu, Viespatie, esi gailestingas ir to nedaleidi, jei patsxxx
zmogus to neiesko, o kiek jam daleidi tai ant tiek zmogui yra
naudinga.

Padek man mano Dieve istverti gerame lygi galui ir teikis pa-
rodyti mano vargsei sielai savo gailestingumo ir meiles, kad ji
tuo atsigaivintu ir pasistiprintu, o po to istikimai dekodama
tarnautu Tau, Viespatie, kur to teikis isklausyti, tos mano su-
vargusios sielos prasymu ir jos dejavimu, nes tik Tu, Viespatie,
suteiki zmogui ta dziaugsma ir ramybe, kurio pasaulis zmogui duo
ti negali, nes jis jo neturi. Bet jei as nieko kito nevertas esu
kaip ir pats tai pripazistu tai bauska mane, Viespatie, bet nuo
savo meiles ir gailestingumo neatstunk manes, nes kur gi kitur
as galeciau eiti, nes tik Tu vienas esi tas, kuris gali pasigai-
leti ir pasigaili, kuris baudi ir ta bausme skiri is meiles, kad
zmogus praregetu ir pamatytu savo nuodemiui baisuma ir kad tai su
prates jis sauktusi Taves pasigailejimo.

Padek mano suzeistai sirdziai, Viespatie, ir isgydyk jos zaiz-
das prikeldamas, vargsa nusidejeli, is dvasios skurdo ir pasta-
tyk ji savo sviesoje, kad mano siela uoliai garbintu Tavo sventa
varda, noriai ir su vidiniu ramumu pildytu Tavo sventa valia, da-
bar visados ir per amzius. Amen.

=====

2. XI. MENESINES REKOLEKCIJOS.

Pasirodo, kad prie izaduŲ rei-
kia gan rimtai ruostis, o juos padarius istikimai vygydyti, nes
istikimybes reikalas zmogui, o ypac davus zodi Dievui su priesai-
ka yra labai rimtas dalykas, kur visomis jegomis Dievui duota
priesaika reikia atitieseti.

VELINIU DIENA.

Ja praleidziau darbuose ir maldoje uz sielas xkx
skaistystkloje kentancias. Lai Viespats pasigaili gyvuju ir mirusiu,
kurie saukiasi arba uz kuriuos kiti siuncia savo maldas ir
atodusius ju isvadavimui.

Viespatie, pasigailek vargsu nusidejeliu, nes mes vargstome i
esome pliki ir nuogi, vargo ir neturto zmones, bet tas bus tur-
tingas, kuri Tu, Viespatie padarysi turtingu, pakeldamas is zmo-
gisko skurdo ir sios zemiskos nastos, kuri slegia kiekviena.

6 lapkricio.

==P A S T B O S:==

Kantrumas, kuris yra labai reikalingas ir be kurio nei vienas negali laimėti nieko geresnio nei pastovesnio. Išgytas kantrumas galima sakyti, tai yra savęs užkariavimas, nes be jo visur yra sunku ir viskas žeidžia žmogaus širdį, bet kantrus žmogus, kad ir, ne taip gabus kaip kiti, bet jis gali savo kantrumu daug gero atsiekti ir laimėti.

Viespatie, Tu esi pasakes: jus savo kantrumu laimesite savo sielas. Suteik ir man, vargsui tvariniui, tos brangios malonės, kuria apturejes galečiau su dideliu džiaugsmu kentėti šios žemės nepatogumus, o po šios žemiskosios kelionės kelio atrasti Tavo paties pažadėjimus, laimėti Tavo gailestingumą ir amžinąjį sielos gyvenimą drauge su Tavimi mano širdies Dieve!...

=====

8 lapkricio.-- šia diena praleidžiau vygdydamas savo kasdienines pareigas, kurios yra smulkios, o daugiausiai liečia svaros darbus kuriuos bedirbant turėjau ramybę ir aukos dvasią, prisitaikydamas prie dabartinių savo gyvenimo aplinkybių.

Dekoju Tau, Dieve, kad leidi man kaikurias valandas gerai su naudoti Tavo garbei ir mano paties sielos naudai.

=====

13 lapkricio. mazai turėjau šiandien energijos, nes jauciausi priblokštas ir dvasioje ir kūno sveikatos stovyje, kur jauciuosiu labai silpnas ir nerangus. Taip dažniausiai ir yra, kad kai fizinis kai žmogus jauties silpnas tai ir dvasiniai sielos reikalai esti saltai vygdomi ir vos ivygdomi tik iš didelės prievartos vygdant.

Kada žmogus apsviečia dangiskosios laimės seselį, tuomet jis užmirsta viską, trokšdamas išsiliuosuoti iš savo kūno ir kilti aukščiau iš šio skurdaus pasaulio. Be Viespaties palaikymo mes užgestumėme kaip žvake nuo vėjo ir keletos minutės tarpe atrastumėme savo mirtį, bet žmogus apie tai nepagalvoja ir net nenori galvoti, nes jis nori karaliauti ir buti šios žemės viespaciū, užsimirsdamas, kad šis žemiskasis gyvenimas yra tik trumpas akimirkšnis paliginus su ateinanciuoju, kuriam nebus galo.

20 lapkricio. tók tavyje, Viespatie, yra mano isganymo viltis, bet as einu prie Taves per Marija, nes tik per tavo Motina gali nusidejelis prieiti prie tavo gailestingosios sirdies ir gauti nuodemiui atleidima. Tu, Marija, nuskaidrink mano sirdi ir mano siela savo malonemis, kuriu ir seselis gali mane padaryti tuo, kuris bus laimingas per amziu amzius, o uz padeka lies dziaugsmo asaras gyven damas sioje vargu ir asaru pakalneje, sioje istremimo kelioneje.

=====

21 lapkricio. Mano visa viltis ir tobulas dziaugsmas, tai yra, kad galeciau visiskai paskesti Dievo meileje ir tuo patraukti daugeli nusidejeliu prie Dievo ir ju sielu isganymo, o kitko tai as neieskau ir netrokstu.

Viespatie, pasigailek manes nusidejelio ir suramink mano sirdi savosios meiles ugnimi!...

=====

1). Nors jausmai ir atsalo, bet jei sazone zmogui neprikisa nieko sunkaus, tai jis tokiuo laiku privalo buti ramus ir su pilnu tikėjimu atlikineti visus savo dvasinius pratimus ir eiti prie sv. Komunijos.

2). Bet jei yra abejojimas, tai tuomet reikia gerai save istirti ir su abejojancia sazone nesiartinti prie Dievo stalo, nes tokiuo budu pats zmogus save issistato ant pavojaus.

3). Abejojanciam reikia gerai perkratineti savo sazone, ir jei esi nusikaltes tai kaip galima greiciau atlik ispazinti, o jei nebuvo kaltes, tai nuramink savo sazone ir atlikes tobulo gailescio akta gali artintis, su nusizeminimu, prie sv. Komunijos.

4). Visuomet reikia didelio nusizeminimo ir prisiminimo savo silpnumo, artinantis prie Dievo stalo, nes tik nusizeminusiems ir ispaziztantiesm savo zmoniska silpnybe, "ievas teikia malones ir stiprybes.

=====

23 lapkricio. Sekmadienis. Su naujuoju noviciju buvome isvyke pasivaikscioti uz Romos miesto ribu, kur rudenio gamtos vaizduose radome dziaugsmo ieskancioms sieloms Dievo meiles.

Gyvenimas, tai yra, nepaprastas vaidmuo ir jei ji mokes žmogus gerai suvaidinti, pasiremiant Dievo pagalba, tai jis laimes viską, ka tik galima sioje zemeje laimėti dėl ateinančiojo gyvenimo. Bet jei tu nepasinaudos ir jieskos žemiskosios dalies, tai gali būti liudnas to žmogaus gyvenimo galas. Nes kur žmogaus širdis ten ir jo turtas.

Viespatie, suteik man savo malones, kad mano širdies turtas būtų Jus, Viešpatie, dabar ir per amžius. Amen.

=====

25. XI. 1947.

Diena praėjo ir jau ji nebegriz niekados, kur tai prabėgs ir visas mano gyvenimas is kurio reiks Dievui duoti apyskaita. Todėl leisk man gerasis Dieve, kad kiekvienoje dienoje as galeciau tinkamai ivygydyti Tavo sv. valia, nevengdamas auku, nors jos butu mazos ir nezymios.

=====

28 lapkricio.

Savaitinis Pasiryžimas.

Pasiryztu, kad visus veiksmus ir ivykius priimti, kaipo Dievo valia, meileje ir aukos dvasioje padarant savyje nusigalejimu ir trumpu atodusiu i Dieva meile ir ypatingai rengtis izadams, visiskai ir be jokiu salygu, pasivedant Dievo valiai per svc. Mergeles Marijos rankas.

Viespatie, leisk man visuomet pazinti ir suprasti Tavo sv. valia, o pazinus ja vygydyti, neziurint pasitaikiusiu sunkumu.

=====

29 lapkricio.

Pries pirmuosius izadus rekolekciu pradžios isvakes, kuriose savo nusiteikimo mintis pasizimejau.

As noriu Tau, o gerasis mano Dieve, visiskai ir be jokiu salygu istikimai atsiduoti ir tarnauti Tavo garbei bei sielu isganymo darbui.

Todėl sias rekolekcijas skiriu tai intencijai, kad Tu mano Dieve leistum suprasti savo valia ir kad as ja istengkciau tobulai ivygydyti.

O Svenciausioji, Nekaltai Pradetoji Mergele Marija, priimk man i savo vaiku skaiciu ir is savo globos nebeisleisk.

Mano Angele Sarge, tu teikis padėti mano kovoje prieš šio pasaulio dvasia ir prieš mano kuno silpnumus, kur teikis išvesti mane sveika ir nepažeista, kaip kad išvedei iš karo lauko, iš kurio daug kas jau nebegrizo. Jei man nuo Dievo buvo skirta išeiti sveikam, tai aš tą savo gyvenimo dalį, laisvą norą, aukoju Dievo tarnybai renkdamasis pirmiesiems išadams.

Sustiprink, Viespatie, mano silpną tikėjimą ir mano viltį Tavyje, nes aš be Tavo esu silpnas ir nieko gero negaliu padaryti.

=====

30 lapkričio. Pirmasis advento sekmadienis ir pirmoji rekolek-
cijų diena.

Baznyčia skirdama advento laiką primena žmonėms atgailos reiką ir prisirengimą Kristaus atėjimui. Kristus ateina pas mus labai dažnai; tai yra, per Sv. Misių auką, sv. Komunijos priėmimo laiką ir visuomet kuomet tik mes Jo saukiame, turedami grįžti sa-
zine ir budami antgamtinės Dievo malonės stovyje /pasvenciamoje maloneje/.

Mes turime, per šį advento laiką, grįžti savo sazinę, daryti didesniu ar mažesniu kuno ir dvasios apsimarinimu, tuo stiprindami savo dvasines galias ir apvalydami per daug dideli mūsų kunis-
kuma ir prisirysima prie šios žemės ir save pačių.

Nelygiai mes galime tą suprasti ir vygdėti, bet darykime kiekvienas sulyg savo padėties, luomo, tvarkingumo ir išmintingai su-
rasto nusigalėjimo ir savęs atsisakymo reikalingumą, kad iš to išeitu Dievui garbė, artimui pamoka ir gražus pavyzdys, o mums patiems didesniam susivienijimui su Viespačiu Jėzumi, jungdamies su juo savo aukos dvasioje darome darbus ir kiekvieną dalyką pr-
imdami kaip Dievo valią, nes be Dievo žinios ir plaukas žmogui nuo galvos nenuslenka.

Prasykime Dievo, kad mums sustiprintu mūsų silpną tikėjimą ir padidintu mūsų norą gyventi ir aukotis, išvien ir nuolat vieny-
bėje su Išganytoju, nes toks gyvenimas nepažeis veltui, bet atne-
naudos daugeliui ir mes busime laimingi dabar ir per amžius.

Kas bėga nuo aukos tas visuomet atsisako kliauti ir sunkumu, o
kas visa tai priima kaip Dievo valią, tas visuomet bus ramus ir
patenkintas, nes romumas ir linksmumas glūdi aukos kelyje ir pa-
silaikavime iš meilės Dievui, o Dievas yra didžiausią meilę ir už-

mokesnis tiems, kurie jiesko tiesos ir ramybes uzmirdami zemiskuosius reikalus ir patys save.

Dieve i Tavo rankas sudedam savo gyvenima, savo darbus, jausmus ir mintis, savo sirdi ir kiekviena jos atsidusejima, nes Tau, Dieve, teisisngai viskas priklausa.

=====

T E S T A M E N T A S .

=====

As zemiau pasirasas Aleksandras Kadzionis, budamas pilnoj samonej ir niekieno neverciamas darau si Marijonu Vienuolijos Konstituciju 79 paragrafo teikalamajam testamentui, kuris gauna visa juridine galia po mano mirties vienuolijoje.

Is mano teviskes man teisetai priklausanciaja dali perleidziu vienam is mano broliu, kuriam teks teviskes valdymas, ir tegul ja naudodamasis, kiek galima, koku nors budu sutvarko taip, kad is-eitu bent lygiomis visiems gyviems broliams ir seserims, isskai-ciuojant suma pinigais.

Atsinesta savo turta su savimi i vienuolija, isskaiciuojant pinigais, kuriuos inesiau, pavedu Marijonu Vienuolija, bet kiek galima, lai jie buna sunaudoti Sv. Mergeles Marijos garbes platinimui.

Jei ateity man tektu teisetu budu koks turtas, tai ji taip pat pavedu tokiu pat budu, kaip ir savo teviskes turima dalia, visiems lygiomis, kurie bus gyvi is mano broliu ir seseru.

Si testamentas, mano paties surasytas Romoje, via Corsica Nr. 1. 1947 m. lapkricio 30 diena pasirasau

A. Kadzionis.

P A S I R Y Z I M A S .

***** Viespatie, as noriu ir trokstu eiti tuo keliu, kuris yra man skirtas ir nusizemines prasau taves, Dieve kad duotum man savo malones tai suprasti ir supratus Tavo valia, kuo tobuliausiai ja ivygydyti, nors reiktu ir didziausiu auku man atlikti. Suteik, Viespatie, man tvirta tikejima, kad kiekviena gyvenimo ivyki laikyciau tavo, Viespatie, veiksmu ir tavo valios sireiskimu -tik isskiriant nuodeme.

As suprantu ir matau reikala tvarkyti savo gyvenima taip, kad jis butu aukos ir atgailos gyvenimas, bet tik santuriu budu atliekamas. Padek man, o gerasis Jezau tai atsiekti ir taip, kai tu nori, kad jis butu tvarkomas ir sunaudojamas tavo sv. valios ispileidymui.

As turiu kreipti demesi i minties kelima prie Dievo ir nuolat prisiminti Jo man suteiktas geradarybes.

=====

2) Jei kas neatgims is vandens ir sv. Dvasios, tas neieis i dangaus karalyste". Jezaus Kristaus pasakyti zodziai - Nikodemui.

Ne priklausimas prie kataliku baznycios padarys zmogu isganytu bet vygdymas baznycios ir Dievo isakymu ir reikalavimu, tikejime ir vienybeje su isganytoju padarys mus isganytus ir tinkamus amzinajam gyvenimui.

Apie gyvybes atsiradima ir jos islaikyma.

1). Kiekvienai gyvybei yra reikalinga triju dalyku, kad ji galetu augti ir pletotis, tai yra, sviesos, silumos ir maisto, be kuriu ji mirsta, nes be siu minetu dalyku gyvybes palaikymas neimanomas.

2). Kiekviena gyvybe atsiranda, arba gimsta is tokios pacios panasios rusies bei veisles, kur yra tam tikru prieinamu budu. Kalbant apie ivairias gyvybes bei ju atsiradimo bei veisimosi priemones, mes matome, kad naujos gyvybes atsiradimas yra toks pat panasumas is kokios seklos, veisles ar rases ji paeina. Ta pa like, eikime prie tos gyvybes, kuri yra reikalinga musu amzinajam gyvenimui.

3). Kad mes butumeme verti ieiti i Dievo karalyste, mes turime atgimti is naujo, tai yra, is vandens ir sv. Dvasies.

Toji naujoji gyvybe mums atsiranda per sv. kriksta, tai yra, Sv. Dvasios maloniu saltinio atspindys ir Jos panasumo paveikslas bet toji gyvybe nera apciuopama rankomis nei kuo kitu, o tik tikejimu. Todel krikstijant kudiki yra reikalaujama is kriksto tevu, uz ji, kalbeti tikejimo ispazinima, kad jis butu auginamas tikejimo sviesoje.

4). Dabar jau zinome is kur atsiranda toji naujoji gyvybe ir kokiuo budu, todel dabar eisime toliau prie jos islaikymo.

Kaip zinome, kad kiekviena gyvybe yra reikalinga sviesos, mais-
to ir silumos, taip pat ir sitoji to paties reikalauja, tik kito-
kiomis priemonemis, bet mums prieinamomis, nes si gyvybe yra dva-
sine, todel ir jos islaikymas yra dvasinio pobudzio apie kuri ir
pakalbesime.

S V I E S A .: Kaip jokia gyvybe be sviesos negali islaikyti sa-
ves, taip ir si dvasine musu gyvybe mirsta jei tos sviesos jai ne-
suteikiama, o toji sviesa, tai yra, antgamtinis tikejimas.

M A I S T A S .: Dvasines gyvybes islaikymo maistas yra sv. Ko-
munija, nes kas jos nevalgo arba blogai valgo tas pasmerkta mirti.

S I L U M A .: Dvasines gyvybes islaikymo palaikytoja, tai yra
musu Motina Baznycia, ji kaipo tas laivas, kuris turi tiksla ~~kekai~~
pervezti per banguojancias juras keleivius, ji graziai ir pride-
ranciai mus veza i naujosios Jeruzales uosta. Bet kas nuo jos pa-
sisalina savo noru, arba taip gyvena, kad jos buna atskirtas, tas
savo tikslo nepasieks pats vienas savo jegomis. Pavyzdziui, jei
kas is laivo issokes noretu perplaukti vandenyna savo jegomis, ais-
ku jis zus, taip ir cia lygiai tas pats, nes i si laiva visos
sniokstancios bangos atsimusa ir suduzta, o jis eina savo keliu
tiesiai, per audringas bangas, i savo paskirties uosta.

Visos kitos baznycios daug turi laisves, tiktai viena kataliku
baznycia yra labiausiai skriaudziama ir persekiojama, nes ji veda
tikruoju keliu. Todel pragaras deda visas pastangas jai kenkti,
bet jai pakenkti neistengks, nes pats Kristus yra jos galva iki
pasaulio pabaigai. Nors ir vel pasipiltu upeliai krikscioniu krau-
jo, bet nuo to nenukentetu jos garbe, bet dar daugiau suzydetu jos
tikriausias ir nevistantis gyvybes ziedas, kuris pavirs Dievo am-
zinosios karalystes sostu per amzius.

Pastaba: /Isklauses Tev. J. Vaitkeviciaus MIC.
mastymo minti, savo prisiminimo mintimis papildytais zodziais
pasizymejau/. 2 gruodzio 1947 met.

PRIEDAS. Mirtinoji nuodeme sunaikina mūmęse dieviskosios gyvybes prada ir uzmusa, Todel ji ir vadinosi mirtinoji nuodeme, nes per ja mirsta musu dangiskosios gyvybes daigas. -tai yra baisiausioji nelaime, nes be pasvenciamosios Dievo malones neimanoma ieiti i dangaus karalyste.

Ja zmogus atgauna per tobulo gailescio apgaileta ir gerai atlikta ispazinti ir ja pastiprina priimant sv. Komunija. Taip pat tobulas gaillestis kiekviena karta, o ypac tokioje padetyje esant, kur gali uztikti mirtis ir negalint atlikti Sakramentalines ispazinties sugrazina zmogaus prarastaja Pasvenciamaja malone ir padaro ji priimtiniu i isrinktuju skaiciu, o tik tam praejus pirmai progai pasi-taikius reikalinga zmogui atlikti Sakramentaline ispaziati.

Nuolatinis tos antgamties gyvybes palaikymas ir jos pletojimas yra gera ir istikima malda ir sv. Komunija. Prasykime Viespati, kas mes butumeme vertais islaikyti savyje ta dieviskaja gyvybe ir su ja persiskirti su siuo pasauliu. Laimingas zmogus, kuriam tai Dievo malone pagelbsti, o jis dedamas visas pastangas -pasiekia kuo graziausia ~~issipletojimo~~ issipletojimo dieviskojo gyvenimo savyje, kur nuo to priklausys didesne gabbe danguje.

APIE DIDELI IR STIPRU TIKEJIMA.

Tik stiprios valios ir stipraus tikejimo zmogus viska nugali ir daro didzius stebuklus savo dvasios stiprumu, o kuomet sv. Dvasia savo dovanomis sustiprina zmogu, tuomet jis darosi stipresnis uz liuta ir nenugalimas. Tikejimas ir jo stiprumas nepriklauso nuo mokslo gausumo, nes turime daug pavyzdziu is kuriu matome, kaip ne mokyti zmones, o net ir silpnos mergeles istvere didziausius kankinimus ir laimejo garbes kankiniu vainikus.

Musu tikejimo ugdymo priemone, tai yra, nuolatinis budejimas ir kovojimas su pazeista musu prigimtimi, nugaling visas kliutis, kurios sukyla is septyniu didziuju nuodemių. Del Dievo meiles, o savo garbes, mes neturime nuleisti ranku pagundose ir musu pojuciu bei jausmu potraukiuose i pikta, bet turime tikejimo sviesoje viska nugaleti ir kiek tik jegos ir sveikas supratimas leidzia, marinti savo kuno ir sielos smalsuma ir visas kitas kliutis, kurios ve-

da i pikta. Kas zaizda kunui -tas nuodeme sielai, ir kaip zaizda atkartota yra skaudesne ir sunkiau isgydoma, tas pats yra ir su nuodemes atkartojimu. Kuomet jau nuolatine liga apima ir kankina zmogu yra labai skaudu, kur ir su siela yra tas pats kai zmogus ipranta i bloga palinkima, yda, iproti ir tampa jo vergu.

Pasvenciamoji Dievo malone zmogui padeda isdeginti tas zaizdas, Dievo meiles ugnimi jei jis nuolatos ja palaiko, kursto ir daugina savo sirdyje. Pasvenciamaja malone mes gauname per sv. kriksta, be per mirtina nuodeme vel prarandame, o kad prarasta malone atgavus mes turime daryti tinkamus atgailos vaisius ir atlikti ispazinti.

Kiekvienas sio gyvenimo ivykis ir kiekvienas veiksma, isskyria nuodeme, yra Dievo Apvaizdos siunciamas, povieniui arba daugumui, kur tas pasireiskia ypatingai viesais veiksmiais, kaip karai ir kitos melaimes. Jei zmogus gyvena stipriu tikejimu ir visas nelaimes bei gyvenimo sunkenybes priima kaipo Dievo valia su dziaugsmu, nemurmedamas, kur tuo paciu jis pasiekia cia zemeje dideles ramybes ir atilsio savo sieloje, issilaisvino nuo visokios baimes ir pasidaro degas Dievo meiles ugnimi, o po mirties tiesiai einas i amzinaja laime regedamas Dieva taip, kiek pasieke tikejimu ir meile gyvendamas zemeje, nes po mirties savo laimes zmogus jau padidinti negali.

Viespatie, sustiprink mano tikejima ir mano vienintele vilti tik Tavyje. Leiska man kasdien ji ugdyti ir stiprinti sukomis ir nusigalejimais, o ypatingai, Tavo, Dieve, meiles ugnimi deginti vi ka kad atlikciau tinkamas Tavo tarnas, vertas pasigailejimo, kad istengciau viska is savės ismesti ir tik Tavyje amzinai pasilikti dabar ir per amzius.

Musu Vienuolijos Generolo J. E. Vyskupo P. P. Bucio MIC.

Varduves.

Siemet atsvente 75-riu metu savo gyvenimo sukaktuves, o siendie svencia savo vardo diena. Tai yra didis Dievo tarnas ir vienuolini gyvenimo pavyzdys, kur ta matome kasdien. As tikiu, kad kad Viespats leis jam gan graziai uzbaigti sio gyvenimo kelia, o po jo ats kleisti pasauliui jo svento gyvenimo nuopelnus, nes jis yra to ver

tas ir yra vienas is musu vienuolijos stipriausiu sulu, kuris laiko ja paremes ir Dievo malones padedamas veda ja i sventuma ir pasiaukojima kitu sielu isganymo darbui dirbti.

3 gruodzio 1947 metai.

Dievo karalyste yra mumyse bendrai ir povienio zmogaus sirdyje, jei tik zmogus nesipriesina Dievo malonei ir klauso jos ikvepimu. Uztai Dievas nuolankiuosius pripildo gerybemis, o isdydzius paleidzia tuscius ir pazemintus. Jei zmogus esi antgamtines Dievo malones stovyje ir tvarkai savo gyvenima sulyg Evengelijos desniais tai esi laimingas ir tavo sirdyje yra ramybe, nes joje gyvena pats jos davejas Viespats Dievas.

Ir tik is vieno to dalyko jau galima spresti, apie Dievo zodziu teisinguma ir tikruma, kuomet nusidejelis zmogus paklauses Dievo malones tampa visai kitoks, ne veido isvaizda, bet savo vidujiniu ir isvirsinu gyvenimo pasikeitimu, kuri Dievo malones vaisiai tai perdirba, kad is sykstulio tampa -elgeta blaiviu noru/, o is kitoku ytu pereina i priesingas joms dorybes. Ir jei tik zmogus visiskai atsizades saves ir sios zemes dalyku -tuo paciu jis aptures dangiskus ir didziausius Dievo malones turtus, kurie pripildys jo sirdi ir ji pati visiskai atitrauks nuo prisirysimo pasaliniams dalykams, o prives prie nuolatinės Dievo meiles ir jo visur buvimu matyma ir tik Jo vieno jieskojimo atmetant kitus dalykus i sali.

Laimingas yra tas zmogus, kuris jaucia Dievo karalystes buvima savyje, gamtoje, o ypatingai Baznycioje sv. Eukaristijoje.

=====

Mano gerasis Dieve, leisk man nuolatos prisiminti, Tavo malonei veikiant, mano gyvenimo ivykius ir mano paties permaina bei praregejimo vaisius, kur Tavo, Viespatie, gailestingumas man tai suteike.

As noriu nuolatos kontempliuoti ir jungtis su Tavimi mano Dieve ir isplesti Tavo karalyste vis labiau savo ir kitu zmoniu sirdyse. Uzdegk, Viespatie, Sv. Dvasios ugnimi mano sirdies jausmus, kad as jais degdamas padaryciau Tavo garbei ir Tavo sirdies liepsna inesciau ten, kur Tu, Viespatie, troksti kad butu inesta ir ji kurentusi vis labiau plisdama aplinkui i visas kitas sirdis.

Kraukite sau turtus danguje del amzinojo gyvenimo.

Vienuolinis gyvenimas, tai yra, uz visus luomus nuopelningiausias, nes zmogus savo laisvu noru atsizadedamas savo turtu -neturto izadu, savo laisves -klusnybes izadu ir skaistybes izadu apsaugoja savo siela ir kuna nuo visu neleistinu ir kunisku veiksmu, o siela skaistybes dvasioje, kur tokio zmogaus siela yra tyra ir ji reges Dieva per amzius.

=====

Leisk man, Viespatie, gerai prisirengti savo izadams ir juos su dideliu dvasios karstumu priimti, dekojant Tau, Dieve, uz taip didele malone, kuria suteikei man nevertam nusidejeliui is savo didzio gaillestingumo.

Leisk man, Viespatie, nuolatos ja prisiminti ir uz ja sirdingai karstais sirdies atodusiais dekoti Tau mano Dieve.

O Tu, Marija, Nekaltai Pradetoji prirengk mane kuo geriausiai ir ir istikimiausiai sudeti savo valia, skaistyste ir neturto dvasia, i Visagalio Dievo gaillestingumo tankas, visiskai be jokiu salygu, atsiduoti Jo valiai amzinai.

Priimki mano "ieva visiska atsidavima ir mano pasiaukojima bei tuos izadus, kuriuos rengiuos daryti atejus paskirtam laikui., "As noriu gyventi ir mirti Jezaus ir Marijos prieglobstyje ir Tavo Tavo skirtoje vietoje ir valandoje, bet visu pirma minti visiskai pasauliui, sau ir savo kuniskumui, o gyventi tik del "aves ir Tavyje mano Dieve dabar ir per amzius. Amen. /4.12. 47/.

=====

Jezus, Meile ir Kryzius, kur sitietrys dalykai yra pagrindiniai ir jie yra tobulybes siekianciojo zmogaus dalis. "as tik situ triju dalyku tejiesko tai jis juos atrades atranda viska, nes cia gludi visas zmogaus gyvenimas ir jo ateities amzinoji laime. Trumpai aiskinant Jezaus meiles ir kryziaus reiksme zmogui, jau pasakome viska, kas tik zmogui yra reikalinga, nes Jezus, tai yra musu isganymas, musu viltis ir musu amzinoji laime siame ir kitame gyvenime.

Meile. Jei gieskome Jezaus ir del Jo viska norime daryti, tai ir ir yra meiles vaisius, kuris gema sielose, norinciose savo gyvenimu buti panasioms i Jezaus Kristaus gyvenima, o ta daro zyme isrinktaju sielu ir vedanciu sviesos ir tiesos keliu, tai yra,

sv. Dvasios keliu, kuris yra meilės kelias, nes tik iš meilės galima daryti tokius dvasiskus ir aukotinus darbus, kurie yra ne dėl šio žemės gyvenimo daromi, bet dėl amžinojo dėl dangaus.

Kryžius. Kur randasi Dievas ir meilė ten iš tos meilės gimsta troškimas aukotis, o aukos darymas tai ir yra kryžius. Kartais Dievas žmogui kryžiu siuncia visai be jo noro ir troškimo, o kaip tik ir reikia tada priimti jį su dideliu džiaugsmu, nes tik jame žmogus randa savo tikrąjį kelią, kuris veda į laimę ir į amžinąjį gyvenimą. Kryžius tai ir yra auka, o žmogaus prigimtis bėga nuo aukos kryžiaus ir jo kratosi visomis jėgomis. Žmogaus prigimtis įtiesko tik savo patogumui ir laisvo gyvenimo, kur tik dėlto šiandien ir yra tiek tiek vargo pasaulyje, kad niekas nenori aukos, o visi nori patogumui ir laisvo, turtingo gyvenimo, niekas nenori kitam tarnauti, o nori kad jam būtų tarnaujama. Čia ir yra toji kliūtis, kuri nesąžiningai skurda, varga, apmauda, pasipiktinima ir visokias kitas blogybes iš kurių pasaulis negali išsivaduoti ir neišsivaduos tol iki nesupras Evangelijos mokslo ir jo praktikoje nevygdys.

Priesingai, ta mokslą vygdantieji esą ramūs ir visko užtenka, kur jie ramiai dirbuojasi ir krauna turtus danguje, nes Viespats pasake: "Kas mane seka neklaidžioja tamsybeje". Toji tamsybe tai yra pasaulio ir pavienio žmogaus egoizmas, prisirysimas prie savės ir šios žemės turto bei garbės bei viso kito, kur tas yra tik tustybė ant tustybių daugiau niekas.

Taigi Dievas yra tikroji žmogaus laimė, garbė, meilė ir amžinasis tikslas ir kuris žmogus to teisingai įtiesko - atranda ir jam daugiau nieko jau nebereikia, bet daugeliui yra užtemdytos akys tai šviesai ir laimei ir tik dėlto, kad jie savo širdis yra paskandinę šio pasaulio rūpesciuose ir patys savyje, garbindami ne Dievą, bet pasaulį ir savo kuną bei jo nepasotinimus reikalavimus, o kuniskas ir medžiagiskas žmogus negali suprasti dvasinių dalykų, o taip pat ir Dievo, nes Jis yra Dvasia - tobiliausia už visas kitas dvasias, nes Jis yra visu matomu ir nematomu, regimu ir neregimu daiktų Sutvėrejas ir palaikytojas.

=====

O gerasis Jezau, suteik man tą malonę, kad mano gyvenimo kelias ir mano dalis būtų Tavo, Jezau, atspindys, tai yra, meileje, kryžiuje ir Tavyje, Jezau, leidžiamas.

Apie gailestinguma, kur V. Jezus yra tas asmuo, kuris yra vaizduojamas gailestingąjo samarijiečio asmenyje. V. Jezus išgelbejo pasaulį nuo pragaro vergijos ir jos daromų žaizdų. Jis patieks ligonims pagalbą sv. katalikų Baznyciai ir savo atgamtinomis dovanomis, per sv. krikštą, išliuosuoja žmogų iš nuodėmės varžančių pantių. Septyni Sakramentai tai yra didžiausias Dievo maloniu ir gydomo priemoniu šaltinis - žmonijai, nes visos kitos priemonės ir visi kiti mokslai, atmetus baznycios mokslą, yra tikrieji nuodai, kurie užnuodija žmogaus sirdį, kūną ir jo sielą.

Tik vienas mūsų sv. Motinos Baznycios skelbiamas mokslas yra iš Dievo apreiškimo tiesa iš Evangelijos ir iš paties Išganytojaus lūpu išreikštos tiesos bei dorovės mokslas, o kurie tai laiko yra išmintingi ir laimingi, nes jie eina tiesiausiu keliu prie savo paskirties tikslo, prie amžinosios tėvynės ir brangiausiojo Dievo, Kuris yra mūsų pradžia ir galas, Kuris viską palaiko ir tvarko taip, kaip tik sumintį ir Jo vieno deka mes esame gyvi, Jame mes gyvenome ir dirbome, Jame mes mirštame ir vėl Jame busime prikelti, tie vieni į amžinąjį gyvenimą, o kiti į amžinąsias kancias.

Viespatie, suteik man savo meilės ir malonės bei išminties dovaną, kad aš galėčiau savo gyvenimą taip tvarkyti, kaip kad nori Tu, Viespatie, kad jis būtų tvarkomas ir kad savo gyvenimo vakarė išvyčiau jog ne veltui gyvenau, jaug mano gyvenimas yra paskaitytas už gera ir nuopelną darba.

=====

Atgaila. Kas ji yra? Jos reikalingumas ir kokia tikroji atgaila turi būti daroma, kad ji būtų tikra ir nestu daug vaisiaus.

1/. Atgaila, tai yra, žmogaus minčių, širdies, būdo ir valios nusistatymo pakeitimas į gera.

2/. Jos reikalingumas yra būtinas, nes be jos žmogaus gyvenimas praeis veltui be jokių vaisių, kaip seselis, kaip vežs nesiojami dėsny, kuriu išsklaidymas pavirsta garais. Taip bus ir su tokiu žmogumi, kuris savo gyvenimą praeis veltui.

3/. Tikroji atgaila tai turi būti ne asaros, ne širdies susijaudinimo pasireiskimai, ne pasninkai, bet pakeitimas savo ankstyvesnio gyvenimo ir atsizadejimas visu tu klaidu, kurios veda žmogų į nuodėmę. Taigi, jei žmogus savo širdies nutarimu ir valios pritariamu gailis ir nori pakeisti tą savo senojo žmogaus stovį ir gimtį

nauju, apsivelkant naujuoju zmogumi "Jezumi Kristumi", kur to zmogaus atgaila yra tikra ir pagrindine, be kurios nuodemiui atleidimas nera galimas.

Ta pirma zingsni atlikes zmogus, toliau jau gali rinktis savo nuodemams apverkti atstatinkamas priemones, kurios yra kuno varginimas, pasninkas, beturciu selpimas, geru darbu atlikimas artimo naudai be jokio atlyginimo ir nuolatine maldos dvasia, kuri turi eiti gynos intencijos vedama, viska dirbti tik Dievo garbei, zmoniu gerovei ir sielu isganymo darbui aukotis kiekviename laike, kiek tik leis gyvenimo salygos ir protingas tu salygu supratimas, bei ju ispildymas ir t.t.

Tokiomis isvardintomis priemonemis eidamas zmogus, pasieks savo tikslo ir bus laimingas zmogus zemeje, o mirtis ji nepaskandins bet perves per sio gyvenimo slenksti i amzinaja laime pas Viespatti Dieva.

Taigi, musu tikroji atgaila turi visuomet buti vedama is meiles ir Dievo baimes, keiciant savoankstyvesniojo gyvenimo nusistatyma, atsizadant visu progai, visu malonumu ir visu draugysciu, kur tas yra priesinga Dievo nustatytajai tvarkai ir Jo isakymams. o reikia pasirinkti ta kelia, kuris veda i amzinaji gyvenima, atsizadant saves, pasaulio ir visokio prisirysimo prie sutverimu ir appalaiduoti savo mintis bei sirdi nuo ju prie Dievo. Tik visai laisva sirdis nuo zemisku dalyku jungiasi drauge su Dievu ir Dievo begalineje sviesoje gauna savo protui sviesos, kunui stiprybes o sielos ir sirdies galioms neapsakomo ramumo ir laimes, kuri yra brangesne uz viso pasaulio garbe, turtus ir ji pati.

Cia yra turtas, cia yra sviesa, cia yra zmogaus laime ir Dievo karalystes viespatavimas jame, bet mazai ta zmones supranta, nes jie daugiau pasitiki savo mokslais bei ismintimi, -atmesdami Dievo sviesa, kuri eina is aukstybiu ir yra tikroji sviesa, tikroji zmogaus laimes pradzia cia zemeje ir Dievo karalystes viespatavimas tokio zmogaus sieloje, kuris besalyginai yra atsidaves Dievo valiai, nes jo niekas daugiau nebaugina ir jo saizine yra rami, nes nieko nebijo, kur visus gyvenimo ivykius priima uz Dievo valios issireiskima ir jo jau niekas nuo Dievo meiles atplesti nepajegs, nes jo gyvenimas yra pilnas sv. Dvasios bei Jos meiles vedamas.

Toji naujoji gyvybe, kuri gimsta per pasvenciamą Dievo malonę, yra pilnai išsivysčiusi ir pribrendusi savo vaisiau turtingumu, kuris paeina iš visiško atsidavimo Dievo valiai ir nuolatinio saukimo išalkusios sielos, kad jos Viespats pasigailėtų ir savo malonėmis pridengtų jos plikumą ir gedos žaislas.

Laimingas tas žmogus kam Viespats leidžia praregti savo akluumą ir savo plikumą, o po to, viską atmetus įjieskoti vieno Dievo ir Jo gailėstingumo malonės, be kurios žmogus nebūna išsteisintas, bet bus apkaltintas, bet Dievas nuzemintos ir atgailaujancios sielos balse neikuomet nepaniekina ir nepaniekins, bet Jis išklausys ir išklausys. Tikrai reikia, kad žmogus pamatytų savo klaidas ir pajutų Dievo malonės kvietimą, grįžtu prie Jo, kaip prie vientelio, pilno berybės ir meilės gailėstingumo dalintojo. Prie to Tevo, kuris nenori nusidejėlio mirties, bet jo amžinosios laimės. Viespats laukia nusidejėlio žmogaus atsivertimo nebaudamas jo mirtimi, bet tokiais gyvenimo įvykiais, kurių patyres apsisver varsto ir grįžta prie to meilingojo tevo ir pulsta po jo kojomis prašydamas atleidimo, o Viespats toki žmogų pakelia iš jo gyvenimo nuodėmių purvo užmirdamas jo praeiti ir padaro jį savo draugu savo broliu, savo sūnumi, suteikdamas teises į amžinojo gyvenimo neissemiamą turtą amžinybėje.

Tu, Viespatie, esi turtas, kuris viską perneša ir kuris padaro žmogaus sielą laimingą per amžius. Amen.

PASIRIZYMAS. aš nieko daugiau nenoriu ir netrokstu tureti, kaip tik Tave mano Dieve, maldaudamas, kad man visuomet primintumei šio pasikėtinimo brangumą ir tik to vieno dalyko įjieskoti, nes tik tik jame viename yra visas.

Viespatie, priimk mano laisvę, mano širdies ir valios pasikėtinimus tarnauti tik Tau vienam ir visur matyti tik Tavo, o Dieve valia ir ją kuotinkamiausiai įvygdyti.

O Nekalčiausioji Mergelė Marija, būk liudytoja ir savo malonių dalintoja, nes tik per Tave kreipiantis galima laimėti Dievo gailėstingumo malonės vaisius, kuriuos Tu, Motina, išlieji prancioms sieloms ir jas padarai Dievo gailėstingumo dalininkėmis.

Leisk man, Marija, kad as per savo gyvenimo dienas skinciau geles ir klociau po Tavo koju, o tos geles tai lai buna geru darbu vaisiai. Neapleisk manes, Motina, nes as Tavyje turiu dideli pasitikejima ir vilti, be kurios gal senai buciau zuves sio pasaulio audru verpetuose, is kuriu Tu, Marija, isvadavai mane ir nuredei tikraji kelia i Dieva.

Lai Tavo, Marija, sv, vardas ir Tavo Nekaltas Prasidejimas buna garbinamas po visa pasauli iki zemes pakrasciu, nuolatos kartojant Tavo garbei: Sveika Marija Malones Pilnoji Viespats su Tavimi ir t.t.

=====

7. 12. 1947. Vakaras ir artinasi pirmieji izadai, nes sis vakaras jau baigiasi ir artinasi nauja diena, kurioje i Visagalio Dievo rankas sudesiu, laisva valia, savo laisve, savo skaistyste ir savo turtus pasilikdamas laisvas nuo siu gyvenimo sunkinanciu aplinkybiu ir apsivalydamas nuo senajo zmogaus, kuri Dievo malones padedamas diena is dienos vis darau panasesni i tikrajo zmogaus paveiksla.

Dievo malones vedamas zmogus gali daug ka padaryti, uz tai ir as Viespatie daugiau nieko negaliu isreiksti, kaip tik giliausia padeka uz Tavo man suteikta gaillestingumo malone. Todel, atsidekojimui, likusia savo gyvenimo dalia as noriu taip tinkamai sunaudoti Tavo, Viespatie, garbei, artimo gerovei ir savo kalciu apiplovimui, kad ji butu nuolatines atgailos dalis iki mirties valandos. Leisk man, Viespatie, taip gyventi, kad savo gyvenimo vakare tureciau didelio dziaugsmo ir su dziaugsmo asaromis aplesciau sia vargu sali, -ieidams i Tavo, Viespatie, karalystes priesangi, kuri suteiksi man nevertam nusidejeliui tik is savo didelio gaillestingumo.

O Tu Nekalciausioji Mergele Marija, buk mano motina ir uztark mane nusidejeli, plika, vargsa ir nuodeminga zmogu, pas savo Sun Jezu, nes jei Tu, Marija nebutumei anksčiau isgirdusi mano saukimo ir mano dejavimo bei mano sirdies isgastingo blaskimosi tai tik vienas Dievas zino, kur as siandien buciau, nes gal mano dalis butu buvusi tarp tu skaicio, kurie savo jaunystes metuose, lanko amzina ilsetis karo lauko audru skaiciuje.

Tesuteikia jiems Viespats savo buveineje vieta ir buna jiems gaillestingas. O Tavo, Marija, garbei as noriu daug, daug daryti ir ja skleisti zmoniu sirdyse kiek tik man bus galima.

=====

ATSIDAVIMAS DIEVO VALIAI.

Per Tavo Nekalciausioji Mergele Marija rankas ir Tavo Sunaus Jezaus vardu, savo laisva valia, sude du i Visagalio Dievo gaillestinguma, savo sirdies ir valios laisve, savo proto ir kuno galias ir savo siela, troksdamas, kad Dievo valia kartu butu ir mano valios veiksmai ir kad visas mano gyvenimas butu kiek galima panasesnis i Jezaus Kristaus gyvenima ir kad visi mano veiksmai butu sutaikinti su Tavo norais ir kad mano gyvenimo dienos praeitu sv. Dvasies sviesoje ir meileje iki mirties valandės dos. Amen.

=====

NEKALTO PRASIDEJIMO SVENTE IR MANO PIRMIEJI IZADAI.

"O NEKALTAI PRADETOJI"

Marija, as mazytis budamas turejau dideli pamalduma i Tave Brangiausioji, maloniu dalintoja, bet as savo maldomis nezinodavau ko prasyti ir daznai prasydavau turtu ir garbes, o to viso pakankamai nesurasdamas buvau issiverzes is Tavo motiniskos globos ir isipainiojes i sunkius gyvenimo kelius, kuriuose man, Tu, savo motinisku sventu ir nekaltu gaillestingumu, parodei klastingojo pasaulio garbes ir turtu jieskojimo keliu tustuma, ju sunkuma ir skurda, is kuriu mane isvedei ir parodei tikraji zmogaus turtu jieskojimo keli ir tu dvasiniu turtu meiluma, salduma, branguma ir zodziais neisreiskiamo ju turtinguma bei vertuma, kuriu patirusi sirdis, laisvu noru, atmeta sio pasaulio siuloma garbe ir turtus, kuriu jieskantiems daug vargo ir nelaimiu reikia patirti ir labai daug zmoniu zuna amzina mirtimi, ju bejieskodami arba juos surade ir savo sirdis atidave jiems.

Dekoju Tau o Nekalciausioji ir Brangiausioji, Tu dangaus melines zvaigzde uz tai ka man is savo gaillestingumo esi suteikusi ir uz tuos turtus ir ta laime kuria man esi parodziusi, nes sie turtai ir sitoji laime yra tikroji zmogaus laimes ir turtu esme del amzinojo gyvenimo.

Atsidekojimui uz ta turta, kuri man savo motiniskuoju gerumu esi suteikusi, as nerandu zodziu tam isreiksti, todel noriu savo gyvenimo dienas ir valandas visuomet be paliovos aukoti Tavo, Marija, garbes ir atsidekojimo pareiskimui, o savo sv. varda tureti savo darbu ir minciu eigoje ir nuolatos kartoti tuos brangius zodziu. O Brangiausioji gailestingumo Motina Marija, paslepk mane savo sirdies pavesyje, o mano sirdies plakimas lai buna Tavo, Motina, padekai ir Tavo garbei pareiksti, o mano lupos nuolatos kartoja "Sveika Marija".

=====

MANO APZADU APEIGU TURINYS, KURI AS KALBEJAU.

Gerbiamasis Teve, noriu buti prileista prie pirmuju izadu Istatais Nekaltai Pradetos Svenciausiosios Mergeles Marijos Vardo Broliu Marijonu Vienuolijos, idant galeciau joje tarnauti Dievui ir nusipelnyti amzinaji gyvenima.

"As NN Pries Svenciausiaja Mergele Marija, Sventaji Juozapa, Sventuosius Apastalus Petra ir Pauliu ir visus Sventuosius per Tavo Gerbiamasis Teve, rankas darau Visagaliui Dievui Vienuoliu Marijonu Svenciausios Mergeles Marijos Nekalto Prasidejimo Kongregacijoje tris paprastuosius neturto, skaistybes ir klusnybes izadus vieniems metams Kongregacijos rybose. Tepadedu man tai Dievas ir si Sventoji Evangelija".

Taip pat prizadu per vienus metus, kiek tai nuo manes pareis, Dievo padedamas, rupintis Vienuolijoje isteseti ir niekados del pasaulines valdzios isakymu, del sunkiu visuomenes salygu, net del persekiojimu is Vienuolijos nesitrsukti, arba tuo prisidengdamas ka nors daryti, kas Vienuolijos drausme silpnintu, i panieka trauktu arba ja salintu, ir niekados pries Vyresniuju isakymus pasaulines valdzios nesisaukti ir neieskoti jos globos; bet priesingai, kiek nuo manes pareis, viska daryti, kad budamas ir istremtas ir isblokstas savo gyvenima tvarkyciau Vienuolijos Istatais ir nurodymais ir, kaip tik galesiu, uzmegsciau privalomus santykius su Vyresniaisiais ir kitais broliais.

As tas pats brolis N.N. tai prizadu ir prisiekiu. Taip tepadedu man Dievas ir Jo sventoji Evangelija. /O Vyskupas darant man izadus, kuriuos priemiau is Jo ranku, atsake:/ Ir asenai, jei visa to laikysiesi, Visagalio Dievo vardu prizadu tau amzinaji gyvenima.

Pastaba:

Su 31.10.2020 puslapiu baigiasi
pirmoji 1946-48 met. knyga, bet
seka jai turinys 2-roje, zinint
puslapiu 208.

Ten prasideda mano jau
tikras gyvenimas vienuolyne
po 22 adu.

Pirmos knygos Galas.